

Urška Smerkolj in Peter Žakelj

Živeti z vero je drugače

Šmarnice za otroke 2013

Uvod

Letošnje šmarnice želijo predstaviti vprašanja vere, s katerimi se srečuje verna družina danes. Zakaj hoditi k maši, zakaj moliti, kaj pridobimo z zakramenti, kaj je greh, za kaj se je v življenju vredno truditi, zakaj se splača živeti z vero ... Šmarnice, ki so nastale v letu vere, želijo na ta in podobna vprašanja najti preproste, a jasne odgovore. Na ta način želijo biti opora otrokom pri njihovem iskanju, pa tudi spodbuda staršem, ki se pri izpolnjevanju svojega poslanstva večkrat znajdejo v zadregi.

Spoznali bomo družino Praznik. Trije otroci z atijem in mamico sklenejo, da se bodo v mesecu maju vsak večer skupaj pogovorili o kakšnem vidiku vere, ki jih žuli ali pa ga ne razumejo dobro. Njihovi pogovori se sučejo okoli pomena molitve, maše, zakramentov, greha in drugih vprašanj. Branje zajame tudi preprosto razlago nedeljske božje besede in praznikov, ki jih obhajamo v mesecu maju. Praznikovi se v svojem iskanju obračajo tudi na Marijo, ki je zgled vere, v šmarnicah pa je živo prisotna z vzklikom, ki sledi vsakodnevnu branju.

Šmarnično branje želi spodbuditi družine, da se o temi tistega dneva pogovorijo še sami doma. Prinašajo pa tudi posebne spodbude v obliki preprostih nalog, ki so zapisane na lističih. Ko je naloga izpolnjena, bodo otroci listič nalepili na poseben plakat ter tako sestavljali podobo Marije, ki moli z apostoli ter dvajsetih skrivnosti rožnega venca.

Avtorja: Urška Smerkolj in Peter Žakelj

Naslov: Živeti z vero je drugače

Lektoriral: Jurij Devetak CM

Avtorica priloge: Mihaela Žakelj Ogrin

Izdalo: Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote

Založba: Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada:

Ljubljana, april 2013

1.	Praznik dela ali sv. Jožef delavec	3
2.	Tebe ljubim, Stvarnik moj.....	5
3.	O Gospa moja, o Mati moja	7
4.	Litanije Matere Božje	9
5.	Mir, ki ga svet ne more dati.....	11
6.	Ljubezni se je potrebno učiti	13
7.	Kdo si je izmislil greh?.....	15
8.	Vsako rojstvo je Božji dar	17
9.	Kako je v nebesih?	19
10.	Pršut ali ribje meso	21
11.	Oh te dolge molitve	23
12.	Da bi bili eno	25
13.	Vere ne smemo vsiljevati	27
14.	Vera – navada ali osebna odločitev.....	29
15.	Po pizzi k obhajilu?	31
16.	Kaj sledi hudi uri?	34
17.	Ta bolezen ni za smrt.....	36
18.	Kaj pridobiš, če se poročiš?	38
19.	Prejmite Svetega Duha!.....	40
20.	Marija, mati duhovnikov	42
21.	Kdo je boljši?	44
22.	Navaden kruh ali rogljički	46
23.	Kdo se ne bi jezil?!	48
24.	Marija naša pomoč in priprošnjica!.....	50
25.	Pri nas pa že nismo leni!.....	52
26.	Vsi za enega, eden za vse	54
27.	Skrivnosti življenja	56
28.	Zakaj trpljenje?	58
29.	Kakšna krona nas čaka?	60
30.	Sveto Rešnje telo in kri	62
31.	Obiskanje Device Marije.....	64

1. Praznik dela ali sv. Jožef delavec

Pri Praznikovih je vedno praznik. Danes je 1. maj, Jožef delavec, zato so se že zjutraj odpravili k maši. Najstarejši Luka, ki hodi v srednjo šolo, je po stari navadi protestiral, da ne misli iti za župnika. Zanj je obisk svete maše ob nedeljah čisto zadosti. Jakob, ki je v petem razredu, gre k maši rad, saj ministrira pri oltarju. Za petletno Ivano med mašo poskrbi mama Mojca. Ati, ki ravno na današnji dan goduje, pa je vesel, če je vsaj kakšen dan dela prost, da je lahko z družino. Ali je to pri maši, pri delu ali pri kosilu – to zanj niti ni tako pomembno.

Po jutranji maši se družina usede za mizo. Mama začne s preprosto jutranjo molitvijo: Tebe ljubim, Stvarnik moj, Sveti angel in O Gospa moja. Luka bi že protestiral, a ga je ati prehitel s svojo besedo.

ati Jože	»Že nekaj časa razmišljam, da bi morali v letu vere kaj narediti, da bi bila naša vera resnično živa. Občutek imam, da je kljub redni nedeljski maši naša vera bolj navada. Zdi se mi, da nekako ne čutimo Boga kot resničnega sopotnika v našem življenju.«
mama Mojca	»O tem tudi sama že nekaj časa razmišljam,« ga podpre mama Mojca, »a mi ne pride nič pametnega na misel. Prizadevam si, da bi redno molili, pa je že to za 'ta velikega' grozen napor. Kajne Luka?«
Luka	<i>Luka se zdrzne, kot da bi ga uščipnila s kleščami:</i> »Ali bosta še rekla, da ne molimo dovolj? Upam, da v tem lepem pomladanskem mesecu ne dobimo otroci še kakšne nove pokore. No, ati, hitro povej, o čem si razmišljal. Če ne bo prehudo, bom lahko vsaj v miru pojedel tale kos kruha.«
ati Jože	»Razmišljal sem,« <i>pojasni ati Jože,</i> »da bi se vsak dan v maju pogovorili o enem vprašanju o veri, ki se komu od nas pojavlja. Vsak naj bi pomislil, o čem bi rad spregovoril in vsak dan bo nekdo začel s pogovorom. Vsi pa se bomo potrudili, da si bomo vzeli čas, da se usedemo skupaj. To zadnje bo po mojem še najtežje. A če se potrudimo, nam bo uspelo.«
mama Mojca	<i>Jakob, Ivana in Luka se spogledajo, mama Mojca pa zadovoljno prikima:</i> »Zamisel res ni slaba. Začnemo lahko kar z vprašanji, ki se vam že tako ves čas motajo po glavi. Luka, ti se sprašuješ, zakaj je potrebno vsako nedeljo k maši. Jakob, tebe muči, kako da je hostija bela, če pa bi morala po spremenjenju postati Jezusovo telo. Ti, Ivana, pa me ob sobotah sprašuješ, kdaj bo že konec litanij. No, o teh se že lahko pogovorimo, malo pa me skrbi, če boste našli dovolj drugih vprašanj?«
Jakob	»Mama, z vprašanji pa res ne bo težav,« <i>je prepričan Jakob.</i> »Kar takoj bi rad vedel, kdo mi bo odgovoril na tole vprašanje. Povejte mi, zakaj župnik govori drugače kot ostali? Danes ljudje pravijo, da je praznik dela, pri maši pa smo poslušali, da praznujemo god Jožefa delavca.«
Ivana	»Saj imaš tudi ti svojega zavetnika. Apostola Jakoba! Danes godujeta ati in delo, oba imata pri Bogu pomočnika,« <i>se odreže Ivana.</i>

- ati Jože »No, pa smo že našli odgovor,« *jo pohvali ati Jože. Nato pa pojasni:* »Tako kot je naše življenje prazno, če ga ne izročamo Bogu, lahko tudi naše delo postane prazno. Ko rečemo praznik Jožefa delavca, mislimo prav na to. Delo naj bo po Božji zamisli izpopolnjevanje stvarstva in naj bo v službi človeka. Če na to pozabimo, se rado zgodi, da postane brez odgovornosti do Stvarnika škodljivo, zaradi pohlepa pa zgolj iskanje zaslužka in pogosto tudi izkoriščanje delavca. Na praznik Jožefa delavca izročamo svoje delo Bogu in ga prošimo, da bi ga opravljali z veseljem in po Božjem načrtu.«
- Jakob »Torej župnik podobno ob prazniku Dneva mrtvih vztraja, da je to praznik Vseh svetih?« *vpraša Jakob.*
- mama Mojca »Tako je,« *pokima mama Mojca.* »Bog želi, da bi vse življenje izročali njemu in na vse gledali skozi njegove oči. Zato dajemo praznikom globljo vsebino in druga imena, pa tudi običajen dan začenjamo z molitvijo.«
- Luka »Ja, začenjamo ... ,« *se namrdne Luka.* »Mi nato molimo še pred vsakim obedom, pa po obedu, pa preden gremo spat. Zakaj moramo toliko moliti?«
- mama Mojca »No, Luka,« *odgovori mama Mojca,* »to pa je že vprašanje za jutri.«

Jožef, čudoviti zgled delavcev, prosi za nas.

2. Tebe ljubim, Stvarnik moj

Praznik Jožefa delavca je pri Praznikovih mirno minil. Prve dni počitnic je bil pri njih Lukov sošolec Miha. Oba sta navdušena nad 'spustom' z gorskim kolesom. Mama ju sicer ves čas opozarja, naj ne norita preveč, da kdo čisto zares ne izgubi glave, a v teh letih bolj pomagajo modrice kot besede. Tako je bilo tudi v teh prvomajskih počitnicah. Na večer pred prvim majem sta oba prišla domov potolčena in zavlekla kolesi v garažo. Za Miha je bil to konec počitnic in zvečer je moral domov. Luka je naslednji dan vse bolelo in zato mu ni bilo pretežko sedeti pri mizi in se pogovarjati o prvem vprašanju o veri. Danes pa se za modrice ni več menil in je že kopal na mestu. Dela prost dan je in družina ga je nameravala preživeti ob urejanju vrta. Luku pa opravila na vrtu niso dišala. Ves nemiren je že zjutraj pogledoval v garažo, kjer ga je čakalo pomembnejše delo – popravilo kolesa. Zamenjati bo moral nekaj potrganih 'špic', potem pa bo lahko ponovil predvčerajšnji podvig. Urejanje njegovih načrtov je zmotilo mamino povabilo k zajtrku.

Jakob in Ivana sta pripravila mizo in pogrela mleko. Mama je dala na mizo ostalo in poklicala še Luka in atija. Za molitev je ta teden zadolžena Ivana. Pridno se pokriža in začne: »Tebe ljubim, Stvarnik moj ...« S prošnjo za blagoslov nad jedmi slovesno konča molitev.

mama
Mojca	<i>Mama pogleda najstarejšega sina in ga vpraša: »Luka, kako je s tvojimi modricami? Te zadnja plat še boli, ali je kaj boljše?«</i>
Luka	<i>Luka se boji, da se ne bo mogel izmuzniti delu na vrtu, zato kar molči,</i>
mama
Mojca	<i>mama pa vztraja v pogovoru. »Je Miha kaj povedal, kako je bil zadovoljen s počitnicami?«</i>
Luka	<i>Luka pove: »Navdušen je bil nad hribom, po katerem sva se spuščala s kolesom.«</i>
Ivana	<i>Ivana se vmeša in vpraša: »Kaj pa nad mojimi zajčki, je tudi navdušen?«</i>
Luka	<i>Luka ne more, da ne bi uščipnil: »Kar je manjšega od konja, Miha ne zanima.«</i>
Ivana	<i>Ivana, ki že zna šteti do pet, mu ne ostane dolžna: »Saj je kolo manjše od konja, pa je čisto nor nanj. Moji zajčki pa so vseeno lepši od kolesa, pa reci, kar hočeš.«</i>
Luka	<i>Luka se izmakne spopadu in doda: »No, o zajčkih ni rekel ničesar. Povedal je, da mu je bilo lepo, ker smo se večkrat v miru usedli za mizo, skupaj pojedli in kaj poklepetali. Čudno pa se mu je zdelo, zakaj vedno molimo. No, to vam tudi sam vedno pravim, da samo pri nas molimo zjutraj, pred jedjo in po jedi, zvečer itd. Sicer pa, mama, saj si včeraj napovedala tole moje vprašanje: Zakaj toliko molimo? Čakam na odgovor!«</i>
mama
Mojca	<i>Mama mirno odgovori: »Si bil z mislimi pri molitvi pred zajtrkom? Kaj smo molili?«</i>
Luka	<i>»Kot vedno: Tebe ljubim, Stvarnik moj,« odgovori Luka, ponosen, da je še ujel zadnje besede prve molitve.</i>

mama »Poglej, Luka," *nadaljuje mama*, »mar ni že v tej preprosti molitvi odgovor, zakaj molimo. Saj vsi vemo, da je naše življenje v Božjih rokah. Danes smo, jutri nas ni. Saj bi se vidva z Mihom predvčerajšnjem lahko ubila, pa vaju varuje dobri Bog in vsi angeli. Vedno prosim tudi Marijo, naj ti stoji ob strani.

Mólimo pa ne le, da bi samo prosili, ampak tudi zato, da izrazimo hvaležnost za vse, kar smo in kar imamo. Mar ni vsak dan čudovit Božji dar? Kako se ne bi Bogu za vse zahvaljevali že zjutraj! Pa vse, kar vedno znova lahko damo na mizo. Koliko ljudi je lačnih, mi pa imamo vsega. Mar ni vse to Božji dar?«

Luka »No, brez vajine službe bi nam trda predla, tudi če bi molili,« *se ne da prepričati Luka*.

mama *Mama pa vztraja:* »To je že res, a brez molitve ne bo blagoslova. Saj si slišal Mojca Miha, kako pogreša mir v družini. Kjer ni Boga, je prepir hitro doma!

Otroci, kaj ko bi v Marijinem mesecu dodali še Oče naš in prošnjo k nebeški materi Mariji za Miha in njegovo družino, da bi se tudi pri njih imeli radi?«

Luka *Luka, ki mu je Miha najljubši prijatelj, ne more ostati ravnodušen ob tem predlogu:* »Če pa lahko molitev kaj pomaga Mihu, se splača potruditi. Prav, pa dajmo, dodajmo še en Oče naš k naši Vnebovzeti Mariji. Ampak, ali bo res delovalo? No, v tem se skriva eno mojih vprašanj za prihodnjič.«

Marija, hvaležna Božja Mati, prosi za nas.

3. O Gospa moja, o Mati moja ...

Kako lepo je, kadar so lahko zjutraj vsi doma. Po dolgem času jim je uspelo uskladiti dopust, da bodo skupaj preživeli še zadnje počitniške dni. Sicer so radi skupaj, vendar je včasih prava Kalvarija, da uskladijo vse želje. Danes se je že zjutraj nekaj oblačilo, pa ne le zunaj, tudi pri Praznikovih. Komaj so skupaj pojedli zajtrk, že se je pripravljalo k nevihti. Ivana bi se rada igrala v dnevni sobi, Jakob bi bil ob igricah na računalniku, Luka hoče ven s kolesom, pa četudi bi padala toča. Mama Mojca in ati Jože pa sta enotna, da kar glava peče. Vztrajata pri svoji zahtevi, da gredo na obisk k teti Minki in ji pomagajo pospraviti hišo z okolico ter razžagati drva.

vsi otroci *Tokrat so vsi trije otroci odločeni, da skupaj stopijo v spopad: »Zakaj ne moremo imeti počitnic v celoti zase? Zakaj moramo vedno še komu pomagati? Že tako imamo več dela kot vsi naši prijatelji in sošolci, ki nimajo vrta okrog hiše, pa moramo poleg tega še k teti v pomoč. Kje sta vidva tole pobrala? Res, povejta nam, od kod vama takšne ideje?«*

mama in ati *Mama in ati se hudomušno namuzneta in rečeta: »Tale pogovor bi vam prišel kot nalašč, samo da se ne bi odpravili na pot k teti. Pogovarjamo se lahko tudi v avtomobilu. Hitro se oblecite za delo, pa se kar takoj odpravimo.«*

vsi otroci *Vsem, še posebej pa Luku ne gre v račun, kako sta mama in ati lahko tako složna in odločna pri takih zahtevah. Luka poskuša najti razpoko: »Ati že dolgo nisi šel z menoj na kolo, kaj ko bi tale obisk pri teti prestavili na jutri?«*

ati Jože *Atiju se zamisel res ne zdi slaba, a ve, da bo s popuščanjem podrl vse, kar sta z Mojco toliko časa gradila. Odgovori mu: »Zamisel res ni slaba, vendar jo poskusiva izpeljati jutri. Mogoče bo celo bolj sončno kot danes. Teta nas že težko pričakuje, saj veste, kako je sama. No, kar končajmo s pregovarjanjem. Hitro se pripravimo za pot!«*

Otroci poraženi odnehajo. A ker pri teti vseeno ni tako slabo, se kar hitro pripravijo in kmalu se z avtomobilom peljejo proti kraju, kjer živi njihova teta.

mama
Mojca *»No,« začne mama Mojca, »sedaj pa imamo čas, da se pogovorimo o vašem vprašanju. Kaj je bilo najbolj pereče?«*

vsi otroci *»Mama, ti nas kar draži, saj veš, kaj smo protestirali: Zakaj ne moremo imeti počitnic v celoti zase?« so enotni otroci.*

mama
Mojca *Mama se obrne proti najmlajši: »Ivana, ta teden ti vodiš jutranjo molitev, je tako? Si se kdaj vprašala, kaj pomeni molitev O Gospa moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem... ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa ...«*

Jakob *Ivana gleda precej začudeno, zato ji pomaga Jakob: »To je samo me- me - me- ta -fora, prispodoba ali kako se že reče. Tega ne mislimo dobesedno. Če dam Mariji vse, mi ne bo nič ostalo.«*

Ivana *»Ja, prav imaš, Jakob,« pripomni Ivana. »Mariji prav rada narišem kakšno risbico, vendar oči ji ne dam!«*

mama *»Ne vem, če bo tole o prispodobah držalo,« odkima mama. »Kaj pa Marija, ki ji*

Mojca je angel oznanil, da bo postala Božja mati, ali je tudi ona rekla, da je lahko mati samo kakšen dan, ne pa vse življenje?»

Ivana »Za Marijo je bilo to drugače,« *reče Ivana.* »Ona je Božja mati.«

mama *Mama pa vztraja:* »Ne, ne. To bi bilo preveč enostavno. Marija je bila človek
Mojca kot vsak izmed nas. Vendar se je zavedala tega, kar smo govorili včeraj. Da je vse Božji dar in da ta dar najlepše povrne, če se popolnoma izroči Bogu, pa naj hoče od nje karkoli.«

Luka »Mama,« *se nejevoljno vmeša Luka,* »mi smo te vprašali, zakaj ne moremo imeti počitnic v celoti zase, ti pa sedaj hočeš reči, da bi jih morali v celoti podariti Mariji.«

mama *Mama pojasni:* »Želela sem vam povedati, da se vsako jutro izročamo Mariji in
Mojca Bogu. Naše molitve ne smejo biti prazne besede, ampak morajo postajati življenje. Kakor je Marija odšla k teti Elizabeti in ni mislila le nase, moramo tudi mi svoje življenje podarjati drugim. Ne moremo ga živeti le zase. Zato tudi molimo: Tebi se vsega darujem ..."

ati Jože *Sedaj se vključi še ata:* »Saj vas razumem v strahu, da vam bo Marija, Bog ali kdo drug vzel vse. Vendar se moramo učiti živeti za druge, sicer je življenje prazno. Saj si morate priznati, da so tudi počitnice lepše, če jih delite še s kom. Luka, saj ti je bilo lepo, da si Mihi izpolnil željo, da pride k nam na počitnice.«

Luka je ostal kar tiho. Je že res, da se dostikrat težko strinja z atijem in mamo, vendar to, kar pravita, sploh ni neumno.

Ivana *Ivana povzame pogovor:* »Torej je tole okrog počitnic in tete vprašanje naše jutranje molitve, ko se podarjamo Mariji in Bogu.«

mama »Ja, Ivana, prav imaš,« *je vesela mama.* »To, da nimate počitnic v celoti zase, je
Mojca zato, ker se učimo ob Jezusu in Mariji živeti za druge. Da bi to znali živeti, se vsak dan izročamo Bogu in Mariji, zato bomo še bolj zavzeto molili molitev O Gospa moja, prav?»

Jakob in Ivana sta ostala brez besed, Luka pa je še vedno ostajal pri vprašanju, kako da sta mama in ati lahko tako enotna.

Marija, vsa Bogu podarjena, prosi za nas.

4. Litanije Matere Božje

Naša družinica se je sinoči vrnila z delovnega obiska pri teti Minki. Hvala Bogu, vreme je zdržalo, da so lahko pospravili okrog hiše in razžagali drva. Ko so delo končali, so šli skupaj k šmarnicam. Gospod župnik je kot nalašč tisti dan bral šmarnice o sv. Vincenciju Pavelskem, ki je organiziral pomoč po domovih ubogih. Čeprav ni bilo lahko spraviti mladih k maši, se je še Luka dobro počutil, ko je ugotovil, da je za tisti dan šmarnično nalogo že opravil.

Danes je sobota, sonce je razgnalo oblake in dopoldan je bil kot nalašč za to, da ati izpolni svojo obljubo Luku. Skupaj sta se odpeljala s kolesom. Jakob in Ivana sta se odločila, da mami pomagata speči kruh in rulado. Med delom je mama pomislila, kdaj bi se lahko danes ustavili ob enem izmed vprašanj. Saj res, po kosilu bo dovolj časa in nikamor se jim ne bo mudilo. Sicer pa so se dogovorili, da se bosta »ta velika dva« popoldan pripravila za šolo. Tako bo nedelja resnično Gospodov dan. Kosilo je mirno minilo, kruh in rulada sta bila pečena. Jakob in Ivana sta slovesno postregla z rulado, Luka in ati sta pripovedovala o dogodivščinah s kolesom. Naenkrat se zasliši zvonjenje iz župnijske cerkve.

- Jakob *Jakob presenečeno vpraša: »Kako pa to, da sedaj zvoni? Je kdo umrl?«*
- ati Jože *Ati Jože se nasmehne: »Vedno pa ne zvoni mrliču. Kaj pravite, zakaj ob sobotah zvoni ob štirih?«*
- Ivana *»Jezus je umrl, zato zvoni,« je prepričana Ivana.*
- mama *»Ne, to pa ne bo držalo,« odkima mama. »V spomin na Jezusovo smrt zvoni ob petkih, in sicer ob treh. Danes zvoni kot vsako soboto, in sicer, da se pripravimo na nedeljo. Temu rečemo, da zvoni delopust.«*
- Mojca *Otroci se začudijo, kako da tega še niso opazili. No, je pa res, da je zadnje čase, ko se takole večkrat pogovarjajo za mizo, pri Praznikovih nekako bolj mirno. Morda pa ravno zato niso tudi tokrat preslišali zvonjenja.*
- ati Jože *Ati vse skupaj spomni, kako bo potekalo današnje popoldne. Ne pozabi omeniti šmarnic in litanij, ki bodo po maši. Ob misli na litanijske se Luku skoraj stemni pred očmi. To pa je muka, si misli. In glede tega so hitro spet vsi otroci enotni: »Le kdo si je izmislil to čudno ponavljanje?« Ati se nasmehne: »Saj vas čisto razumem, tudi meni je bilo kot otroku vedno pri litanijah glavno vprašanje, kdaj jih bo konec. Danes pa gledam nanje precej drugače.«*
- Luka *Luka, ki mu je bilo zaradi kolesarjenja z atijem nekoliko lažje slišati njegovo razmišljanje, se je nagnil naprej in z zanimanjem vprašal: »Ta recept bi pa rad slišal, da bo tudi meni lažje klečati in ponavljati: prosi za nas, prosi za nas, prosi za nas.«*
- ati Jože *Ati Jože začne: »Saj vsi poznamo različne litanijske. V cerkvi molimo najpogostejše litanijske Matere Božje, doma pa imate vsak svoje.«*
- vsii otroci *Otroci so začudeni: »Kako vsaki svoje? Jaz že ne molim litanij doma.«*
- mama *»O pač,« je pritegnila mama, ki se je z atijem prav te dni pogovarjala, kako ustaviti ta odpor do litanij. »Luka, ti vedno ponavljaš: Kupita mi novo kolo, prosim; kupita mi nov mobilni, prosim; a lahko grem k sosedu, prosim. Ti,*

Jakob, imaš spet svoje: Mami, samo pol ure grem za računalnik, prosim; kdaj dobim nov mobilni, prosim. Ti, Ivana, pa imaš vedno polno želja okrog igračk in oblekic. Tudi tam ponavljaš, prosim, prosim, prosim.«

vsi otroci »To niso litanije, to so naše želje,« *se otroci ne morejo strinjati z mamo.*

mama *A ta nadaljuje:* »To so vaše želje, ki jih stalno ponavljate. In kaj bi bilo, če bi se izpolnile?«

vsi otroci »Oh, sploh ne bi bilo slabo!« *se ne dajo otroci.*

ati in mama »Nisva prepričana,« *rečeta starša.* »Ljudje se spreminjamo v tisto, za kar prosimo. Če bi vama vse ugodila, bi postali obsedeni s tem, kar imate in bi hoteli samo še vedno več.«

Luka »Torej,« *povzame Luka,* »naj bi po litanijah postajali vedno bolj podobni Mariji in tistim, ki jih opevamo?«

Jakob *Jakob pa, ponosen na besedo, ki jo je včeraj prvič uporabil, modro doda:* »In z metaforami opisujemo Marijine lastnosti. Ob njih moramo razmišljati, kaj pomenijo, da bomo vedeli, v kaj naj se spreminjamo.«

Čeprav Ivani po glavi še vedno hodijo njene oblekice in igrače, se navsezadnje strinja s tem, da si Marija zaradi svoje lepote zasluži, da se ob njej ustavimo toliko časa, kot trajajo litanije. In zaželi si, da bi bila tudi ona tako lepa, kot je Marija.

Marija, čudoviti Božji otrok, prosi za nas.

5. Mir, ki ga svet ne more dati

Litanije Matere Božje so bile prvič veliko bolj razumljive našim nadebudnežem. Po maši in litanijah so se na poti domov pogovarjali o nekaterih vzklikih, ki jih do tedaj sploh niso slišali. Vsak je našel svoje razlage, zakaj je Marija vrata nebeška, zgodnja danica ipd. Ob razmišljanju o vseh teh prisposodobah je bilo lažje zdržati do konca in na trenutke celo zbrano moliti.

Večer pa je razburkala Lukova zahteva, da ga starša pustita s prijatelji ven. No, to bi že šlo. Ni se zapletlo pri tem, da bi šel na zabavo. Po vsej sili je hotel pri sošolcu, ki je praznoval rojstni dan, prebiti noč ter priti domov šele zjutraj. Mama je vztrajala, da ga pride ati iskat najkasneje do polnoči. Luka je trmaril naprej. Ivana in Jakob bi stopila v bran Luku, vendar nista prav razumela, zakaj. Njihovi rojstni dnevi se končajo že ob desetih in če si predstavljata še dve uri več, je to pravzaprav čisto dovolj. A kot jima je Luka povedal, ona dva še »nista tam« in tega ne razumeta. V svoji nevednosti sta zato raje molčala.

»Samo pri nas je tako,« se je jezil Luka. A tudi grožnja, da bo za vedno ostal kar pri sošolcu, pri starših ni naletela na odprta ušesa. Zahteval pa je, da mu mama in ati zjutraj utemeljiti, zakaj so samo Praznikovi takšni čudaki, da se ne znajo zabavati.

Kot je bilo dogovorjeno, je ob osmih zvečer Luka odšel na rojstni dan, nekaj pred polnočjo pa ga je ati pripeljal domov. Čeprav je bila noč nekoliko krajša, so vsi šli k jutranji maši ob osmih. Luka je bil pri zajtrku še vedno slabe volje. Malo mu je bilo žal, da je sinoči zahteval pojasnilo za tako stroge ukrepe. Danes bi se raje zleknil na kavč pred televizijo, a starša sta zahtevo vzela za res. A najprej se bodo kot običajno pri zajtrku ustavili ob nedeljskem evangeliju in pridigi.

mama Mojca	<i>Mama začne pogovor: »Kaj vas je najbolj nagovorilo pri današnji Božji besedi?«</i>
Jakob in Ivana	<i>Jakob in Ivana sta v en glas rekla: »Evangelij je bil težak, nič nisva razumela.«</i>
mama Mojca	<i>»Kaj pa pridiga? Je bila kaj bolj razumljiva?«, vztraja mama.</i>
Jakob in Ivana	<i>»Gospod župnik je govoril o miru, ki ga daje Bog, vendar tudi tega nisva razumela,« odgovorita otroka.</i>
Luka	<i>Luka ne zdrži več: »Pri nas je že od sinoči nemirno, ker se držimo nekih zapovedi, ki si jih izmislijo starši, zato da bi izpadli pred Bogom lepi. Zaradi teh zapovedi Boga in Cerkve je pri nas samo še več prepirov. Kakšen mir neki, ki ga svet ne more dati. Čisti mir bi bil, ko bi me vidva pustila pri sošolcu do jutra.«</i> <i>Bratcu in sestrici se ti argumenti ne zdijo prav nič napačni. Res bi imeli mir, če bi Luku ne branili ostati dalj časa na zabavi. Tu se bosta ati in mama težko izmuznila, si mislita.</i>
ati Jože	<i>Ati Jože sprejme izziv: »Luka, prav imaš. Sinoči bi bilo veliko bolj mirno, če bi te pustili na zabavo, tako kot si si sam želel. Vendar se je včasih potrebno</i>

odločiti za težjo pot.«

- Luka »Vidva uživata, ko komplicirata,« *še naprej trmasto vztraja Luka.*
- ati Jože »Verjamem, da tega niti ne misliš resno, Luka,« *odgovori ati.* »Poglej, Jezus govori o miru, ki ga svet ne more dati. Župnik je povedal, da svet nori na zabave, si kupuje čudovite avtomobile, drvi na dopust, si gradi velike hiše ... A kje je mir? Miru ni mogoče kupiti. Saj veš, da nismo proti zabavam. Želimo ti, da se naučiš pametnega presojanja, kaj je dobro in kaj slabo.«
- Luka *Luka je še vedno čemerem:* »Zakaj moram biti samo jaz čuden?«
- ati Jože *Ati ga resno pogleda in reče:* »Še vedno molimo za tvojega sošolca Miha in njegovo družino. Razplet v njegovi družini je še vedno negotov. Kdo bo prinesel mir v njegovo družino?«
- Luka *Luka se ujezi:* »Kaj ima sinočnja zabava z njegovo družino?«
- ati Jože *Ati Jože je neomajen:* »Življenje moramo postaviti na trden temelj. Ponočevanje, zabave in popivanje niso temelj za srečno družino in sam veš, koliko družin tvojih sošolcev nima miru doma. Oba z mamo veva, kako težko ti je biti drugačen, kako težko ti je videti, da je dobro, če se znaš čemu odpovedati. Vendar brez odpovedi ne boš našel poti do miru in veselja.«
- Luka *Luka še vedno ne razume:* »In kaj je narobe, če bi ostal pri prijatelju čez noč?«
- mama Mojca *Sedaj poskusi še mama:* »Si se vprašal, kaj je dobrega v tem? Kolikokrat si že sam povedal, da ti stvari, ki se na zabavah dogajajo, niso všeč. Večkrat si prišel z njih razdražen in nemiren. Mar je to tisto, kar iščeš?«
- Luka *Namesto, da bi odgovoril, Luka vztraja dalje:* »No, saj vse to drži, vendar tega, kar se mi gremo in kar uči Cerkev, tega danes pač ni mogoče živeti. Če samo pomislim, kako se vsi sošolci norčujejo iz tega, da bi fant in dekle čakala s spolnim odnosom do poroke. Kaj naj z vsem tem, saj se vsi samo norčujejo, vidva pa pričakujeta, da bom navdušen nad vsemi omejitvami.«
Ivani in Jakobu postane vse skupaj že prenaporno in sta nemirna.
- mama Mojca *Mama to opazi in reče:* »Ivana in Jakob, te stvari so za vaju nekoliko zapletene. Kakšen mir pa nam daje Bog, lahko razumemo vsi. Če se uspemo pogovoriti in skupaj iščemo odgovore, nam Bog po svoji ljubezni prinaša mir. Današnjo nedeljo si še posebej prizadevajmo, da ne bomo drug drugega dražili ali se iz njega norčevali, jutri pa se lahko pogovorimo o tem, ali je to o ljubezni med fantom in dekletom danes mogoče živeti ali ne.«

Marija, skrbna mati družine, prosi za nas.

6. Ljubezni se je potrebno učiti

Običajen delavnik tudi pri Praznikovih zaznamuje življenjski ritem. Luka se že pred sedmo uro odpelje v srednjo šolo. Jakoba in Ivano pelje v šolo največkrat ati preden gre v službo, včasih pa tudi mama, ki ima srečo, da si delovni čas lahko bolj prosto ureja. Hiša je nato prazna vse do druge ure popoldan.

Ko pride Ivana tokrat domov, jo čaka vesela novica. Velika bela zajklja s črnim gobčkom in črnimi ušesi je skotila šest mladičkov. Ivana je vsa navdušena tekala po hiši in razmišljala, kako bi razveselila pridno mamo zajkljo. Mama Mojca ji je dala malo mleka in skorjo kruha in že je tekla k zajčniku. Tudi Jakob je bil navdušen nad tem dogodkom. Trije njegovi zajčki in mala zajkljica so ljubosumno pogledovali v sosednjo kletko, nad katero se je zgrinjalo tolikšno veselje. A Jakob tudi nanje ni pozabil. Nabral jim je svežega regrata, potem pa jim dal še suho hrano.

Luka je prišel domov zamišljen in mu ni bilo preveč do razprav o novem zarodu. Sédel je za zvezke in se učil angleščine vse do šmarnic. Družčina, s katero se je dobil pri šmarnicah, mu je nekoliko razjasnila pogled. Zdelo se je, da si prizadeva, da bi verjel, da ni vse tako črno, a skrbi ni mogel pregnati.

Danes je družina rezervirala čas za pogovor pol ure pred večerno molitvijo. Z desetko rožnega venca in kesanjem bodo kot običajno odšli k počitku.

mama Mojca	<i>Sedejo k mizi. Tokrat začne pogovor mama:</i>
»Za kaj se bomo danes pri večerni molitvi zahvalili Bogu?«
Jakob in Ivana	<i>Jakob in Ivana sta enotna:</i> »Za nove zajčke se lahko zahvalimo.«
<i>Jakob doda, da bo prosil, da bo tudi njegova zajklja imela vsaj šest mladičkov. Luka pa kar ne more pregnati slabega razpoloženja.</i>
mama Mojca	»Kaj pa je bilo v šoli, Luka, da si cel dan slabe volje?«, vpraša mama.
Luka	»Nič,« kratko odvrne. »Nič ni bilo.«
mama Mojca	<i>Mama zasluti, da je moralo biti nekaj narobe na zabavi in zato Luka raje molči. Toliko se je boril zato, da bi šel, sedaj pa bi verjetno razočaran moral priznati, da je bilo na zabavi vse skupaj bolj žalostno. Še enkrat poskusi:</i> »So bili sošolci zgovorni glede zabave, kaj vse se je še dogajalo do jutra?«
Luka	»Ah,« začne Luka, »Miha mi je že zjutraj rekel, da je še dobro, da sem odšel prej. Dva sošolca sta se tako napila, da nista vedela, kje sta in kaj počneta. Tudi nekaj sošolk je izgubilo glavo. Zjutraj je bilo v hiši kot po bitki. Pravzaprav od polnoči naprej ni bilo nič pametnega.«
mama Mojca	<i>Mama razume:</i> »Verjetno te boli, da se to dogaja pri tvojih sošolcih in sošolkah. Če se ne znamo ničesar odpovedati, je žal tako, potem nobena stvar nima mere.«
Luka	<i>Luka pa nadaljuje:</i> »Saj to že razumem, seveda nima smisla, da se napiješ. Vendar pa si mi včeraj obljubila, da boš razložila, zakaj Cerkev vztraja pri tem, da dva ne spita skupaj, pa čeprav se imata rada in se nameravata

poročiti.«

- mama Mojca *Mama skuša razložiti: »Z odpovedjo spolnim odnosom pred sklenitvijo zakona želi Cerkev dati ceno spolnosti in skupnemu življenju. Če bi delali vse, kar nam paše, bi postajali vedno bolj podobni živalim.«*
- Ivana *Pri zadnji besedi se ponovno zbudita Ivana in Jakob. Kaj ima mama proti živalim? Ivana se opogumi in vpraša: »Kaj je narobe z živalmi? Moja zajkla je že pridna.«*
- mama Mojca *Mama se nasmehne: »Ja, ampak svojega moža niti ne pozna, je tako?«*
- Jakob *»Seveda ne!«, se vključi Jakob. »Saj se ne znajo poklicati po imenu. Skupaj so, ko je za to pravi čas, kadar pa so sitni se grizejo in vsak gre v svoj kot.«*
- mama Mojca *»Ja,« prikima mama. »In tako se tudi pariyo, ne da bi razmišljali o prihodnosti. Ko so godni, se pariyo.«*
- Ivana *»Saj s tem ni nič narobe,« je prepričana Ivana.*
- mama Mojca *»Nič ni narobe, če se tako obnašajo zajčki, Ivana,« pojasni mama. »Zajčki se rojevajo in umirajo, ne da bi imeli kakšen višji cilj. Mi pa nismo skupaj kar tako, kot nam paše. Za nas je odnos neprestano prizadevanje, da drugega razumemo in se spoštujemo, da si odpuščamo in se drugega veselimo ...*
- Luka *Luka jo prekine: »Ja, ja ... Saj razumem, da je za prijateljstvo potrebno mnogo stvari. Ampak zakaj bi spolnost prišla na vrsto šele v zakonu?«*
- mama Mojca *»Preprosto zato, ker nas je Bog tako ustvaril, da je spolnost krona odnosa,« odgovori mama. »Najprej je potrebno zgraditi tako trden odnos, da si lahko obljubimo zvestobo. Šele potem se lahko drugemu scela podarimo. Sicer bi bili bolj podobni zajčkom, ki niti ne vedo, ne s kom so se parili ne kdaj.«*
- ati Jože *Sedaj poskusi še ata: »Luka, bodi pogumen, saj boš vedno globlje razumel, za kaj gre in tudi vedno bolj smiselno ti bo vse. Le naučiti se moraš reči da dobremu in ne slabemu. Ostalo počasi pride samo, tudi razumevanje takih stvari, kot je spolnost. A za to res potrebujemo veliko časa, verjemi mi. Tudi Marija, ki se je v tem mesecu še posebej spominjamo, je prav malo razumela, kaj Bog od nje pričakuje. Ker je pogumno rekla da Bogu, da darovanju, se je vsega počasi naučila.«*
- Luka *Luka, ki se rad druží s sošolko Lucijo, čuti, da ima ati prav. Zdi se mu, da ati ni govoril le o Mariji, ampak tudi o njegovi skrivnostni Luciji. Ne more ugovarjati, navdušen nad odpovedjo in darovanjem pa tudi ni. Morda je za danes najboljše, da vse izroči Bogu in Mariji. Jutri bo nov dan.*

Marija, vesela v darovanju, prosi za nas.

7. Kdo si je izmislil greh?

Jakob in Ivana se ob popoldnevih običajno rada izmuzneta na bližnji travnik, Luka pa na igrišče. A danes dež in hladen veter Praznikove zadržujeta v hiši. Zvečer bosta starša odšla na neko predavanje o vzgoji, zato ne bo časa za skupen pogovor. Torej je najbolje, da se lotijo vprašanja o veri še pred šmarnicami.

Danes je Jakob tisti, ki je prišel iz šole nemiren. Včeraj se je sicer zdelo, da ga pogovor o odnosih med fantom in dekletom, spolnosti in zakonu ne zadevajo, a očitno je bilo drugače. Ko je v šoli z veseljem razlagal o zajklji, ki je povrgla šest mladičkov, je ponosno povedal še, da je s temi stvarmi pri živalih drugače kot pri ljudeh. Ko je razlagal, da zajklja niti ne ve, s kom se pari, ker pač nima imena in se njeno življenje vrti le okrog preprostih stvari – kaj bo jedla in pila, je dodal tudi nauk o človeku. Ves vesel je povedal, da sedaj razume, da je potrebno s spolnostjo počakati toliko časa, da si lahko resnično obljubiš zvestobo. Ko si za to dozorel, se pa tako ali tako poročiš. Prijatelj Anže ga je vedno bolj čudno gledal in mu povedal, da je to, kar on trdi, zastarelo. Dodal je, da njegova mami in ati nista poročena in da v tem ni nič slabega. Živita skupaj in se pač imata rada. Jakob se je malo zdrznil, ker na to niti pomislil ni. Potem pa je zavzeto povedal, da so se pri verouku učili, da je to greh in da se tako ne sme živeti. A tudi Anže mu ni ostal dolžan. Rekel je, da mu je ati razložil, da je greh izumila Cerkev v srednjem veku, da je lažje obvladovala ljudi. »Danes greha ni več, ker imamo demokracijo. Obstaja samo kršenje in izpolnjevanje zakonov, ki jih ljudje napišemo. Greh je preživeta stvar,« je bil odločen Anže. Ravno tedaj je hvala Bogu pozvonilo. Časa za prepir ni bilo več.

Jakob	<i>Jakoba pa še doma grize, kaj je potemtakem res in kaj ne. Sedaj ko skupaj sedijo za mizo, izkoristi priložnost: »Mama, danes imam jaz vprašanje: Kaj je greh in kdo si ga je izmislil?«</i>
mama Mojca	<i>Mama je nekoliko nepripravljena, a vendar poskusi odgovoriti: »Greha si ni nihče izmislil. Greh se je začel s človekovim uporom Bogu. Greh je pravzaprav upor Bogu in proti dobremu.«</i>
Ivana	<i>Ivana strogo pogleda svojega brata: »Jakob, kako ne veš, da sta grešila že Adam in Eva v raj. Kako moreš reči, kdo si je izmislil greh?«</i>
Jakob	<i>»Kar delaj se pametno, Ivana!«, se ujezi Jakob. »Sošolec mi je rekel, da se je greh izmislila Cerkev v srednjem veku, da je lažje obvladovala ljudi. Ljudje so se greha in posledic bali, zato so bili bolj ubogljivi. Sicer pa Anže pravi, da greha ni, so samo zakoni, ki jih lahko upoštevamo ali kršimo. Vse je stvar demokracije, v kateri človek sam postavlja zakone.«</i>
Luka	<i>»To pa je bila debata,« se vmeša Luka. »Pa si pomislil recimo na splav. V naši državi je splav z zakonom dovoljen. Torej, če bi mama naredila splav, po Anžetovi logiki ne bi grešila.«</i>
Jakob	<i>Nekoliko užaljen in ponižan, ker sam ni uspel pomisliti na vse to, Jakob odvrne: »Lahko se sedaj delata pametna, sošolcu pač nisem znal odgovoriti, ko me je napadel, da greha ni.«</i>

- mama Mojca »Jakob«, *ga skuša pomiriti mama*, »je že v redu, kar si razmišljal. Stvari so pogosto bolj zapletene, kot se na prvi pogled zdijo. Tako je tudi z grehom. Seveda je lažje reči, da greha ni. Ljudje se s tem tolažijo, ko skušajo pomiriti vest, ki jih na greh opozarja. A če zanikamo greh, tudi Boga ni. Greh in Bog sta tesno povezana. Jezus je prišel, da bi nam pokazal greh, da bi videli, kaj je dobro in kaj zlo in da bi nam greh pomagal premagati. Sam je zaradi greha trpel in nas je s križem odrešil.«
- Jakob »Torej greh ni nekaj preživelega?«, *hoče vedeti Jakob*.
- ati Jože *Ati Jože odvrne*: »Za mnoge je greh preteklost, zato pa je vedno manj poštenja v naši družbi. Vsi se moramo oklepati Boga in Marije, da bi lahko iz svojega življenja izrivali greh in delali dobro. Vsak večer mólimo kesanje, da bi se greha zavedali in se ga kesali. Marijo pa prósimo, naj nam njen zgled in priprošnja pomaga, da greh premagamo.«
- Jakob *Jakob pa še ne odneha*: »Ampak tistemu, ki greha ne prizna, je vseeno lažje. Z njim se mu ni potrebno ukvarjati.«
- mama Mojca *Mama Mojca najde preprosto razlago*: »Predstavljaš si, Jakob, da si zelo lačen. Ti kaj pomaga, če si tega nočeš priznati in se skušaš prepričati, da si pravzaprav sit. Še vedno ostajaš lačen. Podobno je z grehom. Nič lažje ni, če se slepimo, da greha ni. Bodimo veseli, da nam je Bog pokazal greh in pot iz njega.«

Marija, zmagovalka nad vsakim grehom, prosi za nas.

8. Vsako rojstvo je Božji dar

Ob sredah je pri Praznikovih kot na avtobusni postaji: eni odhajajo, drugi prihajajo, pa spet odhajajo. Luka ima popoldan trening košarke, Jakob ima verouk in saksofon, malo Ivano pa ob sredah v vrtcu pobere stara mama in jo nato pazi do večera. Tokrat je bilo težko urediti prevoz obeh fantov, ker se je atiju služba zaradi sestanka glede menjav v podjetju zavlekla, mama pa je morala na zdravniški pregled. V takih trenutkih prosijo za pomoč starega ata. Tudi tokrat je z veseljem pomagal. Dan je bil natrpan s skrbmi in opravki, a nazadnje se je vse lepo izteklo. Uspelo jim je vse urediti in priti do sedme ure k šmarnicam. Prav lušno jih je bilo videti, kako polnijo klop. Prvi sta prišli Ivana in stara mama, ki sta pred mašo skupaj z drugimi molili rožni venec. Kmalu se jima je pridružila mama, ki je očitno pri zdravniku dobro opravila. Nato je prišla še moška ekipa. Spredaj je šel še vedno športno razpoloženi Luka, zadaj pa ati z Jakobom. Ati je bil vidno zaskrbljen. Ko so se spogledali, so že vedeli, da je prav, da danes molijo za to, da bi se skrbi, ki so v atijevi glavi, dobro rešile.

Ko so prišli domov, je imel vsak svoje opravilo. Ivana in Jakob sta tekla nahraniti zajčke, Luka je šel zapret rastlinjak in s kopreno pokrit solato. Ati je pregledal položnice, ki so pristale v nabiralniku, mama pa je hitro pristavila vodo. Ko so otroci prišli v hišo, je vsak poprijel za delo v kuhinji in večerja je bila na mizi. Hvala Bogu, sedaj je čas, da se v miru usedejo in si podelijo svoje skrbi in veselje.

ati Jože	<i>Tokrat začne ati: »Že nekaj časa želiva z vami deliti novico.«</i>
vsi otroci	<i>Otroci sprašujejo: »Kakšno novico? Je v službi spet kaj hudo narobe?«</i>
ati Jože	<i>Ati odvrne: »V službi res ni kaj prida. Spet bodo odpuščali in težko je predvideti, kdo bo izgubil službo. Vodilni se ne morejo uskladiti glede načina reševanja podjetja. Še vedno ne vemo, kdo bo višek – ali tisti v proizvodnji ali oni v razvoju.«</i>
Luka	<i>Luka ga želi opogumiti: »Ampak brez razvoja ne gre. Tvoje znanje gotovo potrebujejo.«</i>
ati Jože	<i>»Žal, danes ni tako. Odvisno je od tega, kdo bo prevzel vodstvo in s kom namerava sodelovati,« odgovori ati in nadaljuje: »Ampak to ni tisto, kar sva vam želela sporočiti.«</i>
Ivana	<i>Tukaj pa vskoči Ivana: »Mama, zakaj si bila danes pri zdravniku?«</i>
mama Mojca	<i>»No,« se nasmehne mama Mojca, »to je tisto, kar bi vama rada povedala. Bila sem pri ginekologu, ker pričakujemo novega člana.«</i>
Ivana	<i>Ivana poskoči od veselja in vzklikne: »Odlično, mama, dobila bom sestrico!« Teče k mami in jo objame.</i>
Jakob	<i>»Ne, fantek mora biti, da se bova skupaj lovila po gozdu,« je navdušen Jakob.</i>
Luka	<i>Tudi Luka je vesel: »Krasno, ati in mami, torej nam ne bo dolgčas. Spet bo nekaj novega! Kdaj pa bomo dobili novo družbo?«</i>

- mama Mojca *Mama se smeje in pravi:* »Rok imam dvajsetega novembra.«
- Luka *»Kaj pa so povedali pri zdravniku?« se zresni Luka. »Sta oba zdrava?«*
- mama Mojca *»Tule imam slikico,« reče mama in pokaže majhno fotografijo. Na prvi pogled so na njej vidne le sive in bele packe na črnem ozadju. A mama razloži:* »Tukaj se vidi hrbtenica, tukaj je trebušček, nogice so v tej smeri, tukaj pa se lepo vidi glavica. Naš dojenček je star dvanajst tednov. Zdravnica pravi, da nosečnost normalno poteka. Predlagala pa mi je, naj se naročim še na poseben pregled, s pomočjo katerega ocenijo verjetnost genske nepravilnosti, ki se ji reče Downov sindrom in lahko povzroči telesno ali duševno motnjo v razvoju otroka.«
- Luka *Luka prekine mamo in vpraša:* »Če bi bilo kaj narobe z otrokom, bi ga ne obdržala?«
- mama Mojca *Mama odločno odvrne:* »Seveda bi obdržala otroka, tudi če bi bil hudo prizadet. Tako sva bila odločena tudi, ko ste na svet prihajali vi trije. Bolezen bi bila huda preizkušnja, vendar zaupava, da nas Bog ne zapusti, čeprav včasih dopusti težke stvari.«
- Jakob *Jakob se spomni:* »Sosedovi imajo otroka, ki bo ostal na vozičku in se nikoli ne bo mogel igrati tako kot drugi otroci.«
- Ivana *»Zakaj se sosedov Gašper tako obnaša?« vpraša Ivana.*
- mama Mojca *»Hudo bolan je in ne sledi vsemu, kar se dogaja okrog njega,« pove mama Mojca.*
- Ivana *Ivana doda:* »Včasih pa se tako prisrčno nasmehne.«
- ati Jože *Ati pokima in pravi:* »Saj prav v teh drobnih stvareh nas Bog vedno preseneča. Mi smo zdravi, pa se pogosto ne znamo preprosto nasmehniti drugemu. Zdi se, da Bog dopusti hude bolezni otrok, da nas velike uči drobnih Božjih skrivnosti.«
- mama Mojca *Mama se strinja in dopolni:* »Vse okrog spočetja in rojstva doživljam vedno znova kot velik Božji čudež. Prosimo nocoj pri molitvi, da bi Božjo veličino znali videti še kje. Povejte, za kaj bi prosili?«
- Ivana *»Da bi naša mama rodila veselo punčko,« vzklikne Ivana.*
- Jakob *»Da bi bila oba zdrava – mama in otrok, ki ga nosi,« reče Jakob.*
- Luka *»Da bi lahko sprejemali preizkušnje, ko nas doletijo,« nadaljuje Luka.*
- ati Jože *Ata se spomni na težave v službi in reče:* »Da bi s svojim delom lahko skrbel za družino.«
- mama Mojca *Mama jih vse povabi:* »Zahvalimo se Bogu, da nas razveseljuje z novim rojstvom in prosimo Marijo, da bi bili z veseljem v službi Boga.«

Marija, ponižna Božja dekla, prosi za nas.

9. Kako je v nebesih?

Ker je po dveh dneh spet posijalo sonce, je Ivano in Jakoba kar odneslo na travnik, Luka pa si je privoščil kratek izlet s kolesom. Toliko da se sprostijo, je rekla mama. Nato je bilo na vrsti delo po hiši in vrtu. Mama je dajala v stroj perilo, ki se je med tednom nabralo in ga ni uspel nihče oprati. Ivana je na sušilo obešala nogavice, Jakob pa je pobiral suho perilo in ga prinašal mami, da ga je zlikala in zložila. Luka se je držal obljube in je prišel domov pravočasno, da sta z atijem posadila paradižnike v rastlinjak, na prosto pa paprike. Potem sta pripravila še čebulček in česen ter ga pričela saditi. »Joj, ni bolj sitnega dela kot potikanje tega drobiža v zemljo,« je zdihoval Luka; »zakaj tega ne bi naredila Jakob in Ivana?« Že zdavnaj bi jo popihal, a kaj ko je ati vztrajal, da morata to delo končati, saj že zamujata skoraj za en mesec.

Hvala Bogu je danes praznik Gospodovega vnebohoda, zato bodo delo končali prej. Luka bi rad dopovedal staršem, da vendarle to ni tako velik praznik, da bi tudi on moral k maši. A ker je mesec maj, ni ničesar oddal. V maju bo cela družina hodila k maši in pika. No, saj bo zdržal. Zanimalo ga je tudi, kaj bo danes povedal župnik okoli nebes. Pomislil je, da je to, kar govori sošolec Miha o reinkarnaciji, vsaj toliko logično, kot tisto, kar običajno pove župnik o življenju po smrti.

A Luka pri maši ni dobil zelenega odgovora. Zato se je odločil, da bo danes on zastavil vprašanje pred večerno molitvijo.

Luka	<i>Ko sedijo za mizo, Luka izzove pogovor: »Zakaj Cerkev nasprotuje nauku o reinkarnaciji in govori o življenju v nebesih, saj o ničemer ne vemo nič trdnega?«</i>
Jakob	<i>»Kaj pa je sploh reinkarnacija?« se čudi Jakob.</i>
Luka	<i>Luka pojasni: »Danes sem pogledal na internet in našel približno tako razlago: Reinkarnacija je doma v indijskih religijah. Pomeni pa, da ob smrti duša vedno preide v drugo telo, dokler se ne reši iz neprekinjenega kroga ponovnega rojevanja. Bitja se tako dolgo ponovno rojevajo v svetu dobrega in zla, dokler se ne osvobodijo korenin zla.«</i>
ati Jože	<i>»In zakaj ti je ta misel tako domača, Luka?« zanima atija.</i>
Luka	<i>»Saj mi pravzaprav ni,« odgovori Luka, »Mihi pa tudi ne znam odgovoriti, ko me izziva glede obstoja nebes. Saj o nebesih ničesar ne vemo. Potem je enako mogoče to, da se človek večkrat rodi, vedno v drugačni podobi in stanju, mar ne?«</i>
Ivana	<i>Jaz sem Ivana in nočem biti kdo drug!« je odločna najmlajša.</i>
mama Mojca	<i>»Prav imaš, Ivana,« prevzame besedo mama. »Bog te je poklical v življenje po imenu, hoče, da si ti ti in ne kdo drug, pa naj bo to danes ali jutri, v tem življenju ali v življenju po smrti.«</i>
Luka	<i>Luka sitno odvrne: »Ženske ... Vedno poenostavljate, ko so stvari zapletene. Kadar pa je nekaj tako enostavno, kot je obleči se za šolo ali službo, pa komplicirate!«</i>

- ati Jože »No, malo ti dam tudi prav, Luka,« *se ati posmeje*, »a priznati morava, da je Ivana modro ugotovila. Zakaj bi bili kdo drug, če nas je Bog ustvaril za veselje nad samim seboj?«
- Luka »No, prav. Tu se vdam, ampak tega, kako bo v nebesih, pa še vedno ne vemo,« *vztraja Luka*.
- ati Jože *Ati nekoliko pomisli, nato pa reče*: »Župnik je danes lepo navedel apostola Pavla. Se spomniš?«
- Luka »Ne,« *odvrne Luka*, »prav nisem mogel poslušati. Župnik je začel nekaj komplicirati in sem se popolnoma izgubil.«
- ati Jože *Ati pojasni*: »Omenil je Pavlovo misel, ki pravi: 'Kar oko ni videlo in kar uho ni slišalo, to je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.' Torej bo čudovito.«
- Luka *A Luka sprašuje dalje*: »Ampak kako? Saj nič ne vemo o tem.«
- ati Jože *Ati odvrne*: »Jezus je to lepoto pokazal ob spremenjenju na gori, kjer je bil tako čudovito lep, da je Peter hotel ostati tam in postaviti šotore.«
- Luka »Ampak jaz si še vedno prav nič ne predstavljam,« *je vztrajen Luka*.
- mama Mojca *Sedaj poskusi še mama*: »Se spomniš, za koga pravijo, da je v devetih nebesih? Poznaš koga, ki se včasih tako počuti?«
- Ivana in Jakob *Sedaj se zbudita Ivana in Jakob*: »Ha, midva veva za nekoga. Ti Luka si včasih, kot bi hodil mesečen okrog in ti mama pravi, da si v devetih nebesih.«
- Luka *Luka v zadregi reče*: »Spet sta pametna, kaj?«
- mama Mojca »Nič slabega nočem reči,« *se mama nasmehne in nadaljuje*: »Ko sva bila z Jožetom zaljubljena, se nama je čas kar ustavil. Takrat sem pomislila, da bi bilo lahko nekaj takega v nebesih. Ko si zaljubljen, nimaš občutka za čas in prostor. Ne veš, koliko je ura, ne kdaj si prišel domov. Veš samo, da ti je lepo. No, nekaj takega se mi zdi, da je mislil Pavel, ko je zapisal, da je Bog najlepše pripravil tistim, ki ga ljubijo.«
- Luka *Luka se hitro vživi v mamine besede*: »In to naj bi trajalo večno. No, to pa ni slabo.«
- ati Jože *Ati Jože doda*: »Mislim, da si nebesa pripravljamo že tukaj na zemlji, kadar si prizadevamo za ljubezen. Saj nam že takole, ko smo skupaj, ni slabo. In če Bog objublja še več, mar niso to prava nebesa.«
- mama Mojca »No,« *zaključi pogovor mama*, »pa sedaj pri molitvi prosimo za oboje: da bi tisto najlepše ustvarjali že tu na zemlji in nato uživali v nebesih. Marija je nebesa tako polno živela, da jo je Bog v telesu vzel k sebi. Bog daj, da bi tja prišli tudi mi.«

Marija, v vsej lepoti vzeta v nebesa, prosi za nas.

10. Pršut ali ribje meso

Petek je. Luka in Jakob bi najraje vrgla torbe v kot, vendar je mama vztrajala, da naredita domače naloge še danes, sicer jih bosta delala v nedeljo zvečer. »Nedelja naj ne bo čas za domače naloge,« je vztrajala mama. »Danes se še malo potrudita, pa bo vikend lepši. Jutri popoldan si vzameta še kakšno uro za učenje, pa bo nedelja res Gospodov dan, čas za molitev in počitek.«

Jakobu se ni ljubilo sedeti za zvezki. Vsakih pet minut je vstal in šel v kuhinjo gledat, kaj bo za kosilo. Luka je bil v dnevni sobi in ves čas so ga srbeli prsti. Segal je po mobitelu in čakal na kak SMS. Mama ju je bodrila, naj bosta pametna in v času kosila naredita, kar moreta, da bo potem več časa za drugo. A skušnjava je bila kljub temu ves čas na delu.

Končno je domov prišel ati, Ivana je pomagala pripraviti mizo in kosilo je bilo tu.

Ivana	<i>Po blagoslovu jedi zavzdihne Ivana: »Mama, zakaj spet ribja rižota!«</i>
mama Mojca	<i>»Petek je in ob petkih jemo samo ribje meso,« odvrne mama. »Ob petkih Cerkev vernikom nalaga zdržek od mesa in mi se kot kristjani želimo tega držati.«</i>
Jakob	<i>Sedaj se vključi še Jakob: »V čem pa je razlika, ali je ribje meso ali piščančje. Meso je meso.«</i>
mama Mojca	<i>»No, če je vseeno, zakaj pa je potem problem, da imamo danes ribjo rižoto?« vpraša mama.</i>
Ivana	<i>»Ker mi ni všeč!« se še naprej zmrduje Ivana.</i>
mama Mojca	<i>Mama jo skuša ustaviti: »Ivana, ali veš, česa se spominjamo ob petkih?«
Ivana pogleda Luka, naj ji pomaga. Sama nima trenutno prav nobenega odgovora v glavi. Samo ribja rižota ji ne diši.</i>
Luka	<i>Luka vskoči: »Ja, pač. Jezus je umrl na petek in vsak petek je spomin njegove smrti, vsaka nedelja spomin njegovega vstajenja.«</i>
Mama Mojca	<i>Mama vpraša: »Otroci, se vam ne zdi, da je to, ko se v spomin na Jezusovo trpljenje zdržimo mesa, pravzaprav najmanj, kar lahko naredimo v zahvalo za Jezusovo smrt za nas? Če Jezusu ni bilo odveč, da je umrl za nas na križu, tudi nam ne more biti odveč, da se odpovemo drugemu mesu.«</i>
Ivana	<i>Ivana pa se še vedno ne ustavi: »Ampak meni ribja rižota ni všeč in je ne bom jedla.«</i>
Mama Mojca	<i>»Ivana, ne trmari,« reče mama odločno. »Malo boš vzela in pojedla kot vedno. Od tega te ne bo konec. Sladkarij namesto tega pa tudi ne boš dobila. Odpovedi se moramo učiti, če hočemo narediti kaj iz sebe. Če je vse pretežko, potem ne bo nič iz nas. Vsaka rast zahteva odpoved.«</i>
Luka	<i>Sedaj nadaljuje Luka: »To, da doma ne jemo mesa, še nekako sprejemem, ampak če gremo na pizzo v petek, pa res ne morem naročiti nekaj, kar mi ni najbolj všeč.«</i>

- ati Jože *V pogovor se vključi še ati:* »Ja, Luka, logično razmišljaš. Kupovati nekaj, kar ti ni najbolj všeč, ni smiselno. Tudi biti lačen, ko imaš možnost jesti, v očeh tega sveta ni smiselno. Vendar se kristjani učimo odpovedi, da bi bili odprti za višje vrednote. Na pepelnično sredo in na veliki petek se samo enkrat do sitega najemo, pa bi se lahko večkrat.«
- Luka »Ampak doma še gre, v družbi in ko nas to še stane, je pa res nesmiselno,« *odvrne Luka.*
- ati Jože »Saj ti ravno pravim, Luka, da je po logiki tega sveta nesmiselno,« *vztraja ati.* »Tudi Jezusova smrt na križu je za ta svet nesmiselna, a to je Božja logika, logika, ki jo je Bog položil globoko v nas. Če hočemo rasti, se moramo učiti odpovedi, sprejeti tudi trpljenje, kadar je to potrebno.«
- Jakob *Sedaj vpraša še Jakob:* »Ali zato tudi eno uro pred obhajilom ničesar ne jemo?«
- mama Mojca »Da,« *reče mama.* »Temu rečemo evharistični post. Namenjen je temu, da se bolje pripravimo na Božjo besedo in na Jezusa v posvečeni hostiji.«
- Jakob *Jakob zavzdihne:* »Zakaj je vse tako zapleteno? In to samo pri nas. Pri Anžetu se z ničemer ne belijo glave. K maši ne hodijo, zato imajo več časa za televizijo. Uživajo, ko je pust in ko je velika noč, vmes pa se ne mučijo s postom in dodatnimi molitvami.«
- ati Jože *Ati Jože razloži:* »Res, na videz si grenimo življenje z nepotrebnimi stvarmi. Vendar je to le na videz. Če hočemo v sebi izklesati Božjo podobo, je odpoved nujna. Lahko živimo bolj površno, a sreča je v globini. Tja pridemo le z naporom, brez tega pa ne bo šlo. Eden od treh glavnih pripomočkov za poglobljanje življenja v veri je post.
- Jakob »Kateri so pa še ostali? Je še kaj hujšega?« *vpraša Jakob.*
- ati Jože »Molitev že dobro poznate, potem pa poleg posta ostaja še pomoč bližnjemu,« *odgovori ati.*
- Jakob *Jakob pomisli:* »Drugim rad pomagam, molitev in post pa ... Še vedno prav ne razumem, zakaj naj bi ta dva bila zame dobra.«
- Ivana *Ivana izrabi priložnost:* »Tudi jaz ne razumem, zakaj se moram siliti s tole rižoto.«
- mama Mojca *A mama zaključi:* »Verjamem, da se vama upira razumeti. No, bomo pa danes molili, da bi lahko sprejeli tisto, česar ne razumemo. Prosimo Marijo, da bi bili v iskanju odgovorov tako vztrajni kot ona. Ona svojega sina pogosto ni razumela, pa je vztrajala. Prosimo jo za pomoč.«

Marija, zgled vztrajne matere, prosi za nas!

11. Oh te dolge molitve

Luka je že kar večkrat nakazal, da ga vse bolj vleče drugam. Kot da postaja dom nekoliko pretesen zanj. Ivana in Jakob ga dražita, kam se mu vedno mudi in zakaj se tako rad nadišavi. No, vsem je že jasno, da je Lucija tista, ki mu zasede večji del spomina v glavi. Ob sobotah, ko je ves dan doma, je to še posebno očitno. Vsako delo mu je odveč in najraje bi ves čas sedel pri računalniku in klepetal z njo.

Tudi danes je sobota in pri Praznikovih je bilo treba dopoldan pospraviti hišo. Atija ni bilo doma, ker je moral v službo. Mama je razdelila delo. Vsak izmed otrok je bil zadolžen za določeno opravilo. A namesto da bi se lotili dela, so uhajali vsak na svojo stran. Ivana je zunaj lovila metulje, Jakob se je želel izmuzniti na kolo, Luka pa za računalnik. Mami se je zdelo že kar nemogoče, da bi jih vse polovila in spravila k delu. Nič ni pomagalo, zato se je domislila kazni. »Dokler hiša ne bo počiščena, ne bom začela pripravljati kosila,« je glasno oznanila.

Otroci so bili kmalu lačni in kazen je zalegla. Hitro so se lotili dela in kmalu je bilo vse pospravljeno. »Sedaj pa k učenju, dokler ne skuham,« je rekla mama. Otroci so se godrnjaje odpravili v sobe. Če pa so se res tudi učili ... to je večje vprašanje.

Ati je prišel domov in kosilo je bilo na mizi. Zvečer bo ura že pozna, preden se bodo lahko zbrali skupaj. Luka bo namreč na srečanju mladinske skupine, ati pa je povabljen na praznovanje rojstnega dne k sodelavcu. Danes se bodo zato pogovorili kar po kosilu. Po tem bodo zmolili še desetko rožnega venca.

Jakob	<i>Bojno razpoloženi Jakob se začne pritoževati. »Zvečer bomo pri šmarnicah, potem bodo litanije, sedaj pa še rožni venec. Rožni venec je sploh dolgočasen, da je kaj.«</i>
Luka	<i>Luka ga podpre: »To je res, čemu rožni venec?«</i>
Jakob	<i>Jakob nadaljuje še bolj vročevrno: »Če se pri litanijah spreminjajo vsaj vzkliki, je rožni venec ves čas isti. Ponavljamo iste zdravamarije, ki jih ni konca.«</i>
ati Jože	<i>Ati Jože se čudi: »Kaj pa je bilo danes, da sta tako našpičena?«</i>
mama Mojca	<i>Mama Mojca pove: »Oh, prav nič se jim ne da že ves dan. Tako naporen dan je za mano. Celo dopoldne sem se morala pregovarjati z njimi. Luka bi bil za računalnikom, Jakob bi se vozil s kolesom, celo Ivano je bilo treba loviti okoli hiše. Ne vem, ali je polna luna ali kaj drugega. Nekaj zagotovo ni v redu. Mogoče bo že jutri deževalo.«</i>
Jakob	<i>»Mama, saj smo vse pospravili!« ugovarja Jakob.</i>
mama Mojca	<i>»Seveda. A šele ko ste postali lačni in ste vedeli, da mislim resno, da ne bo kosila, če ne pospravite,« pove mama.</i>
ati Jože	<i>Ati sprašuje: »Kosilo smo pojedli, lačni niste, zakaj pa je zdaj problem zmoliti ubogo desetko rožnega venca?«</i>
Jakob	<i>Jakob sitno odvrne: »Samo pri nas toliko molimo!«</i>
mama Mojca	<i>Mama Mojca maje z glavo in pravi: »Da, pri nas je vedno najhuje. Včeraj je bila krivica post, danes molitev, jutri bo krivica pomagati sosedi... Same krivice!«</i>

Jakob *A Jakob se ne ustavi:* »Molitev, molitev, molitev, kaj ko bi imeli malo počitnic od vsega tega?«

Luka *Luka se strinja z njim:* »Saj res, kaj ko bi kakšen teden malo počivali? Namesto rožnega venca raje pogledjmo film.«

mama Mojca »Ena desetka pa res ne bo za en film,« *odvrne mama.*

Luka »Ampak zakaj rožni venec. Res je naporno, mama,« *se Luka smili samemu sebi.*

ati Jože *Atu se zdi, da pogovor ne pelje nikamor. Pogleda Luka in vpraša:* »Kako je pa pri Mihi? So se stvari doma uredile?«

Luka *Luka skloni glavo:* »Miha je vsak dan bolj obupan. Starša sta se odločila za ločitev.«

ati Jože *Po kratki tišini pravi ati:* »Otroci, se vam ne zdi, da je molitev za Miha in njegovo družino resnično potrebna. Mar ni najmanj, kar lahko zanje naredimo, to, da zmolimo eno desetko.«

Luka »Zakaj bi ponavljanje nekih obrazcev pomagalo?« *dvomi Luka.*

ati Jože *Ati odvrne:* »Luka, ne vzemi za slabo, ampak koliko SMS-ov si pošljeta na dan z Lucijo. So res vsak dan drugačni? Koliko časa klepetas z njo za računalnikom, saj sta si vse že stokrat povedala.«

Luka *Luka ugovarja:* »To je drugače. Z njo mi je lepo in nikoli ne zmanjka tem za pogovor. Pri molitvi pa se nič ne zgodi in ponavljamo ene in iste obrazce. Ko bi molili s svojimi besedami, bi bilo mogoče drugače.«

ati Jože *Toda ati vztraja:* »Verjetno ti ne bo težko priznati, da je največja razlika v tem, da si z Lucijo rad in ti klepet z njo ni odveč. Z Bogom pa ne veš, kaj bi počel.«

Luka »Seveda, dobesedno ne vem, kaj naj počnem,« *se Luka končno strinja z atijem.*

mama Mojca »Saj te razumem,« *se vključi mama.* »Tudi sama se včasih sprašujem, koliko so vredne moje molitve, ko mi misli med molitvijo uhajajo k vsakdanjim stvarem: kaj bom skuhala, kaj moramo kupiti, kdaj moram naslednji dan iskat enega ali drugega... Potem skušam vse to izročati Bogu. Nekako se umirim, ko pomislim, da je Marija delala isto. Vsakodnevne skrbi je izročala Bogu, potem je zmogla vse nositi.«

ati Jože »Mislim, da smo vsi na istem,« *doda še ati.* »Saj ima vsak svoje skrbi. Če jih v rožnem vencu izročamo Bogu in prošimo Marijo za pomoč v različnih skrivnostih, nam je vseeno lažje zaupati, da bo vse dobro.«

vsi otroci »Torej ni narobe, če smo z mislimi drugje?« *zanima otroke.*

ati Jože *Ati Jože odvrne:* »Z mislimi se skušajmo vračati k Bogu in pred njega postavljati vse, kar živimo. Bog nam bo pomagal, Marija pa bo prosila za nas.«

Marija, vztrajna v molitvi, prosi za nas.

12. Da bi bili eno ...

Tudi nedeljsko jutro ni vedno enako. Včasih porabi mama ogromno energije za to, da spravi otroke pokonci, drugič te težave ni, se pa namesto tega z Ivano in Jakobom pregovarja, kaj bosta oblekla in obula. Tako je bilo tudi danes. Mama je skušala Ivani dopovedati, da jo bo v oblekici zeblo, a Ivana je vztrajala, da jo hoče imeti in pika. Jakob bi šel k maši najraje v kavbojkah in supergah, s katerimi se vsak dan podi po travniku. Pregovarjanja ni bilo konca, dokler se ni vmešal ati in brez mnogih besed ukazal, naj se uredita tako, kot pravi mama.

Ko so prišli k maši, je bila bitka že pozabljena. Jakob je pohitel v zakristijo, kjer se je oblekel za ministriranje, ati in Luka sta šla na kor, saj pojeta v župnijskem mešanem zboru, Ivana in mami pa sta v miru sedli v klop.

Ko je Jakob s svojim sošolcem Janom pozvonil pri zakristijskih vratih, se je oglasil mogočen zbor. Tudi orgle so lepo zadonele. Kadar je bilo zunaj še prijetno sonce kot danes, je cerkev v čarobni barvi vitražev kar zaplesala. Harmonija vseh sodelujočih in čudovita svetloba sta dajali vtis, da vse razume nedeljski evangelij, v katerem Jezus svoje učence spodbuja, naj bodo eno. A kako biti eno doma, v družini, v vsakodnevnih skrbah in naporih? To je vprašanje, s katerim želi mama tokrat izzvati družino.

mama Mojca	<i>Pri kosilu vpraša:</i> »Jezus nas vabi, da bi bili eno. Kako razumete to povabilo?«
Ivana	»Jaz tega sploh ne razumem,« <i>prizna Ivana.</i> »Kako naj bomo eno, če nas je več?«
mama Mojca	<i>Mama pojasni:</i> »Jezus hoče reči, naj bomo enih misli. Zjutraj si trmarila, da boš oblekla oblekico, jaz pa sem ti dopovedovala, da je prehladno. Jezus želi, da iščemo, kaj je resnično in dobro ter tako pridemo do enosti.«
Ivana	<i>Ivana ugovarja:</i> »Kako naj misliva isto, če je meni vseč oblekica, ti, mama, pa praviš, da moram obleči kaj toplejšega?«
mama Mojca	»Res misliš, da bi bilo dobro, da bi oblekla tisto lahko oblekico?« <i>vpraša mama.</i>
Ivana	»Ne, ampak vseč mi je, zato bi jo oblekla, saj ni tako mrzlo,« <i>se Ivana noče predati.</i>
mama Mojca	<i>A mama vztraja:</i> »Ivana, samo če smo pripravljeni iskati resnico, pridemo skupaj. Če delamo, kar nam ustreza, ne bomo našli skupnega jezika.«
Luka	<i>Sedaj se v pogovor vključi še Luka:</i> »Ampak če hočemo, da bomo enih misli, mora vedno nekdo popustiti in se podrediti.«
mama Mojca	»Kako to misliš, Luka?« <i>zanima mamo.</i>
Luka	»Lepo,« <i>odgovori Luka,</i> »vedno imate prav starši, učitelji, župnik in drugi odrasli. Če se vam otroci podredimo, smo enih misli, drugače pa ste jezni.«
mama Mojca	<i>Mama se ne strinja:</i> »Ne, Jezus ni želel, da bi se podrejali drug drugemu. Vsi skupaj bi morali iskati, kaj je resnično in dobro.«

- Luka »To je nemogoče!« *vzklíkne Luka.*
- mama Mojca *Mama še enkrat poskusi:* »Luka, ali ti je v zboru krivično, da moraš peti tako, kot hoče zborovodja?«
- Luka »Ne, saj bi bilo grozno slišati, če bi pel vsak po svoje,« *odvrne Luka.*
- mama Mojca »Bog želi, da bi bili tudi naši odnosi v iskanju takšne uglašenosti, kot jo išče zbor. Zborovodja v našem življenju je Bog, mi vsi pa smo poklicani, da ga razumemo prav. Če ga razumemo in tako tudi živimo, potem postajamo vedno bolj eno,« *razloži mama.*
- Jakob *Jakob je vesel, da končno razume:* »In pri ministriranju je enako. Samo če smo vsi pri stvari in si prizadevamo biti usklajeni, je lepo.«
- mama Mojca »Res je,« *prikima mama,* »to je edinost, v kateri potem vsi uživamo. Tako je biti pri maši, kjer smo vsi resnično povezani v iskanju edinosti, prav prijetno. Še sonce je igralo isto melodijo skozi barvna okna.«
- ati Jože *Ati Jože doda še svoje razmišljanje:* »Ob današnjem evangeliju sem razmišljal, kako hudo je tam, kjer edinosti ni. Priznam, tudi sam Mojco včasih težko razumem in potrebujeva tudi kakšno hudo uro, da ugotoviva, kaj je res in kaj ne, kaj je dobro in kaj slabo. A pomislil sem, kako hudo mora biti tam, kjer se nesoglasje nikdar ne konča.«
- Luka *Luka se nekoliko zamisli:* »Tako je očitno pri Mihi. Pri njih vsak trdi svoje in preprirov ni konca.«
- ati Jože *Ati Jože povzame:* »Če torej vzamemo Boga zares, tistega edinega pravega zborovodjo, potem počasi že pridemo do skupnega jezika. Če pa na mesto Boga stopimo sami, je hudo. Mislim, da se premalo zavedamo, kako lepo je, da imamo istega nebeškega Očeta, istega brata Jezusa in da lahko iščemo isto resnico.
- mama Mojca *Mama doda:* »Marija je v sebi verjetno čutila neskončen mir, ker se je popolnoma predala Bogu. Tudi v tem nam je lahko priprošnjica.«

Marija, čudovito ena z Bogom, prosi za nas.

13. Vere ne smemo vsiljevati

Danes je bilo že zjutraj vse narobe. Ati je odšel prvi in ni pogledal, kako je z Lukom. Mami je bilo ponoči nekaj slabo, šele proti jutru je zaspala. Ko se je zbudila, je bila ura že pol osem, vsi pa so še spali. Kaj takega pa še ne. Saj je vedno vsak skrbel zase, prav danes pa so vsi računali, da jih pokliče mama.

Luka v naglici še hlač ni našel. Kam so izginile? No, očitno bo zamudil prvo uro. Jakob se ni veliko vznemirjal, ker bo zamudil le del telovadbe. Ivana pa je bila sploh zadovoljna, da ni bilo potrebno tako zgodaj v vrtec. Čistoprav bi ji bilo, če bi mama spala še kakšno uro.

Na hitro so pojedli, zmolili pa so kar v avtu. Končno se je jutranji nemir polegel in vsak se je lotil svojih obveznosti. A presenečenj še ni bilo konca. Ko so prihajali domov, jih je mama že čakala, a ne na vratih niti ne v kuhinji. Ležala je v postelji. Zaradi nosečnosti ji je bilo zopet slabo in glede na pretekle izkušnje se je odločila, da bo najbolje, če se za nekaj časa uleže. Otroci so že tako veliki, da jim lahko preda kuhanje kosila in pospravljanje perila. Seveda je največ padlo na Luka, zato je po prvem strahu, ali bo z mamo vse v redu, prišla na vrsto slaba volja, zakaj mora spet on prevzeti vso odgovornost. A z nekaj napora se je vse dobro rešilo. Po kosilu, ki ga je mama dobila v posteljo, so se zbrali ob njej, da se pogovorijo o šoli in naredijo načrt za popoldan.

Večer je bil na enkrat tu. Po šmarnicah so se še eno uro učili, pojedli večerjo in se spet zbrali ob mamini postelji.

Pogovor tokrat začne Ivana. Hoče vedeti, kako bo ime temu otroku, ki mami že zdaj nagaja. Ker se ne morejo zediniti, ali bo fantek ali punčka, naštevajo celo vrsto imen. Luku se ob tem porodi zanimivo vprašanje.

Luka	<i>Takole začne: »V šoli smo se pogovarjali, da je krst pravzaprav kratenje človekove osnovne svobode.«</i>
Jakob	<i>Jakob ga prekine: »Kakšne svobode? Kako naj bi vzel dojenčku svobodo, če je sploh še nima. Saj je v vsem odvisen od staršev. Kako mu lahko vzameš nekaj, česar nima?«</i>
Luka	<i>Luka odvrne: »Mišljeno je v smislu, naj se, ko odraste, sam odloči, če želi biti krščen.«</i>
Jakob	<i>»In kaj naj bo do takrat?« vpraša Jakob. Luka molči.</i>
ati Jože	<i>Ati prevzame debato: »Verjetno ni težava v tem, ali je otrok svoboden ali ne. Bolj je pomembno vprašanje, kako sploh razumemo svobodo. Morda je najbolje, da vsak od vas pove, kaj je zanj svoboda,« izzove otroke.</i>
Luka	<i>Luka začne: »Zame je svoboda v tem, da lahko o sebi in svojem življenju sam odločam.«</i>
Jakob	<i>Jakob nekaj časa premišljuje, nato pa reče: »Zame je svoboda, da delam tisto, kar mi je všeč.«</i>
Ivana	<i>Nato pohiti še Ivana: »Meni je pa čisto v redu, če starša skrbita zame. Kaj pa je svoboda, to je zame pretežko.«</i>
ati Jože	<i>Ati se nasmehne in pravi: »Bog je dal otrokom največ modrosti. Vse ste</i>

povedali sami. Mlajši kot si in bolj kot si odvisen od staršev, bolj je tvoja svoboda v tem, da oni poskrbijo zate. Potem te počasi naučijo, kaj je dobro in kaj slabo. Počasi se naučiš izbirati in odločati za dobro. Ne delaš več samo tistega, kar ti paše, ampak skušaš delati tisto, kar je prav. Ko pa odrasteš, si sposoben odločati o svojem življenju.«

- Luka »Ampak otroka potem starši čisto zaznamujete,« *protestira Luka.*
- Ati se na njegovo presenečenje strinja:* »Da, tako je. Tudi kateri jezik boš govoril, smo določili namesto tebe. Kako te bomo vzgajali, smo odločili namesto tebe. In tudi v kakšni veri boš odraščal, smo odločili namesto tebe. Ampak ne zato, da bi ti svobodo vzeli, temveč da bi te nanjo pripravili. Sedaj pa se vedno bolj sam odločaš, kaj boš naredil iz svojega življenja.«
- Ivana *Ivana ne sledi več:* »To je pretežko zame. Raje mi povejte, kaj je krst in kaj se pri njem zgodi z otrokom.«
- mama Mojca *Mama razloži:* »Otrok po zakramentu postane del občestva, Cerkve. Krst je prvi od sedmih zakramentov. Pri njem dobiš krstnega zavetnika, svetnika, ki se mu potem, ko se ga zavedaš, lahko priporočaš.«
- Ivana *Ivana se spomni:* »Moja zavetnica je bojevnica Ivana Orleanska.«
- Jakob »Moj zavetnik pa je apostol Jakob in tvoj Luka je evangelist,« *doda Jakob.*
- Luka *Luka pa vpraša:* »Zakaj rečemo, da se izbriše izvirni greh. Saj se nič ne zgodi.«
- ati Jože *Ati pojasni:* »Na videz smo seveda isti, a krst je začetek novega življenja, kot pri semenu. Samo če ga neguješ, bo kaj zrastle iz njega. Tudi s krstom je tako, saj nam podarja začetek. Iz tega začetka lahko z Božjo milostjo oblikujemo podobo Božjega otroka v nas in postajamo vedno bolj sveti.«
- Ivana *Ivana je z mislimi še vedno pri svoji zavetnici:* »Ko bom velika, bom tudi jaz bojevnica,« *reče.*
- ati Jože *Ati se ji nasmehne:* »Že sedaj se moraš boriti za dobro in premagovati slabo. S krstom si bila potrjena v dobrem in v tem moraš nadaljevati. Ko si bila čisto majhna, smo zate o vsem odločali starši, sedaj pa se že sama odločaš ali boš marljiva ali lena, skrbna ali sebična.«
- Ivana »Ali je bila tudi devica Marija krščena?« *zanima Ivano.*
- mama Mojca *Mama mora nekoliko pomisliti. Nato pravi:* »O njenem krstu ne vemo ničesar, vemo pa, da jo je Bog obvaroval izvirnega greha. Da bi lahko bila Božja mati, jo je že v telesu njene matere obvaroval izvirnega greha. Najbrž nam je težko razumeti, a pri krstu se izvirni greh izbriše tudi nam. To je res velik dar. Prosimo danes Marijo, da bi bili zvesti svojemu krstu.«

Marija, obvarovana izvirnega greha, prosi za nas.

14. Vera – navada ali osebna odločitev

Živahno razpoloženje je pri Praznikovih nekoliko zaustavila mamina slabost, ki se kar ne neha. Zaradi nosečnosti je ves čas utrujena in slabotna. Kaj hoče, ni več tako mlada, kot je bila pri Luku. Morala bo delati z mislijo, da vsega pač ne zmore sama.

Dan je tokrat mirno potekal. Otroci so se pridno lotili učenja in se mirno igrali skupaj. Večer je bil kar naenkrat tu in z njim šmarnice. Čeprav se mama ni počutila najbolje, je vseeno šla k maši. »Delati ne morem,« je pojasnila otrokom, »sedim in poslušam pa lahko.«

Cerkev je bila tokrat precej bolj polna kot običajno. Pri maši so bili tudi otroci, ki bodo na prvo nedeljo v juniju prejeli zakrament svete birme. Z njimi je bilo nekaj staršev in botrov.

Če je bilo v nedeljo med bogoslužjem čutiti povezanost vseh sodelujočih, je bilo tokrat ravno nasprotno. Nekateri botri in otroci so se med mašo ves čas ozirali levo in desno, kot bi ugotavljali, če so prišli na pravo mesto. Pri obhajilu je izgledalo, kot bi se nekateri odpravili k bankomatu, po maši pa kot da se je večina oddahnila, da je neka obvezna prireditev končana. Na poti domov se odvije pogovor, ki ne more mimo vzdušja v cerkvi.

ati Jože	<i>Ati Jože začne:</i> »To kar se dogaja pri letošnji pripravi na birmo, pa res ne pelje nikamor. Če smo včeraj govorili o tem, da ne smemo nikogar siliti k veri, bi tudi ne smeli dopustiti, da gre k birmi nekdo, ki s tem zakramentom in vsemi drugimi ne ve, kaj bi počel,« <i>reče skoraj jezno.</i>
Ivana	<i>»Mama, zakaj pridejo k maši ljudje, ki jim ni do tega?« zanima Ivano. »Saj bi bili lahko doma.«</i>
mama Mojca	<i>»Dobro vprašanje, Ivana. Zakaj so bili danes mnogi na pripravi za birmo in pri maši, če jim ni do zakramentov?« se sprašuje tudi mama.</i>
Luka	<i>Luka pa reče:</i> »Saj je jasno, zakaj. Večina mojih sošolcev je šla k birmi zaradi bogatih daril. Nekateri od takrat naprej niso nikoli več prestopili praga naše cerkve.«
Jakob	<i>Jakob vpraša:</i> »Kaj pa naj bi bilo pomembno v pripravi na birmo?«
ati Jože	<i>»Gre za prejem Svetega Duha,« pojasni ati. »Se spomniš, kdaj so ga učenci prejeli?«</i>
Jakob	<i>Jakob pohiti z odgovorom:</i> »Na binkošti, petdeset dni po Jezusovem vstajenju,« <i>reče ponosno.</i>
ati Jože	<i>Ati nadaljuje:</i> »Če so učenci pred Jezusovim trpljenjem dvomili in se obotavljali v hoji za Jezusom, jih je prikazovanje po vstajenju prepričalo, da njihov Učitelj živi in da je imel prav. Njihovi dvomi so se umaknili in vedno bolj so bili prepričani, da morajo za Gospoda dati življenje. Potrditev v Svetem Duhu jim je dala moči, da so odšli po svetu in oznanjali, da Gospod živi.«
mama Mojca	<i>Mama dopolni razlago:</i> »Vendar je bila pot do vere tudi pri apostolih strma in dolga. Ni šlo z lahka. Potrebna je bila molitev. Apostoli so po vstajenju ostali zaprti v dvorani zadnje večerje in skupaj z Marijo čakali, kaj se bo

- zgodilo. A niso le čakali, molili so.«
- ati Jože *Ati Jože se ob zadnjih besedah zamisli:* »Saj to je morda najbolj boleče, da so danes v cerkvi večinoma vsi samo čakali, niso pa molili.«
- Luka *Luka se strinja:* »Zame je to nesmisel, da nekdo pride brez vere v cerkev in čaka, da bo prejel nek sakrament.«
- Ivana »Jezus je zaradi tega gotovo žalosten,« *razmišlja Ivana.*
- mama Mojca »Tudi jaz mislim, da ga taka drža boli,« *pritrdi mama Mojca.* »Verjetno je prav, da se vprašamo, kaj lahko naredimo mi. Nevarno je, da bi obsojali druge in se zgražali nad njimi. Mi sami se moramo vprašati, ali naredimo vse, kar Bog od nas pričakuje.«
- Jakob *Jakob pomisli in pravi:* »Jaz sem se trudil, da bi kljub nemiru v cerkvi zbrano ministriral.«
- Ivana »Jaz sem molila,« *pohiti Ivana.*
- Luka *Luka pa prizna:* »Mene je pa vse jezilo, pa tudi nerodno mi je bilo, ker sem imel občutek, da sem za mnoge čuden, ko hodim k šmarnicam.«
- ati Jože »Morda moramo prav na tem narediti več,« *jih spodbudi ati Jože in doda:* »Tudi meni je bilo neprijetno, pa bi moral biti ponosen, da sem kristjan in da imam rad Boga.«
- mama Mojca *Mama se strinja:* »Meni se je dogajalo nekaj podobnega. Potem verjetno še nismo tam, kjer so bili apostoli po binkošti. Marija je bila vedno pokončna, tako pod križem kot na binkošti. Vsem nam tega poguma primanjkuje. Prosim Marijo za starše, botre in birmance, da bi vzljubili Boga in si želeli njegovega Duha. Za nas pa, da bi bili pogumne priče Jezusovega vstajenja.«

Marija, pogumna priča Gospodovega vstajenja, prosi za nas.

15. Po pizzi k obhajilu?

Zaradi mamine slabosti in bližajočega se konca šolskega leta je pri Praznikovih zadnje čase kar napeto. V šoli pritiskajo s preverjanjem znanja, pa tudi doma je veliko dela: opravila na vrtu, skrb za zajčke, pomoč pri kuhanju in pospravljanju hiše ... Prostega časa ostane le malo. Luka to še posebej jezi. Rad bi bil z Lucijo, starša pa ga kar na prej opozarjata, naj ne pozabi na šolo in druge obveznosti. Le kako naj mu uspe vse to združiti?

O Luciji Praznikovi še ne vedo kaj dosti, saj je Luka glede nje še zmeraj precej skrivnosten. Skrbi ga, da je ne bi sprejeli. Po drugi strani pa bi jo rad čimprej predstavil domačim. Zadnje čase je veliko razmišljal o tem, kako bi vse skupaj izpeljal, da bi bilo čim manj zadrege. Danes je bil zadolžen za kuhanje kosila, saj je mama spet obležala. A lepše bi mu bilo preživeti popoldan z Lucijo. »Kaj pa, če jo povabim, da skupaj spečeva pizzo?« je pomislil. »To bi bila dobra priložnost za bežno srečanje z domačimi. Pri kosilu bo njihovo pozornost pritegnila slastna pizza, sam pa bom tako lažje skril svojo zadelo,« je sklenil Luka in o tem spregovoril še z Lucijo. Ta je bila nad predlogom navdušena. Veselila se je, da bo spoznala Lukovo družino, priprava pizze pa ji gre tudi dobro od rok. Tudi doma so bili zadovoljni s predlogom; jedli bodo pizzo in hkrati spoznali skrivnostno Lucijo.

Peka pizze je dobro potekala. Lucija je bila v kuhinji živahna in sproščena. Bolj v zadregi pa je bil Luka, ki se je bal, kako jo bodo sprejeli njegovi. A strah je bil odveč. Ivana je v njej takoj našla starejšo sestro, Jakob ji je ponosno pokazal zajčke, mama pa se je z njo hitro zapletla v sproščen pogovor okoli šole in testov. Ati je prišel do besede šele, ko je bila pizza na mizi in je lahko pohvalil dobro kosilo.

Luka *Luku odleže, ko vidi, da so vsi v hiši veseli Lucije. Popoldan je čudovito uspel, a kmalu bo treba k šmarnicam. Luka razmišlja, kako bi se temu izognil. Pri mizi previdno vpraša: »Danes sem razmišljal, da ne bi šel k šmarnicam in bi ostala z Lucijo doma. Konec tedna pišemo test iz matematike in se lahko skupaj učiva. Ko pridete od maše, bo mama prišla po Lucijo.«*

mama Mojca *»Te čisto razmem Luka, da bi bilo obema najlepše, če bi lahko sama ostala doma in se učila,« odvrne mama. »Ampak v začetku maja smo se odločili, da bomo prav vsak dan pri šmarnicah, zato moramo vztrajati.«*

Luka *»Že,« odgovori Luka, »a takrat nismo pomislili, da bo proti koncu meseca v šoli vse bolj napeto in bo zmanjkovalo časa za učenje.«*

ati Jože *»Luka, verjetno sedaj ni glavno vprašanje učenje, ampak da se ti ne da k šmarnicam,« reče ati. »A tudi tam bosta z Lucijo skupaj.«*

Luka *Luka se znajde v zadregi, ker je ati zadel bistvo. Res se mu ne ljubi k šmarnicam. Pa saj tudi Luciji šmarnice ne pomenijo dosti. V njeni družini hodijo k maši bolj iz navade. Tudi nekateri sošolci mu pravijo, da je hoditi k maši neumno.*

Vse bolj ga jezi, da je tako prijetno razpoloženje ob pizzi pokvarilo to premevanje okrog maše. Prav tega mu je še manjkalo.

Odločno pravi: »Po pravici povedano, res ne vem, zakaj bi šel prav vsak dan

- k maši in k šmarnicam. Nedeljska maša je čisto dovolj. Poleg tega pa se sošolci norčujejo iz mene, ker hodim redno k obhajilu.»
- Ivana *Ivana bi rada z Lucijo še kaj klepetala, zato je čakala na priložnost, da tudi sama kaj pove. Sedaj pa ti zapleti okrog šmarnic in maše. Izkoristi priložnost in doda: »Jaz si pa tako želim k šmarnicam. Tudi k obhajilu bi rada šla, pa smem dobiti samo križec.«*
- Jakob *Jakob ji reče: »Ivana, ne zapletaj še ti tega pogovora. Ko boš šla k prvemu obhajilu, boš tudi ti lahko prejela sveto hostijo, prej pač ne smeš.«*
- mama Mojca *Sedaj se v pogovor vključi še mama: »Da, tisto česar ne moremo ali ne smemo, bi tako radi, ko pa nam je nekaj dovoljeno, pogosto ne znamo ceniti. Luka, saj te razumem, da ti je bolj prijetno biti skupaj ob pizzi kot v cerkvi, vendar prvega ne bo, če se ne bomo prizadevali za drugo.«*
- Luka *»Kako to misliš?« zanima Luka.*
- mama Mojca *»Jezus pravi, naj ne živimo samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz njegovih ust. Brez Božje modrosti bosta tudi z Lucijo težko gradila vajin odnos,« odvrne mama.*
- ati Jože *Ati Jože doda še svojo misel: »Jezus pravi celo, da kdor ne bo užival njegovega telesa, ne bo imel življenja v sebi. To je zame težko razumljivo, a vidim, da sem veliko bolj umirjen, če si vzamem čas za mašo in grem k obhajilu, kot pa če vse to pustim ob strani.«*
- Luka *A Luka je še naprej nejevoljen: »Vse to je zame preveč abstraktno. Kako se more Bog dati v hrano. Čemu le?«*
- mama Mojca *»Rad bi nam bil blizu,« odgovori mama. »Tako kot se povežemo ob skupni mizi in na primer danes ob pizzi, tako se povežemo med seboj in z Bogom ob oltarju in pri skupnem prejemu svetega obhajila.«*
- Ati Jože pogleda na uro in reče: »O vsem tem bi se morali pogovarjati cel večer, pa bi še ostala vprašanja. A vsak čas bomo morali k maši. Prav na kratko lahko rečem, da se Bog daje v hrano, ker bi bil rad z nami. Ko imamo nekoga radi, tudi rečemo, da bi ga kar pojedli. Radi bi bili scela z njim. To hrepenenje Jezus razume in nam prihaja naproti.«*
- Lucija *Sedaj se opogumi še Lucija: »Midva z Lukom bi vseeno rada ostala doma in se učila.«*
- ati Jože *Ati Jože odvrne: »Danes smo bili veseli, Lucija, da si prišla k nam in smo bili lahko skupaj pri mizi. Ker vama želim, da bi vajin odnos rasel in ne ostal samo pri pizzi in učenju, ampak bi ga tudi poglobljala, se vseeno potrudita in vzemita premislek o maši in obhajilu zares. Bomo že še kaj rekli o tem. Če se bosta oddaljila od vere, ne bosta ničesar spoznala. Potrudita se!«*
- Luka *»Lucija, vidiš, takole je pri nas. Težko kaj oddaš,« reče Luka.*
- Lucija *»Pri nas pa sploh nič«, se nasmehne Lucija in nadaljuje. »Ampak tudi takšnega pogovora pri nas ni nikoli. Meni je bilo lepo, da smo skupaj pojedli pizzo in poklepetali. Navsezadnje me ne bo konec, če grem k maši. Bova pa še tam malo skupaj.«*

Marija, pomoč v naši neveri, prosi za nas.

16. Kaj sledi hudi uri?

Ko se pritiski v šoli stopnjujejo, napetost pri Praznikovih narašča. Luka in Jakob stresata svojo sitnost drug na drugega in če pride mimo Ivana, dobi pogosto še ona svoj delež. A nekako še gre, dokler so sitni samo otroci. Večji problem nastane, če prideta iz službe sitna tudi starša. In danes se je pri Praznikovih zgodilo prav to.

Ati je bil tisti, ki se je vrnil domov ves napet. Vse ga je jezilo. Ko je stopil v hišo, so otroci ravno kričali drug na drugega. Jezno jim je ukazal, naj se takoj umirijo. Mojca se je razveselila moževega prihoda. Želela se mu je malo potožiti, kako je služba zaradi nosečnosti zanj naporna in kako utrujena se vrača domov. Morda bi ji lahko pomagal dokončati kosilo, medtem pa bi se lahko kaj pogovorila. A Jože je šel kot burja skozi kuhinjo, ne da bi jo sploh pozdravil. Ustavil se je šele v dnevni sobi in skoraj ponorel, ker je bilo vse nastlano. »Lenuhi grdi, da mi takoj vse pospravite,« je zavpil na otroke. Ko so pospravili, jih je jezno zapodil v otroške sobe in jim zagrozil, naj se ne prikažejo ven do kosila.

Ko je nastala tišina in so bili otroci v svojih sobah, je stopila k njemu mama Mojca. Hotela ga je potolažiti, zato mu je rekla, da vendarle ni tako hudo. Saj so otroci sicer kar pridni, včasih jim pač ne uspe. A to ga je le dodatno razdražilo. Osorno jo je odrinil in šel brez besed na vrt okopavat krompir.

Kosilo je minilo v tišini. Popoldan so otroci raje preživeli kar v svojih sobah, da ne bi še kaj letelo po njih. Računali so, da se bo ati do večera ohladil. A ko so po maši skupaj sedli za mizo, je bilo v zraku še vedno čutiti napetost.

Ivana	<i>Led razbije Ivana, ki pravi: »Danes so šli k prvi spovedi otroci, ki bodo letos prvič šli po sveto hostijo. Zakaj pa gre človek k spovedi?«</i>
Jakob in Luka	<i>Jakob in Luka se namuzneta in si mislita, da je Ivana zadela v polno. Sedaj bi lahko zbadla atija in Ivani odgovorila, da je lepo in prav, če se Bogu in bližnjim opravičimo, če se na primer po krivem jezimo. A da ne bi bil zopet ogenj v strehi, sta raje tiho.</i>
ati Jože	<i>Ati Jože dobro ve, da ni bilo prav, da je tako stresel svojo jezo nad otroki in ženo. A zbrati pogum in priznati lastno neumnost, ni lahko.</i>
mama Mojca	<i>Mama Mojca razume, da se je mož znašel v zadregi. Ve tudi, da mu je žal in da se bo opravičil. Le malo več časa rabi, da se bo opogumil. Zato je najbolje, če sedajle ona prevzame besedo. Pravi takole: »Ivana, saj o tem sva se že pogovarjali. Daj, poskusi sama povedati, kaj se zgodi pri spovedi.«</i>
Ivana	<i>Ivana pomisli in reče: »Povedati moraš svoje grehe, kje si ga polomil, kje si se premalo potrudil, če si nagajal ali drugega užalil ... in po tem se pri kesanju Bogu za vse to opravičiš. Ampak saj to počnemo že sedaj, ko zvečer molimo kesanje. Zakaj je pa treba še k spovedi?«</i>
mama Mojca	<i>Mama Mojca odvrne: »Preden pristopimo k obhajilu, preden se udeležimo Jagnjetove gostije, kot reče duhovnik pri maši, se moramo na to dobro pripraviti. K spovedi gremo, da bi bilo srečanje z Jezusom lepše. Saj veš, kako mučno je sicer sedeti skupaj za mizo, kadar se med sabo nismo uspeli</i>

- spraviti.«
- ati Jože *Ati Jože se nasmehne, saj mu je mama Mojca že položila besede v usta. Sedaj je nekoliko lažje začeti. Odkušlja se in reče: »Da, danes je bilo vsem malo zoprno pri kosilu.«*
- Jakob in Luka *»Pravzaprav je bilo zelo zoprno in zelo napeto,« ga popravi Luka in Jakob.*
- ati Jože *»No, vem,« prizna ati Jože in nadaljuje: »Vem, da se moram opravičiti za današnje ravnanje. Žal mi je, da se nisem obvladal in sem stresal slabo voljo na vas. Včasih me stvari v službi tako razdražijo, da ne uspem najti miru. Potem je tako.«*
- mama Mojca *Mama Mojca ga potreplja po rami in reče: »Vse je v redu, samo da se pogovorimo in pridemo zopet skupaj. In to je tudi eden od ciljev svete spovedi.«*
- Jakob *»Kaj misliš s tem, mama?« vpraša Jakob.*
- mama Mojca *»Priznati svoje napake – to je prvi korak pri spovedi. Ko priznamo, da smo ga polomili, je že pol narejenega. Potem prošimo drug drugega in Boga odpuščanja ter sklenemo, da se bomo poboljšali.«*
- Luka *»Vendar kaj šteje spoved, če pa vedno ponavljamo ene in iste grehe?« zanima Luka.*
- mama Mojca *Mama Mojca odvrne: »Se ti zdi vseeno, ali bi se ati danes opravičil ali ne?«*
- Luka *»Seveda ne!« pohiti Luka.*
- mama Mojca *»No, tako je tudi s spovedjo,« razloži mama. »Če grehe priznamo in se jih kesamo, lahko spet gradimo odnose naprej. Če jih ne priznamo, se prepad med nami in Bogom samo pogloblja.«*
- Luka *»Spoved torej ni namenjena samo temu, da nekaj odložimo, ampak da začnemo znova,« razmišlja Luka.*
- ati Jože *»Da,« nadaljuje pogovor ati. »Če sebi in drugim ne priznamo, da smo ga polomili, ne moremo začeti znova. Cilj spovedi – pa tudi našega medsebojnega priznavanja napak – je v tem, da rastemo. Iz napak in grehov se moramo učiti živeti.«*
- mama Mojca *Mama Mojca doda: »Ni najhuje, da grešimo. Najhuje je, če greha ne priznavamo. Ko pa ga priznamo, smo že na poti v novo življenje.«*
- Ivana *Tudi Ivana sedaj razume. Ponosno pove: »Ko si priznamo, nam je spet lepo, kot včeraj ob pizzii. In zdaj razumem – prvoobhajanci so šli k spovedi, da bi bila gostija z Jezusom lepša.«*
- mama Mojca *»No, pa danes zmolimo posebej zanje, da bi začutili lepoto odpuščanja pri sveti spovedi,« predlaga mama Mojca.*
- ati Jože *Ati Jože pa doda: »In da bi svoje spodrsjlaje in grehe zmogli priznati. To je včasih res težko.«*

Marija, tolažnica v naših stiskah, prosi za nas.

17. Ta bolezen ni za smrt

Ivana je zbolela. Luka jo je popoldan dražil, da se je prehladila zato, ker je spala bosa. Jakobu je bilo žal, da je obležala ravno danes, ko je njegova zajklja skotila mladičke. Sicer bi ji z veseljem pokazal naraščaj in se pred njo malo povabil, da ima v štalici en repek več kot ona.

Mama je prišla iz službe nekoliko bolj zgodaj, da ne bi bila Ivana tako dolgo sama doma. Ker sta Jakob in Luka precej obremenjena s šolo, so se dogovorili, da bo danes mama kar sama skuhala kosilo in uredila perilo. Medtem ko je likala, se je Luka pričel smukati okoli nje, kot bi ga nekaj žulilo. Mama čisto namerno ni začela pogovora, saj se ji zdi pomembno, da se fant sam uči reševati svoje probleme. Vedno ne bo mogla ona skrbeti zanj.

Luka se je slednjič le opogumil in ji zaupal, da ne ve, kako naj stoji ob strani Mihi, ki se mora odločiti, pri kom od staršev želi po ločitvi živeti. Miha mu je povedal, da je zahtevo za ločitev vložila mami, ki da ne prenese več tega, da jo mož vara.

Mama ni vedela, kaj naj Luku reče o tako težki situaciji, kot je ločitev. Rekla mu je, da je zakon zahtevna stvar in brez prizadevanja obeh lahko v njem kmalu postane nevzdržno. Največ je vredno prizadevanje. Pogovor je navezala na včerajšnje vprašanje o spovedi in Luku ponovila, da je mogoče vse popraviti, če smo pripravljeni priznati drugemu svojo napako in če je v nas dovolj volje po novem začetku.

Popoldan je mirno minil. Ivani je bilo težko ležati v postelji in dolgčas ji je bilo, če ni bil vsak trenutek kdo ob njej. Tudi k maši ni mogla. Sklenili so, da bodo tokrat zmolili v njeni sobi in se tam tudi pogovorili.

Ivana	<i>Sedaj je večer in družina je zbrana ob bolni Ivani. Ta je sicer že utrujena, a pri pogovoru želi biti zraven. Še več, danes ona začne s vprašanjem: »Mama, zadnjič je gospod župnik razlagal, naj pokličemo duhovnika, kadar je kdo doma bolan. Rekel je, da bolniško maziljenje ni za smrt, ampak za zdravje. Kaj ko bi ga poklicali, da bi me mazilil, pa bi ozdravela?«</i>
Luka	<i>Luka se nasmeje: »Ti bi kar župnika klicala, da te pozdravi, raje se dovolj oblači, da ne boš več zbolela!«</i>
mama Mojca	<i>»No, Luka, ne draži je,« odvrne mama. »Raje skušajmo odgovoriti na njeno vprašanje.«</i>
Jakob	<i>Jakob je prepričan, da pozna pravi odgovor. Odločno reče: »Če smo bolni, moramo k zdravniku, če pa je kdo na smrt bolan, se pokliče župnika.«</i>
Ivana	<i>»Ne, ni res,« vzklikne Ivana. »Župnik je rekel, da je bolniško maziljenje tudi za tiste, ki niso na smrt bolni.«</i>
Luka	<i>»Ivana ima prav,« reče Luka. »Saj bo v župniji ravno to nedeljo srečanje bolnih in ostarelih in bo župnik mazilil tiste, ki želijo.«</i>
Jakob	<i>Jakob pa se pošali: »Saj res, Ivana, po tem te bomo pa kar tja peljali! Boš skupaj z osemdeset- in devetdeset-letniki dobila maziljenje.«</i>
Ivana	<i>»Samo dražiš me,« se jezi Ivana. »Jaz bi bila rada zdrava in če je maziljenje za zdravje, zakaj bi ga ne prejela. Ampak ne na srečanju ostarelih, daj no!«</i>

- mama Mojca *Mama Mojca se vmeša:* »Bolniško maziljenje je res molitev za bolnika, da ozdravi, vendar duhovnika ne kličemo prav pri vsaki bolezni.«
- Ivana »Ja, kdaj pa naj bi ga poklicali?« *zanima Ivano.*
- ati Jože *Ati Jože pojasni:* »Ko je bolezen resna in se še posebej zavedamo, da je zdravje v Božjih rokah, takrat prošimo Boga v zakramentu bolniškega maziljenja. Seveda je vsaka bolezen in zdravje vsakega izmed nas v Božjih rokah, vendar za tvoj prehlad vsi upamo, da ne bo trajal dolgo.«
- mama Mojca *Mama Mojca pove:* »S prijateljico sva se pogovarjali, da bova prosili gospoda župnika za bolniško maziljenje, preden greva roditi. Nikoli ne veš, kako se bo končalo. Z maziljenjem ne želim prositi le za zdravje obeh, ampak tudi za to, da bi lahko zaupala, da je vse v Božjih rokah,« *še doda mama.*
- Jakob »Staro mamo je župnik mazilil, potem pa je kmalu umrla,« *se spomni Jakob.*
»Če se to večkrat dogaja, potem ni čudno, da se ljudje bojijo poklicati duhovnika.«
- ati Jože »Jakob, ljudje se smrti vedno vsaj malo bojimo,« *odvrne ati.* »A če pred mislijo nanjo bežimo, nam ne bo nič lažje. Bolniško maziljenje nam pomaga tudi pri tem, da bi sprejeli smrt, če se bliža. Ko je umirala moja mama, mi je veliko pomenilo, da smo lahko vsi spregovorili o smrti, ki se je bližala. Z zaupanjem, da nas čaka večno življenje, se veliko lažje sprijaznimo s smrtjo.«
- mama Mojca *Mama Mojca doda:* »Marija nam daje zgled pogumne žene, ki je znala gledati trpljenju in smrti v oči, ker je verovala v večno življenje. Pri tej večerni molitvi jo prosimo, naj nas opogumlja v bolezni.«
- Ivana »Jaz jo bom prosila, da mi čimprej vrne zdravje,« *reče Ivana.*
- ati Jože *Ati Jože pa:* »Prosimo tudi, da bi znali v pravem času poklicati duhovnika in ga prositi za bolniško maziljenje.«

Marija, tolažba v naši bolezni, prosi za nas.

18. Kaj pridobiš, če se poročiš?

Sobota je in Praznikove je zjutraj čakalo veliko dela. Treba je bilo prekriti streho na garaži, pospraviti in počistiti hišo ter urediti perilo. Po zajtrku je klicala stara mama in ponudila pomoč. Ona bi delala družbo Ivani in skuhala kosilo, stari ata pa bi lahko atiju pomagal zamenjati kritino. Otroci so bili ponudbe veseli, mama pa se je za pomoč zahvalila in odvrnila, da bodo zmogli tudi sami. Otroci so protestirali. Ivana, ki je morala zaradi včerajšnje bolezni počivati v hiši, je že računala, da se bo igrala z babico. Namesto dedka sta na streho morala fanta, ki bi jima bolj ustrezalo početi vse kaj drugega.

A tudi tokrat protesti niso zalegli. O mamini odločitvi lahko razpravljajo zvečer, zdaj je čakalo delo. Moška ekipa je bila en dva tri na garažni strehi. Kritina je bila slaba in škodljiva, zato so jo morali zamenjati. Zamenjati je bilo potrebno še nekaj desk, kar je zahtevalo več časa, kot so mislili. A ker je bil dan lep in ker so se slednjič vsi zagreli za delo, jim je uspelo končati do večera. Tudi glede pospravljanja in kuhanja se mama ni zmotila. Zvečer je bilo vse urejeno, pa še kruh je uspela speči za nedeljo. Veseli, da je delo lepo teklo in da so se kljub naporu imeli lepo, so se odpravili k maši. A tudi tu ni šlo brez protestov. »Tako pridni smo bili, zakaj moramo zdaj še k maši,« so spraševali. Obljuba je obljuba, sta rekla starša in odšli so v cerkev. No, saj je bilo še zanimivo. Bila je poroka.

Po maši so se vrnili domov in povečerjali. Danes se bodo pogovora lotili takoj po večerji. Tako bo še dovolj časa, da si skupaj ogledajo dober film.

mama Mojca	»Kaj pravite o današnji poroki?« začne pogovor mama.
Ivana	»Nevesta je imela zelo lepo obleko,« reče Ivana.
Jakob	»Ti pa tvoje oblekce,« jo podraži Jakob in nadaljuje: »Meni se je malo vleklo. Hvala Bogu je bil župnik dovolj pameten, da nismo molili še litanij. Potem bi bilo vse skupaj tako dolgo, da bi imeli skoraj polnočnico,« zavzdihne.
mama Mojca	»Pa ste poslušali, kaj je govoril gospod župnik ali ste samo na uro gledali?« hoče vedeti mama.
Luka	Luka odvrne: »Župnik je govoril o tem, da bo mož zapustil očeta in mater ter se pridružil ženi in bosta eno telo. A razlage nisem prav dobro razumel. Ne vem, zakaj je tako pomembno zapustiti starše. In tudi ne vem, zakaj sta danes zjutraj z atijem odklonila obisk starih staršev, ki bi nam prišel tako zelo prav. Gotovo gre spet za nek vajin princip.«
mama Mojca	Mama Mojca reče: »Naj ti najprej odgovorim na vprašanje glede obiska mojih staršev. Vem, da te je to grizlo cel dan. Menila sva, da bomo glede na današnje načrte bolj povezani, če bomo sami, kot pa če bi prišla na obisk še stara mama in stari ata. Z njuno pomočjo bi delo sicer prej končali, a to nama ni bilo ključno. Bolj pomembno se nama zdi, da raste povezanost med nami.«
Ivana	»Ampak jaz bi se prav rada igrala z babico,« reče Ivana.
Jakob	»Gotovo bi nam prinesla kakšne sladkarije,« predvideva Jakob.
Luka	Luka pa nadaljuje: »Onadva bi bila pa tudi vesela, če bi lahko bila z nami. Imam občutek, da bo babica sedaj kar malo užaljena, ker si ji rekla, da bi bili danes raje sami.«
ati Jože	V pogovor se vključi ati: »Otroci, veste, da imava oba z mamo rada svoje starše, radi jih obiščemo ali povabimo na obisk. A za naju je vedno najpomembnejše, da gradiva trdno in povezano družino. Najprej moramo biti

- povezani mi, potem so na vrsti najini starši in ne obratno.«
- mama Mojca *Mama nadaljuje:* »To je povezano s tvojim prvim vprašanjem, Luka, zakaj je župnik poudarjal, da se mora mož ločiti od očeta in matere. Čisto preprosto zato, da zmoreta ustvariti tisto edinost, tisto enost, ki si jo z zakramentom obljubita. Da bi ustvarila skupno družino, se morata osamosvojiti od svoje izvirne družine. Sicer bi vlekla vsak na svojo stran.«
- Ivana *Ivana ne sledi več. V mislih je pri nevesti. Zasanjano reče:* »Ko bom velika, se bom tudi jaz poročila. Imela bom dolgo belo obleko in bom kot princeska. In še velik šopek, takega kot je imela danes nevesta.«
- Jakob *Jakob se smeje:* »Oj tamála, ti pa že na poroko misliš. Po mojem je kvečjemu Luka tisti, ki naj bi mislil na to.«
- Luka *Luka ga grdo pogleda. Da bi prikrižil zadrego, vpraša:* »Zakaj pa se danes mnogi ne poročijo in prav tako živijo skupaj ter imajo otroke?«
- mama Mojca *Mama malo pomisli in pravi:* »Zakaj se mnogi ne poročijo, ti težko odgovorim. Lahko pa ti povem, zakaj sva se midva z atijem poročila.«
- Ivana *To pa zanima tudi Ivano.* »Povej, povej,« *vzklíkne.*
- mama Mojca *Mama pove:* »Oba sva čutila, da se imava zelo rada. To nama je bilo znamenje, da naju Bog kliče na skupno pot. Veselje nad tem sva želela deliti z drugimi in potrditi svojo odločitev z obljubo zvestobe.«
- Jakob *»Ampak zakaj sta morala to storiti v cerkvi? Nekateri se poročijo tudi brez župnika,« zanima Jakoba.*
- mama Mojca *Mama odvrne:* »Da bi bila najina obljuba trdna in bi zmogla v njej vztrajati do konca življenja, sva jo izrekla pred Bogom, ki naju je poklical na to pot, in pred Cerkvijo, v kateri živiva svojo vero.«
- ati Jože *Ati Jože doda:* »Poleg obljube je bila zame to tudi prošnja, naj nama Bog pomaga, da bova lahko zvesta drug drugemu tudi v trpljenju in težavah.«
- Ivana *Ivana zopet odplava. Svetlo pogleda mamo in vpraša:* »Kakšno obleko si pa ti imela na poroki? Si imela dolgo vlečko?«
- mama Mojca *Mama se nasmehne in reče:* »Ivana, jutri je nedelja in popoldan lahko skupaj pogledava poročni album.«
- Ivana *»Komaj čakam,« vzklíkne Ivana.*
- mama Mojca *»Jaz tudi,« odvrne mama.* »Rada se spominjam tega dneva. Zakrament zakona je velika milost. Misel na to, da je najina odločitev sklenjena pred Bogom, me opogumlja. Marijo vedno prosim, naj naju utrjuje na poti zvestobe.«

Marija, čudoviti zgled zvestobe, prosi za nas!

19. Prejmite Svetega Duha!

Naporen delavnik in še sobotna delovna akcija sta zaznamovala nedeljsko jutro. Tako težko je bilo vstati. Mama je podražila zaspance, naj gredo k sveti maši prosit Svetega Duha, da bi ob nedeljskih jutrih imeli več življenja v sebi. Tudi pri oblačenju se je izkazalo, da bi bila pomoč Svetega Duha še kako dobrodošla. Vsak je imel namreč svoje mnenje o tem, kaj je primerna obleka za cerkev in to na tako praznični dan, kot so binkošti. Pa še birma je bila danes v župnijski cerkvi. Da je bila mera polna, so se prepirali, kje bo kdo sedel v avtu.

Ati je ugotavljal, da jim je Bog zmešal jezike. »Skrajni čas, da so prišle nove binkošti, da se jih Bog usmili ter jih ponovno napolni s pravim duhom,« je mrmral sam zase in že malo nevoljen odpeljal do cerkve.

Slovesnost je bila lepa. Tudi sodelovanje birmancev in staršev je bilo veliko lepše od vtisa, ki so ga naredili na pripravi. Škof jih je spodbudno nagovoril. Kljub bolečini ob misli, da je to za mnoge začetek dolgega odmika od Cerkve, je bil vendarle praznik. Po maši so se Praznikovi usedli k mizi. Med kosilom se odvije pogovor o nedeljskem evangeliju in pridigi.

- ati Jože »Kaj vas je pri evangeliju danes najbolj nagovorilo?« začne ati Jože.
- Ivana »To, da je Jezus stopil skozi zaprta vrata,« vzklikne Ivana.
- Jakob »Meni pa je bilo zanimivo to, da se Jezus sploh ni jezil na učence, čeprav so ga v trpljenju vsi zapustili,« reče Jakob.
- Luka pa še premišljuje.*
- mama Mojca *Mama ga vpraša:* »Kaj pa je nagovorilo tebe, Luka?«
- Luka »Všeč mi je bila škofova pridiga o tem, da se življenje apostolov ni končalo ne pod križem ne za vrati, ampak da so po Jezusovem naročilu šli po svetu in povsod pripovedovali, da je biti Jezusov učenec nekaj lepega. Tisto navdušenje, s katerim je škof govoril, mi je dalo misliti. Pomislil sem, da je biti kristjan zame še vedno bolj breme, kot pa nekaj, nad čimer bi bil navdušen,« razmišlja Luka.
- ati Jože »Jaz pa sem se počutil podobno kot učenci za zaprtimi vrati, ko sem ob pridigi razmišljal, kako je že tako majhna stvar, kot je nedeljsko vstajanje, huda preizkušnja našega življenja. Ta lenoba je res huda reč in gotovo ni od Svetega Duha,« pove svojo misel še ati.
- mama Mojca »Da, res je, Svetega Duha hitro zamenja kakšen drugi duh,« se strinja mama.
- »Tudi tisto naše pregovarjanje, kaj bo kdo oblekel, mi je dalo misliti. Škof je poudaril, da so bili apostoli enih misli, ko so skupaj z Marijo molili.«
- ati Jože *Ati Jože pokima:* »Gotovo, molitev jih je povezovala, hkrati pa jim je prinašala Svetega Duha. Mi pa tako težko molimo.«
- Luka »Ati, samo da ne boš dodal še kakšne desetke,« pohiti Luka. »Sem prepričan, da bo samo slaba volja in da Sveti Duh zato ne bo nič bolj deloval.«
- ati Jože »Ah, ti Luka, ti,« zavzdihne ati. »Saj te razumem, da se ti ne da, ampak če ti bo molitev samo v breme, boš težko prišel do navdušenja, o katerem si malo prej govoril.«
- Ivana *Pogovor med njima prekine Ivana:* »Meni je bilo všeč, da je škof omenil, da ni narobe, če nas je strah. Saj je bilo strah tudi učence in Marijo.«
- Jakob »Ampak ko so prejeli Svetega Duha, je strah minil,« pove Jakob. *Na to pogleda Luka, mamo in atija ter vpraša:* »Ali tudi vas, ki ste že bili pri birmi, ni

- več strah?»
- ati Jože *Ati odvrne:* »Verjetno bi bilo preveč enostavno, če bi nam Sveti Duh podaril svoje darove in bi bili tako rešeni strahu in drugih težav. Če bi tako deloval, bi samo podpiral našo lenobo. Darovi so nam v pomoč, ne pa v potuho. Če se ne trudimo, da bi z njimi zavzeto živeli, nas tudi strah ne zapusti.«
- Jakob »Pa se vam potem sploh kje pozna, da ste že prejeli Svetega Duha?» *vpraša Jakob.*
- mama Mojca »Seveda se pozna.« *odgovori mama in nadaljuje:* »Škof je lepo razložil, kako deluje Sveti Duh. Najprej nam daje življenje. Podobno kot je Marija spočela po Svetem Duhu, tako na poseben način deluje v nas starših, da smo vam lahko posredovali življenje. Sveti Duh nam tudi pomaga, da smo med seboj bolj povezani in da se razumemo.«
- ati Jože »Če pa prevladuje lenoba in napuh, Sveti Duh seveda ne deluje,« *doda ati Jože.* Potem se ne moremo dogovoriti niti, kaj bo kdo zjutraj oblekel.«
- mama Mojca »Sveti Duh je tudi duh resnice in spoznanja,« *nadaljuje mama.* »Učenci so po binkošti doumeli stvari, ki jih prej niso. Tudi mi bolje razumemo življenje, če se obračamo s prošnjo k Svetemu Duhu.«
- ati Jože »In Sveti Duh je duh tolažbe. V Svetem Duhu so bili apostoli pogumni in se niso bali pričevati za Jezusa,« *zaključi razlago ati.*
- mama Mojca »Jakob, sprašuješ, kje se delovanje Svetega Duha pozna,« *ga skuša mama še enkrat nagovoriti in nadaljuje:* »Pri Mariji se je na vsakem koraku njenega življenja poznalo, da je povezana z Bogom in da po njej deluje Sveti Duh. Tudi po nas kristjanih deluje, če se mu odpiramo in si prizadevamo za to, kar je dobro. Potem uspemo zaživeti tudi darove, ki smo jih sedaj našli.«
- Jakob »Že, že, a kaj ko je dobro vedno težje od slabega,« *pomisli Jakob na glas.*
- ati Jože *Ati Jože odvrne:* »Saj zato pa potrebujemo Svetega Duha. Da bi z njim premagovali greh in ustvarjali lepši svet.«

Marija, polna Svetega Duha, prosi za nas.

20. Marija, mati duhovnikov

Jutro je bilo čudovito. Kot da bi Sveti Duh, o katerem so se sinoči pogovarjali, danes pri Praznikovih dobil še več prostora. Otroci so se brez težav spravili v šolo in vrtec, starša sta odšla v službo brez slabe volje, čeprav zadnje čase oba ugotavljata, da postaja na delavnem mestu zelo naporno. Odnosi so tudi tam zahtevni.

Če pravi pregovor, da se po jutru dan pozna, pa danes žal ni bilo tako. Popoldne je zavel drugačen veter. Prvi je prišel iz šole Jakob. Bil je tako nataknen, da je vsakega speklo, če mu je prišel blizu. To je prva izkusila Ivana, ko se je vrnila iz vrtca. Vesela, da je zdrava, je s svojim dobrim razpoloženjem razdražila Jakoba. Mimogrede jo je spotaknil. Padla je in se tako prestrašila, da joka ni bilo konec. Nazadnje je užaljena in jezna hodila po sobi gor in dol. Tedaj je prišel domov Luka, ki je bil zaradi tésta v šoli podobno nataknen kot Jakob. Razjezil se je na Ivano, naj se cmeri kje drugje, češ da on potrebuje mir.

Kot naročeno, je v ta direndaj in slabo voljo stopil še ati Jože. V službi je bilo spet naporno, zato ga je nered v veži še toliko bolj spravil v nevoljo. »Kdaj vas bom naučil, da je potrebno čevlje spravljati na polico,« se je jezil. Ozračje se je od napetosti elektrilo, ko se je vrnila še utrujena mama. Hvala Bogu, pri njej kri zavre nekoliko počasneje, sicer pri Praznikovih danes ne bi bilo kosila.

Ko so se odpravljali k šmarnicam, se je spet začelo. Jakob je protestiral, da ne gre k šmarnicam, pa če se vse podre. Celo atiju ni uspelo, da bi to trmo ustavil. Ker ni šlo na trdo, je pristopila mama in Jakobu rekla, naj že vendar pove, kaj se mu danes dogaja. V joku je dejal, da so ga sošolci zafrkavali, kako pobožno se je včeraj držal pri maši. Da bo zagotovo župnik, če ne celo škof, so mu še rekli. Mama ga je potolažila, da se tako hitro to ne zgodi. Rekla mu je še, naj ga ne skrbi in da se bodo o vsem pogovorili po šmarnicah. Potem je nekako šlo. Poleg mamine spodbude je pomagalo še to, da si je želel videti sošolko, ki ga je danes edina zagovarjala pred fanti.

Po maši je spet zavel jutranji veter in v hišo se je naselil nov mir. »Hvala Bogu,« je vsem odleglo. Zvečer bo lahko pogovor normalno stekel.

Jakob *Po večerji Jakob začne: »Mama, kako nekdo postane župnik in kako škof? Ne vem, kaj naj rečem sošolcem, ki pravijo, da sem kot ministrant že na poti tja.«*

mama Mojca *»Kaj pravita vidva, Luka in Ivana, kako postane kdo župnik?« vpraša mama.*
Ivana *»Najprej je ministrant, potem pa ga škof naredi za župnika,« je prepričana Ivana.*

Jakob *Jakob skoči pokonci: »Jaz ministriram, ampak ne bom župnik, nesramnica! Sedaj se pa še ti norčuj iz mene. Jaz ne bom župnik in pika!«*

mama Mojca *Mama Mojca odvrne: »Če bi vsi ministranti postali župniki, bi nam ne manjkalo duhovnikov. Tako pa je, kot veste, ravno letos dobil naš župnik nalogo, da vodi še sosednjo župnijo, ker je sosednji župnik umrl, novih poklicev pa ni.«*

Luka *»Moj sošolec pozna fanta, ki pravi, da bo šel študirat teologijo in razmišlja o duhovniškem poklicu,« reče Luka.*

Ivana *»Kaj pa je to tehnologija?« vpraša Ivana.*

Jakob *»Ti si res prismoda,« je Jakob še vedno siten. »Kakšna tehnologija, te-o-lo-gija, razumeš. Teologija je veda o Bogu.«*

Ivana »Zakaj pa bi morali študirati o Bogu? Ali ni dovolj, da molimo in hodimo k maši?« *vpraša Ivana.*

Luka *Luka ji skuša pojasniti:* »Kdo pa bi nas učil verouk in kdo bi maševal, če bi zadoščalo to, kar počnemo vsi. Tisti, ki se odloči za duhovniški poklic, mora vedeti kaj več, da lahko o tem poučuje druge.«

ati Jože »No, sedaj smo pa že bližje odgovoru na tvoje vprašanje, Jakob,« *pravi ati.* *Potem nadaljuje:* »A pozabili smo na najpomembnejše. Res je, da rečemo, da je nekdo šel za župnika, ampak najprej ga mora v posvečeno življenje poklicati Bog.«

Ivana »Kako pa to Bog naredi?« *zanima Ivano.*

mama Mojca »Tako kot sva midva z atijem začutila, da naju je Bog poklical v zakon in sva se potem poročila, tako fant začuti, da ga Bog kliče v posvečeno življenje,« *odvrne mama.*

Jakob »Saj sem vedel, da sta biti ministrant in postati župnik dve različni stvari,« *si Jakob oddahne.*

mama Mojca »Da,« *nadaljuje mama,* »ministriranju pri oltarju lahko sledi tudi duhovniška pot, lahko pa tudi ne. Če te Bog kliče, mu moraš odgovoriti. Potem sledi študij teologije. Nekateri gredo med škofijske duhovnike in živijo v semenišču, drugi gredo k redovnikom in živijo pri njih. Saj ste že slišali za frančiškane, salezijance, lazariste ..."

Luka »Pred duhovniškim posvečenjem je še neko drugo posvečenje, pa se ne morem spomniti, kako se mu pravi,« *nadaljuje Luka.*

ati Jože »Leto preden škof posveti fante v duhovnike, prejmejo diakonsko posvečenje,« *pojasni ati.*

Jakob *Jakob je zmeden:* »Ampak sedaj govorite o duhovnikih. Kdaj pa nekdo postane župnik?«

ati Jože »Po duhovniškem posvečenju je novomašnik običajno pomočnik župniku oz. kaplan. Po nekaj letih navadno prevzame skrb za župnijo in postane župnik. Župnik pomeni službo, tako kot je služba biti kaplan. Duhovnik pa pomeni posvečenje. Najprej imamo diakonsko posvečenje, potem duhovniško in nato škofovsko,« *pojasni ati.*

Ivana *Sedaj se ponovno zbudi Ivana:* »Kako pa nastane škof?«

mama Mojca »Misliš, kako nekdo postane škof?« *se nasmehne mama.* *Nato razloži:* »Za škofa izberejo duhovnika, ki je primeren za vodenje škofije. Izvolitev potrди papež. Posvečenje pa potem opravijo bližnji škofje.«

Jakob »Saj sem vedel, da mi sošolci samo nagajajo,« *reče Jakob.*

mama Mojca *Mama pa mu odvrne:* »Jakob, namesto da si bil užaljen, bi bil lahko ponosen, če bi te Bog klical na duhovniško pot. Bog je duhovnikom še posebej blizu. Pa tudi Marija, ki je mati Cerkve. Le potrudi se, da boš slišal Božji glas, ne glede na to, kam te kliče in ne glede na to, ali se bodo iz tebe norčevali ali te hvalili. Slediti moramo Božjemu klicu, kot mu je sledila Marija.«

Marija, mati duhovnikov, prosi za nas.

21. Kdo je boljši?

Kadar je vreme lepo kot danes, Ivana navadno teka okoli hiše ali pa se igra s sosedovo Janjo, ki je leto dni starejša od nje. Danes sta po travniku nabirali rožice in prinašali zajčkom svežo travo. Tudi Jakob je pritekel iz hiše, ko je naredil domačo nalogo. Želel je pogledati, kako je z zajčki. Nekaj časa so se okrog zajčnikov lepo igrali, potem pa je mama zaslišala vse višje glasove, ki so prihajali izza garaže. Jakob in Ivana sta se prerekala, čigavi zajčki so lepši in večji. Prepир se je končal z jokom. Ivana je v solzah odšla z Janjo k sosedovim, češ da svojega bratca ne mara več.

Prišel je večer in odpraviti se je bilo treba k šmarnicam. Tokrat je Ivana šla do cerkve kar peš skupaj z Janjo in njeno babico. A glej ga zlomka - nazaj grede se je spet vnel prepир. Tokrat med Janjo in Ivano, ki se je postavljala, da ima vse šmarnične listke in da je za to boljša in bolj pridna od Janje. In ker Janja ni hotela požreti, da bi bila slabša od »tamale« sosedu, ji je zabrusila, da je važička. Babica ju je poskušala pomiriti, a besedni bitki ni bila kos.

Ivana je prišla domov vsa natakunjena. Pri večerji je povedala mami, kako se je končalo njeno vračanje iz cerkve. Jakob je potem ves razgret razlagal, kako nesposoben da je novi hišnik, ki še šolskega zvonca ne zna popraviti. Danes so morali v razredu sedeti pet minut dlje, ker šolska ura ni zvonila. Mama je tokrat vse skupaj le tiho opazovala in premišljevala, od kod le vsa ta tekmovalnost. Saj jih ne vzgaja k temu. No, morda pač, pa tega niti ne opazi. Očitno se bo morala tudi sama pri tem ustaviti, zagotovo pa je to dobro vprašanje za nocojšnji pogovor. Ni pa vedela, če bo kos ugovorom, ki bodo gotovo kar deževali. Težko bo tudi zato, ker je Jože na službenem potovanju in ga nocoj ne bo z njimi. Luka pa se tudi še ni vrnili od skavtov. Oh, če bo vedno čakala na podporo, bo šlo preveč stvari mimo.

mama Mojca	»Moram tvegati,« si je rekla, nato pa začela: »Ali uganeta, o čem se želim danes pogovoriti z vama?«
Ivana	»Mogoče o šmarničnih listkih,« je hitra Ivana. »Skrbno jih zbirkamo, ali ne?«
Jakob	Jakob se malo prestraši, ker danes pri maši ni bil zbran in sta se s prijateljem pred oltarjem ves čas nekaj pogovarjala. Pomisli, da bi bilo dobro, če bi obrnil pogovor k Božji besedi in šmarnicam, sicer jih bo še slišal: »Mislim, da imaš v glavi današnji evangelijski odlomek.«
mama Mojca	Mama ni slepa in gluha in se Jakobu, ki bi se rad izmuznil, nasmehne ter reče: »Jakob, saj veš, da nisi bil ravno priden pri oltarju. A pustimo to. Ne, Ivana, ne bomo govorili o listkih, ampak o tem, kaj se tudi ob zbiranju listkov dogaja.«
Ivana	Ivana začudeno vpraša: »Kaj se dogaja?«
Jakob	Jakob je prepričan, da je najboljša obramba napad, zato hitro odgovori: »Važiš se z njimi Ivana, važiš. Tako kot s svojimi ubogimi zajčki. Janja ima prav. Važička si, da veš.«
Ivana	Ivana bruhne v jok, še preden uspe mama kaj reči. Vsa v solzah tuli na brata: »Nesramnež, s teboj se ne pogovarjam več. Vedno sem vsega jaz kriva, ti pa se napihuješ s svojimi debelimi zajci in dobrimi ocenami v šoli. Ne maram te!«
mama Mojca	Mama Mojca je sicer vajena otroških vojn, a tak potek tudi njo preseneti. Ivana vstane od mize in teče v sobo. Zaloputne z vrati. Jakob med tem jezno sreba kakav. Mama Mojca tiho vpraša: »Kaj bova pa zdaj? Sedaj si zmagal in ostal sam.«

Jakob »Kaj pa se ves čas nekaj važi. Vedno hoče biti v središču pozornosti,« se brani Jakob.

mama Mojca »Daj no, Jakob, kaj ko bi se vseeno ustavil pri sebi,« vztraja mama. »Kdo pa je danes začel s prepirom pri zajčkih. Saj sem vaju videla skozi okno!«

Jakob *Jakob skloni glavo in molči. Sedaj mu tudi kakav več ne tekne.*

mama Mojca *Mama Mojca se zamisli nad klavrno končanim pogovorom in ne ve, kako nadaljevati. »Nič,« si reče, »pa začnimo z večerno molitvijo rožnega venca, mogoče se bo potem dalo nadaljevati pogovor.«*
K molitvi pokliče Ivano. Ta se sicer upira, a slednjič popusti, ker ji ni prijetno, če je sama v sobi. Jakob pa se tudi nima kam skriti. Najprej zmolijo molitev po jedi, nato pa še rožni venec.
Glave se med tem nekoliko ohladijo in mama poskusi znova: »Če se takole prepiramo, ni prijetno nikomur.« A ker nima smisla ponovno začeti vojne, se mama spomni svetopisemskega odlomka, ki lahko nekaj pove o nastalem položaju. Zato reče: »Pomislila sem na dogodek, ki je zapisan v začetku Svetega pisma. Se spomnita?«

Jakob »O Adamu in Evi,« pohiti Jakob in se že spet napihuje pred Ivano.

mama Mojca »Da, o Adamu in Evi,« pokima mama ter vpraša: »Zakaj sta izgubila raj?«

Ivana »Ker sta jedla jabolko,« je tokrat hitrejša Ivana.

Jakob »Oh, to je le prispodoba, buča,« se posmehuje Jakob. »Raj sta izgubila zaradi napuha,« reče Jakob ponosno.

mama Mojca »In zakaj se je tudi zgodba o Kajnu in Abelu slabo končala?« nadaljuje mama.

Jakob *Jakob spet prehiti Ivano in izstreli kot iz topa: »Ker sta med seboj tekmovala.« Ivani se že spet nabirajo solze. Mama vpraša: »Jakob, se ti ne zdi, da ti sedaj delaš isto, da tudi ti tekmuješ.« Jakoba vprašanje konkretno uščipne, zato nič ne reče. Je pa sedaj Ivana tista, ki se zadovoljno nasmiha.*

mama Mojca *Mama ima dovolj: »No, Ivana in Jakob, ustavita se vendar. Napuh, ki nas žene v primerjanje in tekmovanje, je prvi od sedmih glavnih grehov. Vse naše odnose uniči, mar ne vidita.«*
Otroka sta tiho. Kaj pa naj rečeta? Če iskreno pomislita, se res lahko prepoznata v teh svetopisemskih likih.

mama Mojca *Mama ju malo pusti v tišini, nato pa nadaljuje: »Poglejta, če se ne zavedamo, da je vse, kar imamo, Božji dar, dar, za katerega moramo biti hvaležni in ga deliti z drugimi, se svet spremeni v bojno polje. Saj sta slišala pri šmarnicah, kako se je Marija znala veseliti vsega. Kako slavi Gospoda, ker jo je izbral za Božjo mater. Kako bi se mi napihnili, če bi bili tako pomembni kot ona, kaj? Če ne bomo imeli nje pred očmi, bo vsak dan samo še slabše. Prosimo jo danes v litanijah, naj nam bo živ zgled ponižnosti.«*

Marija, tihi zgled ponižnosti, prosi za nas.

22. Navaden kruh ali rogljički

Mama Mojca vedno znova ugotavlja, kako težko čaka moža, kadar je zdoma. Pogreša njegovo oporo pri vzgoji in boji se, da sama ne bo zmogla. Potem marsikaj res ne gre tako gladko, kot bi si želela. »Moram se truditi,« si dopoveduje. »Če otrokom pravim, naj se v šoli ne bojijo spraševanja in zaključevanja, moram tudi sebi dopovedati, da bom zmogla tudi takrat, ko sem sama. A zakaj se zadnje dni tako rado zapleta?« se sprašuje. »No, gotovo je tu še en razlog. Niso le moji strahovi, tudi strahovi otrok so. Predvsem Luka je strah, da se pri preverjanju ne bo izkazal dovolj dobro, da bi se lahko prihodnje leto vpisal na želeno fakulteto.«

»Res je,« si pravi mama Mojca, »vsi moramo še bolj zaupati Bogu in Mariji, pa bo šlo.« A danes se je začelo že zjutraj pri zajtrku. Otroci so se pritoževali, zakaj imajo na mizi le med in marmelado ter čisto navaden kruh. Čisto navaden kruh?! Mama ni mogla verjeti svojim ušesom. Otroci pa so kar vztrajali dalje, češ da sosedovi jedo pa rogljičke in nutelo. Starejša dva sta se nato še posmehovala, da je to, da jedo, vedno eno in isto, najbrž posledica gospodarske krize, ki se pozna tudi v njihovem hladilniku.

Mama se je že zjutraj pripravila in zaupala Mariji svoje strahove, zato je uspela v miru spraviti otroke v šolo in vrtec. »Popoldan bo že bolje,« si je mislila. Ob možu, ki se nocoj vrne, se bo malo odpočila in mu potožila. Pa še kakšno spodbudno besedo jim bo namenil – in bo šlo.

Ko so prišli od šmarnic, jih je ati Jože že čakal. Veseli, da so spet skupaj, pa čeprav je ločitev trajala le dva dni, so povečerjali in poklepetali.

ati Jože	»Čas tako hitro beži,« je po večerji začel ati. »Še malo pa bo maja konec. Kako nam gre z našim sklepom, da se pogovarjamo o veri?«
mama Mojca	Mama potoži: »Ravno včeraj, ko vaju z Lukom ni bilo, smo komaj prišli čez.«
ati Jože	»Kaj pa se je dogajalo?« zanima atija.
mama Mojca	»Jakob in Ivana sta se ves dan dajala, kdo je boljši,« pripoveduje mama.
»Začelo se je pri zajčkih in nadaljevalo s šmarničnimi listki. No, z molitvijo smo uspeli pomiriti vojno. Potem smo se pogovarjali, da nas napuh oddaljuje od bližnjega, da je rešitev zavest o tem, da je vse Božji dar in hvaležnost za ta dar.«
ati Jože	»No, potem pa lahko ta teden nadaljujemo kar z glavnimi grehi,« predlaga ati in vpraša: »Kateri greh sledi napuhu?«
Jakob	Jakob ima tudi tokrat odgovor že na jeziku: »Lakomnost je naslednji greh.«
Ivana	Ivana bi se že spet najraje ujezila na Jakoba, a spomni se včerajšnjega prepira in se zadnji hip ugrizne v jezik. Potem raje vpraša: »Kaj pa to pomeni?«
Luka	Luka jo nagajivo podraži: »Beseda lakomnost prihaja iz besede lakota. Tisti, ki je lačen, je lahko tudi lakomen.«
mama Mojca	»No, ni čisto tako, ti navihanec ti, ampak daleč od resnice pa tudi nisi,« se nasmehne mama: »Mislim, da je najbolje, da združimo kar tri glavne grehe, ki so si nekoliko podobni. Kaj pravite, kateri gredo skupaj?«
Jakob	»Če ima Luka le kaj prav, je lakomnosti blizu požrešnost,« razmišlja Jakob.
mama Mojca	»Tako je,« pritrdi mama. »Jaz pa bi temu dodala še nevoščljivost.«
Luka	»In kakšna je glede tega dilema? Vsi vemo, da so to glavni grehi,« reče Luka.
Jakob	Jakob pohiti: »Vsi razen ...« potem pa se raje ustavi. Noče spet spraviti v jok

Ivana, zato misel popravi: »Vsi razen zajcev, ti so vedno lačni,« se zasmeje.

Ivana *»Res je, ti so pravi požeruščki,« se za spremembo Ivana strinja z bratom.*

mama Mojca *»Pa poglejmo, če nam je res tako zelo jasno,« jih mama ustavi. »Se spomnite današnjega zajtrka. Kdo je opazil, kateri od grehov se je valjal okoli mize?«*

vsi otroci *»Kaj se je valjalo okoli mize, ne vem, vem pa, da je bila na mizi spet marmelada,« odgovori Jakob.*

Luka *»Ups,« se Luku posveti. »Bili smo izbirčni in nevoščljivi sosedom, ki imajo na mizi boljše stvari kot mi. Pravzaprav se za tem skriva tudi požrešnost in lakomnost. Imeli bi vse in še kaj, samo tisto, kar imamo, tisto ni nikoli dovolj dobro.«*

mama Mojca *»Da, Luka, prav imaš,« pritrdi mama. »Pa ne misli, da se s tem srečujete samo vi. Tudi mene prime, da bi sodelavki zavidala krasno ogrlico. Včeraj, ko atija ni bilo doma, sem v službi opazila, kako mi hudič podtika misel, da ima sodelavka bolj pozornega moža, saj ji ves čas kupuje kakšne lepe stvari. Kar s težavo sem pregnala to misel.«*

Luka *»Pa si to povedala atiju?« zanima Luka.*

ati Jože *»Poslala mi je SMS, da me pogreša,« odgovori ati namesto mame, »da pa mi bo več povedala, ko pridem. No, sedaj sem zvedel, da pogreša mojo pozornost.«*

mama Mojca *»Daj no, Jože, saj veš, da te pozornosti ni nikoli dovolj. Potožiti ti moram, a vem, da je to moja težava,« prizna mama.*

Ivana *»Potem pa je najbrž greh, če si želim take oblekice, kot jo je imela v soboto nevesta?« vpraša Ivana.*

Mama ji odvrne: »Ni greh, če si želimo lepih stvari. Greh pa je, če drugim zavidamo in ne znamo biti zadovoljni s tem, kar imamo.«

ati Jože *»Saj tudi mene prime, da bi imeli boljši avto, pa je že v redu tako, kot je,« je iskren ati.*

mama Mojca *Mama povzame: »Z grehom se bomo morali vedno boriti. Pomembno je, da ne podležemo, da se ves čas namesto lakomnosti učimo skromnosti, namesto požrešnosti zmernosti, namesto nevoščljivosti ljubeče pozornosti.«*

vsi otroci *»To pa je težka naloga,« so enotni otroci.*

»Je, a za pomoč lahko prosimo Marijo,« jih spodbudi mama.

Marija, skromna in ljubeča mati, prosi za nas.

23. Kdo se ne bi jezil?!

Maj postaja vse bolj vroč - kot da bo zdaj zdaj poletje. Fanta težko čakata konec šole. A ocene še niso zaključene in učitelji pritiskajo s preverjanji znanja. Ivani je v vrtcu sicer prav lepo, a počitnic in poletja se veseli tudi ona. Že sanjari o tem, kako bo na oratoriju. Letos se ga bo udeležila prvič. Gotovo bo super. Jakob ji je pripovedoval o tolikih oratorijskih dogodivščinah, pa tudi Luka je znal veliko povedati, saj je sodeloval kot animator.

Tudi ta popoldan sta bila fanta za knjigami, Ivana pa se je vrtela okrog zajčkov. Ati se je odločil, da bo paradižnike zaščitil s streho, da jih ne bi ožgala rosa. Vesel je gledal lepe sadike in se navdušeno lotil dela. A ko je zabijal prvi kol, se mu je zlomil ročaj težkega kladiwa. Še dobro, da ni bilo nikogar blizu, sicer bi ga lahko poškodovalo ali celo ubilo. No, delo se je zavleklo, ker je moral v trgovino po nov ročaj. Ko pa je že vse pripravil in bi bilo treba samo še razgrniti folijo, je ugotovil, da je prekratka. Samo še tega je manjkalo! Včasih gre res vse narobe. Bil je že ves siten, ko je prišla na vrt Mojca in ga vprašala, kako to, da se še ni vrnil v hišo. Saj ji je vendar obljubil, da ji bo pomagal prestaviti omaro. »Kot da že sam ne vem, da bi moralo biti tole že zdavnaj končano,« je jezo zabrundal.

Vse skupaj bi se lahko slabo končalo. V prvih letih zakona bi se iz česa podobnega kmalu razvilo vpitje ali kuhanje mule. Hvala Bogu, Jože in Mojca se zdaj že bolje poznata. Vsak večer skušata drug z drugim deliti, kar se jima je čez dan dogajalo v glavi. Med njima tako ni zamer, nesoglasje pa redkeje preraste v vojno. Do šmarnic so bili paradižniki pokriti, omara predstavljena in oba sta bila zadovoljna.

Po večerji se otroci brez dogovora usedejo pred televizor. Na sporedu je neki dober film. A čez eno uro k njim pristopi mama in reče, naj televizor ugasnejo, saj bo sicer vse skupaj pozno. Še pogovoriti se morajo in zmoliti. Jutri bodo pa morali zgodaj vstati. Otroci se pregovarjajo in jezijo. Nič ne pomaga. Razdraženi sedejo za mizo, tema za pogovor pa se tokrat ponudi kar sama:

Luka	»Takega režima še v zaporu nimajo,« se jezi Luka.
Ivana	Ivana vsa solzna priklama in reče: »Vsaj toliko bi lahko počakali, da bi videla, ali se je Janette poročila ali ne.«
Jakob	Jakob je bil tokrat preveč utrujen, da bi kaj govoril, le jezo je kuhal mulo.
ati Jože	»Prav zanimivo, kako malo nam je potrebno, pa smo jezni na ves svet okrog sebe,« reče ati.
Luka	»Nič ni zanimivo,« sikne Luka. »Jezi nas, ker nas ves čas nekaj omejujeta.«
ati Jože	»No, saj vas razumem,« odvrne ati. »Danes popoldan, ko sta se vidva z Jakobom učila, sem sam skušal narediti streho za paradižnike. Ti povem, da mi je šlo prav vse narobe.«
mama Mojca	Mama Mojca se smeje: »In ob najbolj nepravem času se na vrtu prikaže še ljuba žena, ki ji spet manjka pozornosti. Da bi videli to jezo ...«
Luka	»Ko smo že pri jezi in da pogovor ne bo predolg, pa naj bo to danes naša tema,« predlaga Luka. »Zakaj je jeza eden od glavnih grehov? Kako sploh je lahko greh nekaj tako naravnega, kot je jeza?«
ati Jože	»Dobro vprašanje, Luka. To se včasih tudi sam sprašujem,« odvrne ati. »Mar ni najbolj logično, da se razjezimo, ko se nam nekaj, kar postavljamo pokonci,

polomi in pade na tla. Saj ne moremo biti dobre volje.«

Jakob *Jakob se predrami: »Da, in ko je film najbolj napet, mama vzame daljinca in ugasne televizijo. Saj bi moral biti nor, če se ne bi razjezil.«*

mama Mojca *Mojca, ki ji jeza prav tako ni tuja, mora globoko vdihniti. Sedaj nima več samo treh, ampak kar štiri otroke, ki ugotavljajo, da je čisto normalno in opravičljivo, da se jezimo. Kako naj jim utemelji, da je jeza greh? Spomni se na knjigo, ki je njej pomagala razumeti to vprašanje. Sama ne bo znala tako dobro povedati, za to predlaga: »Na nočni omarici imam knjigo, ki govori o tem, da je premagovanje glavnih grehov pravzaprav temelj vzgoje. Vam lahko iz nje preberem nekaj o jezi?«*

Luka *»Samo da bo kratko,« ni Luka videti ravno navdušen.*

ati Jože *Ati mu reče: »Daj no, Luka, mama nam morda postreže s kakim pametnim odgovorom.«*

mama Mojca *Mama se medtem vrne, poišče pravo stran v knjigi in prebere: »Jeza je čustvo, s katerim se moramo naučiti živeti. Ko govorimo, da so čustva in občutki pomembni, kaj lahko zaidemo v poveličevanje občutij. To pač doživljam. Potem si lahko rečem, da sem pač živčen in napet, da me stvari jezijo in da imam do vsega tega pravico. Pravico imamo doživljati stvari, celo dolžni smo jih poznati, priznavati, a tudi obvladovati. Jezo pozna tudi Jezus. A le na enem mestu jo izrazi. V templju, ko ni nobena beseda več dosegla svojega cilja, je spletel bič in razgnal prodajalce. Ta jeza je bila sveta. Naša pa je vse prepogosto čisto človeška.«*

Ivana *»Če se je še Jezus razjezil, se pa res lahko tudi mi,« je zadovoljna Ivana.*

Jakob *»Buča, preslišala si, da o njegovi jezi beremo samo enkrat, ti pa se vsak dan jeziš name,« se Jakob smeje Ivani,*

Ivana *ki se hitro užali: »Spet me dražiš.«*

mama Mojca *Mama pa reče: »No, mislim, da je pisatelj lepo povedal in da drži: Ni narobe, če jezo doživljamo, narobe je, če jo stresamo okrog sebe in tedaj naredimo tudi kaj nespametnega.«*

ati Jože *Ati Jože razmišlja: »Večkrat se čudim, kako sta lahko Marija in Jožef mirno sprejela, ko jima je Jezus v templju po dveh dneh iskanja tako ostro odvrnil: Kaj sta me iskala? Jaz bi znorel, Marija pa je potrpežljivo premišljevala, kaj naj bi to pomenilo. Bog nam daj takšne potrpežljivosti in krotkosti.«*

Marija, zgled potrpežljivosti in krotkosti, prosi za nas.

24. Marija naša pomoč in priprošnjica!

Dan je bil sončen in lep. Pa še praznik povrhu – Marija, Pomočnica kristjanov. Še lepše bi bilo, ko bi družina lahko bila skupaj. A včasih pač ne gre. Vsak je imel svoje opravke. Ivana je zato preživela dan z babico. Skupaj sta poromali na Brezje. Bili sta pri sveti maši in se potem zadržali še pred podobo Matere Božje. Ivani se je zdelo, da je Marijin ljubezniv pogled namenjen prav njej. Nato sta odšli še okoli oltarja. Ivana je opazila številne fotografije otrok in odraslih. Babica ji je veselo pripovedovala zgodbe o uslišanjih. Marija je mnogim ljudem na fotografijah pri Bogu izprosila zdravje. Mnoge je rešila nesreč ali pa jim pomagala vzdržati trpljenje in preizkušnje. Zato so ji v zahvalo prinesli razne podobe, nabožne predmete in ji prižigali sveče.

Na poti domov je babica pripovedovala še, da so včasih romali peš na Brezje. Pa ne le včasih. Še danes poromajo mladi s sosednje župnije vsako leto ob koncu šole peš k Mariji Pomagaj. Ivana je zatrdila, da bo, ko bo malo zrasla, šla tudi ona zraven. Nato je od babice slišala še o tem, kako so včasih nosili Marijino podobo iz hiše v hišo in ob njej molili. Ob takem klepetu je vožnja hitro minila. Tik pred domom sta se ustavili pri vaški kapelici, da bi še tam počastili Marijo. Ivana je zanjo nabrala nekaj poljskega cvetja.

Večerilo se je že, ko sta prišli domov. Ati, mamica in oba brata so se ravno odpravljali k šmarnicam. Ivana bi sicer lahko ostala doma, a prevzeta od vsega, kar je doživela na romanju, je rada šla še enkrat k maši. »Morda izvem še kaj zanimivega o Mariji,« si je mislila.

In res, danes je tudi župnik povedal veliko zanimivega. Ustavil se je ob dogodkih, ki so pripomogli k nastanku današnjega praznika. Prvi se je zgodil v 16. stoletju, ko so v času papeža Pija V. dežele okrog Sredozemskega morja ogrožali Turki. Papež je zbral ogromno število ladij in na tisoče vojakov, ki so se kleče izročili Marijinemu varstvu. Župnik je navdušeno pripovedoval o hudi bitki, v kateri so z Marijino pomočjo osvobodili 15.000 krščanskih sužnjev. Papež Pij V. je zato dal materi Mariji naziv Pomočnica kristjanov. Od takrat je to ime eden od vzklikov v litanijah Matere Božje.

Drugi dogodek, ki je vplival na nastanek današnjega praznika, pa je vrnitev papeža Pija VII. iz Napoleonovega ujetništva, je še povedal župnik. Cesar Napoleon je ob zavzetju Rima papeža izgnal v Francijo, kjer je trpel lakoto in pomanjkanje. Vzeli so mu celo molitvenik – brevir, knjige in pisala. Ko je bil Napoleon leta 1815 premagan in odstavljen, se je papež Pij VII. 24. maja istega leta vrnil v Rim in odločil, da se ta dan praznuje praznik Marije, Pomočnice kristjanov, je še razložil župnik.

Ivana	»Ali Marija tudi danes usliši naše prošnje?« začne tokrat pogovor Ivana. »Tako lepo bi bilo, ko bi tudi danes končala kakšno vojno in nasilje.«
Luka	»Jaz imam občutek, da je bilo čudežev včasih več. Pa ne vem zakaj,« razmišlja Luka.
mama Mojca	»Premalo molimo,« odvrne mama. »Če bi več molili in romali, bi bilo tudi čudežev več. Jaz že nekaj časa nagovarjam atija, da bi šli na romanje v Lurd, pa se kar ne odpravimo.«
ati Jože	»Oh, spet ta najina vroča tema – romanja,« zavzdihne ati. »Vedno ti govorim isto. Ljudje romajo na vse konce in kraje. Malo iz radovednosti, malo kot turisti, malo pa zato, da stvari, za katere bi se morali v življenju sami bolj potruditi izročajo svetnikom. Namesto, da bi sami bolje skrbeli za svoje zdravje, romajo na primer v Lurd,« je razvnet ati.
Ivana	»Kam romajo?« vpraša Ivana zmedeno.
ati Jože	Ati poskuša nadaljevati bolj mirno: »V Lurd. Lurd je veliko romarsko središče v Franciji, kamor romajo množice bolnikov in prosijo za ozdravljenje.«
Ivana	»Torej Brezje ni edini kraj, kamor lahko romamo k Mariji?« zanima Ivano.
Jakob	Jakob – kot vedno ponosen na svoje znanje – odvrne: »Seveda, Ivana. Poleg Lurda je še Fatima v Španiji.«
Luka	»Ne bo držalo,« se Luka smeje ponosnemu Jakobu. »Fatima je na Portugalskem.«
Jakob	»No, pa na Portugalskem, saj to je blizu,« se izgovori Jakob. Da bi popravil vtis, pa

nadaljuje: »Pa tudi v Medžugorje ljudje veliko romajo. Iz sosednje župnije gredo tja vsako leto.«

ati Jože »Saj ravno takšna romanja gredo meni najbolj na živce,« *se začne spet razburjati ati.*
 »Ljudje hodijo na romanja, namesto da bi reševali težave. Nekateri raje molijo, kot delajo. Namesto da bi sprejeli odgovornost, čakajo na uslišanja.«

mama Mojca »No, Jože, kakšen zgled pa daješ otrokom,« *se sedaj jezi tudi mama.* »Saj bodo mislili, da je narobe, če človek rad moli.«

ati Jože »Ne draži me, Mojca!« *odvrne ati.* »Saj veš, da nimam nič proti redni molitvi, nisem pa za pretiravanje.«

Luka *Luku se zdi zadnji stavek kot naročen. Hitro doda:* »No, saj tudi jaz pravim, da ne gre pretiravati. Mi edini vsak dan molimo rožni venec. Gotovo pretiravamo.«

ati Jože *Atiju je sedaj jasno, da ga je polomil in da bodo otroci njegov protest razumeli napačno:* »Ne pravim, da preveč molimo, ampak da nekateri raje molijo, kot delajo in zato hodijo na romanja in čakajo na uslišanja.«

Ivana *Ivana je že naveličana te razprave. Odločno poseže vmes:* »Še vedno mi niste odgovorili. Ali Marija tudi danes uslišuje naše prošnje ali ne?«

mama Mojca »Ubogi otrok, saj te bomo s tem prepirom čisto zmedli,« *reče mama.* »Seveda uslišuje. Moje mnenje je, da premalo molimo, ati pa pravi, da nekateri samo molijo, delajo pa premalo.«

Ivana »Kdo pa ima potem prav?« *hoče vedeti Ivana.*

ati Jože *Ati nekaj časa premišljuje in potem reče:* »Star pregovor pravi: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal. Prepričan sem, da moramo združiti oboje in da nam to ne uspeva vedno. Resnica je, da moramo združiti molitev in delo, kot je rekel sveti Benedikt: Moli in delaj!«

mama Mojca »Res je,« *se tokrat strinja mama.* »Pomembno je združiti molitev in delo, a to je včasih pravi izziv. Prepričana sem, da nam je lahko tudi glede tega Marija pravi zgled. Kaj pa če jo danes prosimo, da bi pri reševanju konkretnih težav, kot je na primer ta najin konflikt glede romanja, znali združiti oboje: prizadevanje in molitev. Očitno si bova morala z atijem bolj prizadevati, da bi se glede tega vprašanja lahko uskladila. A najbrž brez Božje pomoči ne bo šlo.«

Ivana »Jaz bi tako rada šla v Lurd,« *zaprosi Ivana.*

mama Mojca »No, pa dodajva še to prošnjo,« *se pošali mama Mojca. Tudi ati Jože ni več slabe volje. Morda pa bodo šli še letos, si misli.*

Marija, priprošnjica in pomoč kristjanov, prosi za nas.

25. Pri nas pa že nismo leni!

Luka se je po telefonu pozno v noč pogovarjal z Lucijo. Zjutraj pa se mu kar ni ljubilo vstati, čeprav so bili dogovorjeni, da bodo dopoldan skupaj pospravili hišo. Ko je končno vseeno vstal, se je spomnil, da pišejo v ponedeljek test iz angleščine in bi se moral učiti.

Jakob je skušal dopovedati mami, da je bolj kot vse drugo pomembno, da temeljito počisti pri zajčkih in jih nahrani, sicer bodo zboleli. Temu je pritrdila tudi Ivana, ki ji ni bilo do tega, da bi pomivala okna. Še preden so razčistili dilemo, je zazvonil telefon. Bil je sosed, ki je prosil atija, če mu lahko pride pomagat žagat drva. Mama Mojca se je spomnila, da jo je mama prosila, naj ji iz trgovine prinese sveža jajca. Kaj ko bi šla kar takoj v trgovino in se izognila temu direndaju? Potem bi v miru obiskala še mamo. Naredila bi dobro delo, pa še pregovarjati se ji ne bi bilo treba.

Prepoznala je svoje misli in v njih skušnjava, da bi zbežala pred zoprnim, a nujnim opravilom. Ne, tega pač ne sme, če je le kaj odgovorna. Zbrati mora moči in razporediti vojsko na svoja mesta. A kje naj se loti? Najprej se je pogovorila z Jožetom, ali je res nujno, da gre pomagat sosedom. Jože je razumel, da bi tudi sam izbral raje tisto, kar je lažje, ne pa ono, kar je boljše, zato je ostal doma. No, Luka je moral priznati, da bo popoldan dovolj časa za angleščino, Jakob in Ivana pa sta kljub protestiranju skušala verjeti, da zajčki ne bodo pomrli, če jim prav takoj generalno ne počistita 'stanovanja'.

Mama in ati sta bila zadovoljna, da jima je uspelo prepoznati pasti. Mojca je v tem že videla témo za pogovor.

Dopoldan je hitro minil in kosilo je na mizi. Ker so uspeli narediti večino tega, kar so si zadali, zdaj lažje posedijo pri mizi. Pogovor hitro steče.

mama Mojca »Teden je skoraj za nami in glavne grehe smo v glavnem že obdelali, kajne?«
začne mama Mojca.

ati Jože *Ati Jože se nasmehne:* »Da, za mizo jih ni težko reševati. Sicer pa prilezejo iz vseh kotičkov in nam nagajajo.«

Jakob in *A Jakoba in Ivane grehi ne zanimajo. Še vedno sta z mislimi pri dopoldnevu.*
Ivana *Jakob začne:* »Danes smo bili zelo pridni. Ne razumem pa, zakaj moram

zmeraj delati tisto, kar rečeta vidva. Kadar hočem, tako kot danes, počistiti zajčnike, zahtevata, da delam v hiši. Kadar hočem pomivati posodo, pa pravita, da je potrebno nahraniti zajčke. Samo, da je po vajino.«

»Da, samo, da je po vajino,« ga potrdi Ivana.

Luka *Luka raje modro molči, ker že predvideva, kje se bosta Jakob in Ivana ujela v past.*

ati Jože »Res je videti, da si naša mama vedno nekaj izmišljuje. Pomembno je, da delamo, kajne,« reče ati.

Jakob *Jakob je zadovoljen, da je na svojo stran pridobil atija, zato hitro doda:* »Res, pomembno je, da vidimo delo in ga opravimo. Saj vedno tako pravita. In zakaj moramo videti ravno tisto delo, ki ga vidi mama?«

ati Jože *Ati Jože ga vpraša:* »Kaj praviš, vidi mama, ko začne s kuhanjem kosila, samo to delo, ali jo čaka še kakšno drugo?«

Ivana »Perilo me čaka! Tako večkrat reče,« se spomni Ivana.

ati Jože »Kaj pa, če bi mama vrstni red zamenjala? Kaj pa, če bi rekla, naj mi počakamo s kosilom do večera, ker mora ona prej zlikati?« sprašuje ati.

Jakob »Daj no, ati, saj veš, da je to nesmisel,« *odvrne Jakob.*

ati Jože »Torej,« *sklene svojo misel ati,* »ni dovolj da delamo, pomembno je, da opravimo pravo delo v pravem trenutku. Če ne, se tudi za delom lahko skrije lenoba.«

Jakob »Kaj?« *se čudi Jakob.* »Delamo in smo leni, saj to ni mogoče. Len je tisti, ki ne dela.«

mama Mojca »Ti bi rad kar hitro opravil z lenobo,« *mu reče mama.* »Ni naključje, da pregovor pravi, da je lenoba vseh grdob grdoba. Torej jo je včasih zelo težko prepoznati, kaj šele premagati.«

Jakob »Pri nas pa že nismo leni,« *Jakob še naprej protestira.* »Zmeraj moramo delati. Sošolci ne delajo pol toliko kot jaz.«

mama Mojca »Ne napihuj se, napuh je tudi greh,« *ga opozori mama.* »Ustavimo se raje pri lenobi. Samo danes se je skušala z več strani prikrasti v hišo.«

ati Jože »Če povem po pravici,« *začne ati,* »me je danes vleklo k sosedu žagat drva. Ampak tja bi šel le zato, ker se mi je v tistem trenutku zdelo lažje, kot ostati doma in se lotiti nereda v hiši.«

Luka *Luka, ki je doslej le poslušal, prizna:* »Jaz bi se tudi raje učil angleščino. Sesati in brisati prah je tako dolgočasno. Lažje bi bilo sesti za knjige in počakati, da delo opravite drugi.«

Ivana »Pa to še povej, da si bil len, ker zjutraj nisi hotel vstati,« *vskoči Ivana.*

Luka »Ivana, tebe vedno srbi jezik, kjer ni potrebno,« *se razjezi Luka.* »Tebi se ni dalo pomivati oken, pa si se vrtela okrog neumnih zajcev.«

ati Jože *Ivana se hoče braniti, a ati prepir prekine:* »Ne pogovarjamo se zato, da bi drugega obtoževali, ampak zato, da si pomagamo spoznavati, kaj je dobro in kaj slabo. Tudi pogovor je lahko lenoba. Kadar vam ni do dela, ali pa ko bi raje ne odšli od doma, bi se najraje pogovarjali. Tudi to je lenoba.«

Ivana »Potem je vse lenoba!« *vzdihne Ivana.*

mama Mojca »Ni vse lenoba,« *pojasni mama,* »je pa hitro na delu. Če si neprestano ne sledimo, nas v vsem - tako v delu kot v pogovoru - lahko vodi lenoba.«

ati Jože »In vse bi lahko opravičili z delavnostjo,« *doda ati.*

mama Mojca *Mama zaključi:* »Tudi Marija in Jožef bi lahko v iskanju lažje poti zavrnili Božje povabilo, naj sprejmeta v svoj dom Jezusa, odločila pa sta se za veliko težjo pot. Mi lenobe pogosto niti ne opazimo. Mislim, da je prav, da danes molimo za to, da bi jo prepoznali in da bi jo uspeli premagati.«

Marija, čudoviti zgled v boju z vsakim grehom, prosi za nas.

26. Vsi za enega, eden za vse

Mesec hitro teče. Praznikovi ugotavljajo, da se njihovi pogovori o veri že obrestujejo. Ker so se sinoči pogovarjali o lenobi, je bilo danes zjutraj vsem jasno, da bo poležavanje dobilo svoje ime. Če je bilo prejšnjo nedeljo težko uskladiti svoje predstave, se je tokrat vsak potrudil, da bi iskal tisto, kar je resnično dobro in je tako dobro za vse. Naj vlada Sveti Duh v naši družini, si je vsak mislil, hudi duh pa pri nas nikakor ne sme imeti prostora.

Ker so lekcijo jutranjega vstajanja in usklajevanja že poznali, so se zjutraj presenetljivo hitro uskladili. A kaj, ko se nedelja ne konča z zajtrkom. Tokrat sta se mami in ati že prejšnji večer, preden sta skupaj zmolila očenaš in zaspala, dogovorila, da se bodo danes pogovorili po večerji. Kadar preživijo dan skupaj, se ponavadi do večera nabere veliko gradiva, ki ga je zvečer dobro predelati.

Dopoldan je bila na televizijskem sporedu zanimiva tekma – in fanta sta jo želela spremljati. Tudi atija je zanimalo, kako se bodo odrezali naši. Zato so se dogovorili, da predstavijo pogovor o pridigi in evangeliju na večer. Kosilo sta pripravili Ivana in mama Mojca. Ivana je očistila solato in pripravila mizo, mama Mojca pa je pohitela z ostalim.

Ura je dvanajst in nedeljsko kosilo je že na mizi. Med obedom steče debata o tem, kako bodo preživeli popoldan. Luka reče, da že dolgo ni bil z Lucijo in bi rad šel s kolesom do nje. Jakob bi rad šel na bližnji hrib, mama pa bi raje hodila po ravnem. Le Ivana in ati bi sprejela karkoli, samo da gredo na sprehod. Kako sedaj vse uskladiti, da bo volk sit in koza cela? Zadnje čase je usklajevanje vse bolj zahtevno. Ati in mami se spogledata in že vesta, da bo treba nekaj ukreniti.

ati Jože	Ati začne: »Očitno se moramo ustaviti in se pogovoriti. Sicer bo v prihodnje še težje. Luka, ti boš vedno bolj tiščal k Luciji, kar je razumljivo, a vseeno je dobro, da se kaj pogovorimo. Ti, Jakob, si vedno jezen, če tam, kjer hodimo, ni dovolj strmo zate. Mojca, tebe že razumem, da te nosečnost utruja in ti ni do največjih strmin, a kako naj potem pridemo skupaj?« <i>sprašuje ati.</i>
Jakob	»Saj vama vedno rečem, da nas počakajta pod vznožjem. Saj pridemo vedno nazaj, gor še nismo nikoli ostali,« <i>pove Jakob.</i>
ati Jože	»No, to je že res,« <i>odvrne ati,</i> »ampak verjetno se vsi strinjate, da je bistvo nedeljskega izleta v tem, da smo skupaj.«
Luka	»Skupaj že, skupaj,« <i>se vključi Luka,</i> »ampak vsak ima svoje želje in potrebe, pa tudi svojo pot v življenju. Ne moremo biti vedno skupaj. Moje življenje se ne konča v naši družini, jaz moram ustvariti svoje življenje in svojo pot.«
ati Jože	»Prav imaš,« <i>reče ati,</i> »a vprašanje, ki se nama z Mojco postavlja, je, kaj naj nam bo merilo za to, da smo skupaj.«
Jakob	»Pri sosedovih Rok reče, kam bi šli in je tako, kot on hoče,« <i>odvrne Jakob.</i>
Ivana	»Saj lahko, ko je sam, pri nas smo pa trije,« <i>ugotovi Ivana.</i>
Jakob	»Spet si pametna,« <i>se jezi Jakob.</i> »Hočem reči, da ga upoštevajo. Pri nas pa je vedno tako, kakor rečeta ati in mami.«
Luka	<i>Luka zamahne z roko:</i> »Saj to vedno ponavljamo, ampak ati in mami vztrajata pri svojih načelih. Večina sošolcev ima svojo televizijo ali računalnik in se jim ni potrebno usklajevati niti kaj bodo gledali.«
mama Mojca	<i>Mama Mojca tega ne more več poslušati in skoraj vzroji:</i> »Res je, da ste otroci, ampak jezi me že, da se vedno pritožujete, kako hudo je pri nas.«

Pojdite k sosedovim in ostanite tam, če vam je tam lepše!«

vsi otroci *Otroci so tiho. Takšnega tona pri mami niso navajeni.*

ati Jože *Čez čas reče ati: »Tudi mene bolijo tile protesti, a pogovoriti se moramo, kaj bi pravzaprav radi dosegli. Sam razmišljam o tem, da je pomembno, da se razumemo in da nam je mar drug za drugega. Odkrivati moramo, kaj je dobro za vsakega posebej in za vse skupaj.«*

mama Mojca *»Saj o tem je govoril tudi župnik danes pri pridigi,« ugotovi mama.*

Jakob *Jakob se spomni: »Všeč mi je bilo, ker je rekel, da ne razume ravno, zakaj so v Bogu tri osebe, ampak da misli, da ne zato, ker bi en sam ne zmozel narediti vsega, saj je Bog, ampak zato, ker je biti skupaj lepše kot biti sam, delati skupaj lepše in polnejše kot delati sam.«*

Luka *»No, Jakob, meni je prav, da bi bil jaz Bog Oče, ti pa Sin. Ti bi trpel, meni pa ne bi bilo treba,« se posmeje Luka.*

mama Mojca *Mama skuša kljub jezi ostajati zraven. Kar je pravkar povedal Luka, jo zaboli. Vpraša ga: »Luka, pa misliš, da bi res lahko to naredil? Te res ne bi bolelo, če bi moral Jakob trpeti?«*

Ivana *»Saj jaz ne bi pustila, da bi Jakob trpel,« se ustraši Ivana.*

Luka *Luka se ustavi: »Mama, saj imaš prav, saj ne bi želel, da kdo od nas trpi.«*

mama Mojca *Nastane nekaj trenutkov tišine, nato reče mama: »Jože, vprašal si, kaj naj bi bilo merilo, če smo ali nismo skupaj. Mislim, da je za nas kristjane odgovor jasen. Merilo naših odnosov je sveta Trojica. Saj je ne razumemo, vemo pa, da ima vsaka od treh oseb svoje mesto, vseeno pa so si v vsem enotne. Jezus je večkrat zatrdil, da sta On in Oče eno. Ne smemo se bati, da smo ničvredni, če ni vse po naše.«*

ati Jože *Ati se strinja: »Verjetno je res prav ta strah tisti, ki nam dela preglavice. No, pogledajmo sedaj konkretno. Glede na to, da nam je ta teden lepo uspevalo biti skupaj, da smo si našli čas za pogovor, je morda čisto prav, če gre Luka k Luciji. Pravzaprav res nista bila dosti skupaj, mi pa smo bili.«*

Ivana *»Ampak jaz bi rada, da bi šel tudi on z nami na sprehod,« reče Ivana.*

Luka *Luka je to lepo slišati: »Saj grem tudi jaz rad z vami, ampak vedno pač ne gre,« jo potolaži.*

Jakob *»Kaj pa, če gremo do sosednje vasi vsi skupaj s kolesom, potem pa greš ti k Luciji, mi pa gremo še malo na sprehod?« se domisli Jakob.*

ati in mami *Ati in mami se spogledata. Kar začudena sta nad tolikšno usklajenostjo. »Seveda lahko naredimo tako. No, če nam bo tako uspelo vsaj vsako drugo nedeljo najti rešitev, bo pa res lepo. Sedaj pa hitro na sonce. Za večerjo pa se spet skupaj dobimo za mizo.«*

Marija, v edinosti z apostoli, prosi za nas.

27. Skrivnosti življenja

Luka je prišel iz šole precej zamišljen. Od Lucije je izvedel, da njena starejša sestra, ki je že tri leta poročena, ne more imeti otrok. Z možem sta šla na vse mogoče preglede in preiskave, a zdravniki niso našli razloga. Kaj če tudi Lucija ne bo mogla imeti otrok, je razmišljal, medtem ko je hodil do svoje sobe. Na hodniku se je skoraj zaletel v mamo. Ta je takoj opazila, da je zaskrbljen in ga vprašala, kaj se dogaja. Žalosten ji je zaupal svoja razmišljanja in strahove. Zakaj je življenje tako zapleteno? Kot da se Bog norčuje iz človeka. Luka je imel danes polno glavo vprašanj za večerni pogovor.

- Luka »Mar ni Bog krut,« začne Luka, ko so vsi zbrani za mizo. »Para, ki si želi otroka, ne usliši. Tistega otroka, ki ga nekdo noče sprejeti in naredi splav, pa tudi ne zaščiti. Saj ničesar ne uredi. Čemu je sploh Bog?«
- ati Jože *Ati odvrne:* »Božje logike ne bomo nikoli popolnoma razumeli. Dostikrat jo moramo samo sprejeti in prav zato, da bi jo lahko sprejeli moramo moliti.«
- Luka »Kako naj molim, če me pa ne usliši,« razočarano reče Luka. »Že en mesec molimo, da bi se v Mihovi družini kaj uredilo, pa nič. Njegova starša sta se ločila. Ati je odšel. Miha trpi, z mamo pa o vsem niti ne govori. Kaj je pomagala molitev? Hkrati pa sem danes slišal, da nekateri pari ne morejo imeti otrok, pa molijo in prosijo, a se nič ne zgodi.«
- mama Mojca »Naša molitev ne deluje na Boga kakor daljinec na televizijo,« reče mama. »Jezus nam je povedal, da Božje misli niso naše misli in Božja pota niso naša pota. Mólimo zato, da se izročamo Bogu. O tem smo se že pogovarjali. Mólimo tudi zato, da bi lažje zaupali, da nas ni pozabil. Seveda molimo tudi zato, da bi nas v konkretni prošnji uslišal, a vemo, da vedno ni tako.«
- ati Jože »Prav o molitvi sem razmišljal danes,« nadaljuje pogovor ati. »Zadnji teden v mesecu maju smo. Začeli smo s pogovorom o molitvi. Kaj če bi ga tudi zaključili tako. Predlagam, da se tudi v zadnjih dneh v naših pogovorih ustavimo ob vsakodnevnih stvareh, ki nas mučijo, še posebej pa ob delih rožnega venca. Rekel bi namreč, da so nam lahko v pomoč pri sprejemanju skrivnosti življenja.«
- Jakob »Jaz sem za,« pravi Jakob.
- Ivana »Jaz tudi,« reče Ivana.
- Jakob »Prvi del je veseli del,« spomni Jakob.
- mama Mojca *Mama pokima:* »Res je. Skupaj z Ivano nam povejta vse skrivnosti veselega dela. Ob njih pa bomo še kaj rekli o tem, kar muči tebe, Luka.«
- Ivana *Ivana posebno ponosno začne:* »Ki si ga Devica od ..., kako že?«
- Jakob *Jakob pomaga:* »Od Svetega Duha spočela.«
- Ivana »Ki si ga Devica na obisku Elizabete nosila,« nadaljuje Ivana.
- Jakob *Jakob jo popravi:* »Ne na obisku, v obiskovanju Elizabete nosila.«
- Ivana »Ki si ga Devica rodila,« gre Ivani že lažje z jezika. »Ki si ga Devica v templju da-ro-va-la. Ki si ga Devica v templju iskala,« slovesno zaključí.
- Jakob *A Jakob jo spet popravi:* »Ne iskala, našla,« pravi Jakob.
- Ivana »No, če ga je hotela najti, ga je prej tudi iskala,« se znajde Ivana.
- Jakob »Že res, Ivana, samo ne dodajaj še ene skrivnosti; že tako je rožni venec, kadar molimo cel del, grozno dolg,« pripomni Jakob.

- mama Mojca *Mama Mojca pa se obrne k Luku in pravi:* Luka, ko si začel z vprašanji o spočetju, ti lahko rečem, da zame ni večje tolažbe, kot je molitev rožnega venca. Od kar sva se z atijem poročila, se Mariji priporočam v molitvi, naj poskrbi, da bo vse prav. Tako ste prihajali na svet, kakor je Bog hotel. Midva sva načrtovala, on pa je imel vedno svoje načrte. Zaupanje je največkrat vse, kar nam v življenju ostane. Tudi sedaj, ko pričakujemo četrtega otroka, me včasih postane strah. Sprašujem se, kaj bo z otrokom, ali bo zdrav, bo porod dobro potekal ... Brez molitve ne gre.«
- Ivana *»Si tudi ti spočela od Svetega Duha, mami?« izstreli Ivana.*
- mama Mojca *»Oh, ti bučka ti. Seveda ne,« se smeje mama, potem pa pojasni:* »Ta otrok je zaživel iz ljubezni med možem in ženo, iz najine ljubezni. Seveda je Bog tisti, ki daje življenje in je vedno zraven. A pri Mariji Bog ni bil le zraven. Naredil je, da je Marija rodila njegovega Sina.«
- ati Jože *»Prav skrivnosti veselega dela rožnega venca so mi ob misli na družino najbolj pri srcu,« razmišlja dalje ati.* »Kot je že rekla mama, se ob prvi skrivnosti umirim glede načrtovanja novih rojstev. Sama nisva dovolj modra, da bi vedela, kaj je prav. Trudiva se po svojih močeh, Bog pa poskrbi, da je prav.
Ko mi je včasih odveč, da bi komu ponudil svojo pomoč, se spomnim na Marijo, ki je pomagala svoji teti.
Kadar se izgubim glede vzgoje in imam občutek, da ne bom kos vsem izzivom očetovstva, vas izročam Bogu - kot Marija v templju. Pri zadnjih skrivnostih mislim na to, da ste v resnici bolj njegovi kot moji in zaupam, da vas nosi v svojem objemu.«
- Luka *»No, še vedno ne razumem, zakaj ima Bog vedno prav in to pogosto povsem drugače, kot ga prosimo. Očitno je res potrebna molitev, da človek lahko vse to sprejme.«*

Marija, polna veselega zaupanja, prosi za nas.

28. Zakaj trpljenje?

Še zadnji teden, ko gre pri Jakobu in Luku v šoli čisto zares. Potem bo bolje. Sedenje pri knjigah je mučno. Ivani je dolgčas, ker se Jakob ne igra z njo, Jakob je siten, ker za igro nima časa, Luka pa jezi, da se z Lucijo vidita tako poredko. Vsem postaja življenje pretežko. Ati se šali, da že sedaj komaj vlečejo svoje križe za sabo, kaj bo šele, ko bodo odrasli. Otrokom pa ni do šale. Zakaj si je Bog zamislil življenje, polno križev in težav, se sprašujejo. Če bi bila na njegovem mestu Ivana, bi bilo življenje ena sama igra. Če bi svet ustvarjal Jakob, bi bil vsak dan sončna nedelja, ko lahko človek skače zunaj po vrtu, teče na hrib, se igra z zajci in dela, karkoli hoče. Če bi Luka mogel vplivati na življenje, bi bila nebesa že tu na zemlji, Luka pa bi celo ljubo večnost klepetal in se sprehajal z Lucijo. A njihove sanje ne spreminjajo resničnosti. »O Bog, čemu vse to?« se sprašujejo, ko se od sanjarjenja zopet vrnejo vsak k svojemu križu.

Ivana in ati sta šla popoldan po rednih nakupih. Ko sta se zvečer vračala, sta naletela na hudo prometno nesrečo; razbit motor in dva rešilna avtomobila. Ivano je kar zmrazilo. Kaj če se kaj takega zgodi komu v njeni družini? Po večerji vpraša:

- Ivana »Mama, zakaj je Bog dovolil, da se je na cesti zgodila nesreča?«
- mama Mojca *Mama odvrne:* »Kaj pa če na to vprašanje odgovorita kar tvoja brata. Jakob in Luka, kaj menita, zakaj Bog dopusti kaj takega?«
- Luka »Joj, ne draži, mama, danes imam že tako vsega preveč,« je siten Luka. »Občutek imam, da je Bog podoben vama. Ima svoje principe, od katerih ne odstopi, pa tudi če pri tem vse polomi. Zakaj je to dobro, pa nimam pojma.«
- Jakob *Tudi Jakob bi se najraje jezil na Boga. Hkrati pa ne želi zamuditi priložnosti za pravičen odgovor. Razmišlja, če so se o tem kaj učili pri verouku. O trpljenju se niso dosti pogovarjali. A če pomisli na križev pot in na Jezusa, ki je iz ljubezni do nas sprejel svoje trpljenje, najde odgovor. Izstreli kot iz topa:* »Bog dopušča trpljenje, ker nas ima rad.«
- Luka »Kaj pa potem protestiraš, da se moraš toliko učiti in nimaš časa za igro in drugo? Bog me ljubi, si reci, pa te bo minilo,« ga Luka zabije.
- mama Mojca *Jakob ostane tiho, mama pa reče:* »Ampak fanta, je res vse narobe s tem, da se morata učiti? Če se za dobre ocene ne bi bilo treba nič potruditi, uspeha ne bi znala ceniti. Če bi lahko ves dan počela le to, kar vama paše vama ne bi bilo več nič zabavno. Brez odpovedi in trpljenja tudi pravega veselja ne more biti.«
- Ivana »Ampak, zakaj je Bog dopustil, da se je ponesrečil tisti fant z motorjem?« čaka Ivana na svoj odgovor.
- ati Jože »Tega ne vemo,« odvrne ati. »Le če zaupamo, da nas Bog ljubi, lahko počasi razumemo, zakaj dopušča neko trpljenje. Za družino bo, če je fant umrl, hud udarec. A tudi ta smrt ne bo zastoj, če jo bodo skušali razumeti, če bodo skušali zaupati Bogu. Bog daje odgovore, če vztrajamo v iskanju in v zaupanju.«
- Luka »Ampak to je vendar noro, tega človek ne more sprejeti,« se upira Luka.
- mama Mojca »Ob torkih molimo desetke žalostnega dela rožnega venca. Prav ta molitev nam pomaga sprejeti in razumeti trpljenje. Mar ni Jezusovo trpljenje v človeških očeh največji nesmisel?«
- Ivana »Kako so lahko umorili Jezusa? Kako so lahko bili tako grozni?« razmišlja Ivana.
- mama Mojca »Bežali so pred svojo bolečino in jo povzročali drugim. Ljudje so čutili, da ima Jezus prav, ko jih spodbuja, da se morajo spreobrniti. A zaradi svojega napuha tega niso priznali. Jezus jih je vznemirjal, zato so ga umorili,« pojasni mama.
- Ivana »Nič ne razumem,« prizna Ivana.
- ati Jože »Nič hudega,« odvrne ati. »Tudi odrasli težko razumemo vse to, še težje pa sprejememo. Ko ne razumemo, moramo zaupati in moliti. Pa molimo danes prav v ta

namen. Še prej pa pogledajmo skrivnosti žalostnega dela rožnega venca. Kdo jih bo naštel?« *vpraša ati in pogleda Jakoba, ki se po tem, ko ga je Luka spravil v zadrego, še vedno ni vključil v pogovor.*

Jakob *Jakob se nekoliko zbere in nato brez napake našteje skrivnosti:*

»Ki je za nas krvavi pot potil.

Ki je za nas bičan bil.

Ki je za nas s trnjem kronan bil.

Ki je za nas težki križ nesel.

Ki je za nas križan bil.«

ati Jože *»Ob teh skrivnostih skušajmo razmišljati, čemu vsa ta Jezusova pot križa,« jih spodbudi ati. »Jezus bi se kot Bog trpljenju lahko izognil. Pa se mu ni. Sprejel ga je, da nam bi bil tako še bolj blizu. Trpljenje je – pa naj hočemo ali ne – šola življenja in ljubezni. Čeprav se sliši še tako čudno, kar je povedal Jakob, je res: Bog dopušča trpljenje, ker nas ima rad. Kadar se s trpljenjem konkretno soočamo, je to težko videti. V takih trenutkih nam ostane le vera, da nas Bog ljubi in nam hoče dobro.«*

mama Mojca *Mama Mojca doda: »Meni je glede tega v spodbudo Marija. Zdi se mi, da podobno kot mi tudi ona ni razumela, zakaj je dobro, da mora Jezus trpeti in umreti na križu. A je vztrajala pod križem. Prosimo jo, da bi zmogli vztrajno in potrpežljivo nositi svoje križe in z zaupanjem v Božjo ljubezen sprejemati trpljenje«.*

Marija, vztrajna v trpljenju, prosi za nas.

29. Kakšna krona nas čaka?

Kot smo že slišali, je sredo pri Praznikovih poseben dan, dan ko se razletijo kot piščanci, kadar pride jastreb. Luka ima popoldan trening košarke, Jakob ima verouk in saksofon, malo Ivano pa ob sredah v vrtcu pobere stara mama, ki jo nato pazi do večera.

Luka pri košarki uživa, a v njihovem timu je precej nezdrave tekmovalnosti. To se je pokazalo tudi na današnjem treningu. Lukov nasprotni igravec je v obrambi ves čas kršil pravila, trener pa je bil slep za vse skupaj. Luka ni in ni mogel izpeljati zadetka in je zato izpadel neroda. To ga je bolelo.

Med tem je bil Jakob pri verouku. Spet je kot za stavo našel odgovor na vsa župnikova vprašanja.

Strašno je užival, kadar je edini v skupini poznal pravilni odgovor. Zdelo se mu je čudno, da nekateri tako malo vedo o veri, vendar je pozabljal, da se pri sošolcih o teh stvareh doma ne pogovarjajo. Še k maši hodijo otroci večinoma sami.

Kako pa je popoldan preživela Ivana? Pri stari mami se je kot vedno imela lepo. Imela je vso pozornost in delala je lahko, kar je sama želela. Potem je bilo kar težko iti domov. Mama je že večkrat skušala razložiti babici, da ni dobro, da Ivano razvaja. A ta ji vedno odvrne, da se je pač nemogoče upreti tako prisrčnemu otroku.

Zvečer se je družina zbrala pri šmarnicah. »Samo še dvakrat,« so po maši računali otroci in morali priznati, da hoditi k šmarnicam le ni bilo tako naporno, kot so mislili na začetku meseca. Ker se ves dan niso videli, je med večerjo stekel pogovor o tem, kaj se je komu pripetilo. Sedaj je čas za pogovor o veri, a Luka je z mislimi še pri treningu.

Luka	»Kaj naj naredim, kadar sošolec goljufa pri igri, trener pa tega ne opazi in ga na koncu še pohvali,« vpraša.
ati Jože	»Luka, oprosti, da te ustavim tukaj,« odvrne ati. »Včeraj nam je za pogovor o skrivnostih skoraj zmanjkalo časa. Morda si danes najprej oglejmo skrivnosti, potem pa se na kratko pogovorimo o stvareh, ki jih pripovedujete. Ta teden je za vse precej naporen, ne smemo biti predolgi.«
Luka	»Ah, jaz bi se raje pogovarjal o čem bolj konkretnem, bolj življenjskem,« pripomni Luka. »Saj ni narobe, da smo ta mesec govorili o veri, ampak v šoli tega, kar govorimo tukaj, ne moreš živeti. Eno je teorija, drugo pa življenje.«
ati Jože	Saj zato se pa pogovarjamo, da bi se teorijo učili prenašati v življenje,« ga želi spodbuditi ati. »No, naštej skrivnosti častitljivega dela rožnega venca, pa bomo videli, kako jih lahko prenesemo v življenje.«
Luka	»Naštejem jih lahko, ampak ne vem, kakšno povezavo ima vse skupaj s šolo,« odvrne Luka in začne:
»Ki je od mrtvih vstal.
Ki je v nebesa šel.
Ki je Svetega Duha poslal.
Ki je tebe, Devica, v nebesa vzel.
Ki je tebe, Devica, v nebesih kronal,« konča Luka. Nato reče: »Joj, res se mi ne ljubi razmišljati o tem rožnem vencu. Polno glavo imam sošolca. Jezi me, da si lahko privoščiš takšno igro in je na koncu še pohvaljen.«
ati Jože	»Se ti res splača toliko jeziti nad stvarjo, ki je ne moreš spremeniti?« ga vpraša ati.
Luka	»Sošolec je tisti, ki bi se moral spremeniti. Tako je nemogoče!« se naprej jezi Luka.
ati Jože	»Morda. A kaj boš storil ti, če se ne bo spremenil?« vztraja ati.
Luka	»Nič! Saj nič ne morem,« odvrne Luka.
ati Jože	»Prav v tem je zame skrivnost častitljivega dela rožnega venca,« pove ati. »Uči nas, kako sprejeti, da se določenih stvari v življenju ne da spremeniti. Novo življenje pride v marsičem šele po smrti.«
mama Mojca	Mama se strinja in doda: »Če bi Marija računala le na tukaj in zdaj, gotovo ne bi

zdržala po križem. Mislim, da je lahko vztrajala samo zato, ker je verovala v vstajenje. Sicer bi zbežala ali pa bi se ji še zmešalo.«

Luka »Hočeta torej reči, naj čakam na 'ferplej' v nebesih?« *vpraša Luka.*

Jakob *Jakob se vživi v zadnjo misel in reče:* »Igrati košarko v nebesih, to bo res zanimivo.«

Ivana *Sedaj se predrami še Ivana:* »Bogve, kako bomo v nebesih oblečeni?« *se sprašuje.*

Luka *Luka ju prekine:* »Dajta no, zaenkrat smo še na zemlji. In tu na zemlji moramo živeti, delati, se učiti, hoditi na treninge in imeti opravka z nemogočimi soigralci ... Kaj naj bi tukaj z nebesi?«

ati Jože »Če je z življenjem na zemlji vse končano, je bolj žalostno,« *reče ati.* »Nagrade za trud bi bile krivično razdeljene. Tako pa bomo v nebesih videli, kaj smo si v resnici zaslužili. Tam bodo krivice poravnane.«

mama Mojca »Tu nam ostane le to, da si prizadevamo, da mi ne delamo krivic,« *ga dopolni mama.* »Da bi lahko vztrajno gledali preko smrti v novo življenje, potrebujemo molitev. Skrivnosti častitljivega dela rožnega venca so nam pri tem resnično v pomoč.«

Marija, v nebesih nagrajena, prosi za nas.

30. Sveto Rešnje telo in kri

Jakob, ki v šoli svoje vere ne skriva, je bil spet tarča posmeha. Začelo se je v šolski jedilnici. Tudi tokrat se je pred malico pokrižal za blagoslov. Anže, sošolec, s katerim sta se pred kratkim sporekla o grehu, ga je začel zafrkavati z naivnežem in neumno ovco, ki se pusti vleči za nos. Anže, ki je vedel, da bo danes mimo njegovega bloka potekala slovesna procesija, je nato dražil Jakoba, da bo spet zvonil okrog cerkve in hodil pod nekakšnim baldahinom iz srednjega veka. Govoril je o telovski procesiji, ki jo vsako leto naredijo v župniji na praznik svetega Rešnjega telesa. Čeprav se je Anže malo brigal za cerkvene obrede, pa je z okna opazoval, kako so verniki peli, molili in nosili košarice cvetja. Jakobu je povedal, da se mu vse skupaj zdi naravnost neumno in zastarelo.

Jakob se je vrnil domov ves razdražen. Zvečer, ko so se odpravljali k maši in je vedel, da bo res zvonil ob monštranci, ki jo bo nesel župnik v procesiji, se je upiral, da ne bo šel ministrirat. Mama je kmalu razumela, za kaj zopet gre. Nič ni spraševala, le sočutno ga je opogumila, naj ne naseda tistim, ki se iz njega norčujejo.

Družina se danes iz cerkve vrača kar peš. Mama predlaga, da se lahko kar med potjo pogovorijo o veri.

- Jakob *Jakob ima vprašanje že na jeziku: »Čemu procesije okrog cerkve in skozi vas. Samo smejejo se nam in se iz nas norčujejo. Vera je naša osebna stvar, zakaj se moramo z njo izpostavljati.«*
- mama Mojca *»Jakob, ko si dobil nov mobitel, si ga skril ali pokazal sošolcem?« vpraša mama.*
- Jakob *»Seveda sem ga pokazal. Kdo ga ne bi?« odvrne Jakob.*
- mama Mojca *Mama nadaljuje: »Kadar smo na nekaj ponosni, to radi pokažemo drugim. Tako je tudi z našo vero. Predstavlja nam zaklad in veselje nad njim želimo deliti z drugimi. V procesiji prosimo tudi za blagoslov kraja in izkazujemo svoje zaupanje v Božje varstvo. Zakaj bi torej vse to skrivali?«*
- Jakob *»Zakaj le,« je Jakob še vedno razdražen. »Ker se sošolci vedno norčujejo iz mene.«*
- mama Mojca *»Pa pogledajmo nekaj drugega,« poskusi še enkrat mama. »Luka, ne zameri, če vzamem za primer vajin odnos z Lucijo. Se spomniš, kako sramežljivo si začel govoriti o njej. Najprej si celo skrival, da jo imaš rad. Potem pa je napočil čas, ko si jo želel vsem predstaviti. Mar ni bilo lepo, ko smo bili skupaj?«*
- Luka *Luka, ki mu je glede Lucije še vedno malo nerodno, odvrne: »No, seveda je bilo lepo, da je lahko prišla k nam. In vesel sem bil, da ste jo lepo sprejeli.«*
- mama Mojca *»Z veseljem smo jo sprejeli,« reče mama. »Kaj pa, če je ne bi? Bi jo zato pustil?«*
- Luka *»To pa ne,« je odločen Luka, »ne bi je pustil, preveč jo imam rad.«*
- mama Mojca *»No, Jakob, tak odgovor lahko daš sošolcu, ki te draži glede vere. Povej mu, da se tvoj odnos do vere ne bo spremenil, pa če se on na glavo postavi. Boš videl, da bo odnehal,« svetuje mama.*
- Ivana *V pogovor se vključi Ivana: »V vrtcu rada pripovedujem o tem, kako doma molimo in kaj smo se doma pogovarjali. Tudi pokrižam se rada.«*
- Jakob *»Ti si še premajhna, da bi razumela te stvari,« jo prekine Jakob.*
- Ivana *Ivani je hudo. Vedno je premajhna.*
- ati Jože *Ati pa reče: »No, Jakob, saj te razumemo. Ne jézi se zdaj na Ivano. Vsak od nas doživlja vero drugače in s tem ni nič narobe. Preizkušnje pa pridejo vedno. Če bomo vero pokazali svetu, bomo zaradi nje gotovo tudi preizkušeni. Papeža Janeza Pavla II. so poskušali celo ubiti. Pa ni umolknil. Ker pa je čutil breme oznanjevanja, je trem delom rožnega venca dodal še enega.«*
- Jakob *»Vem,« pohiti Jakob, »svetli del rožnega venca je dodal.«*
- ati Jože *»No, kar povej ga,« ga spodbudi ati.*

Jakob *Jakob pove:*
 Ki je bil krščen v reki Jordan.
 Ki je v Kani naredil prvi čudež.
 Ki je oznanjal Božje kraljestvo.
 Ki je na gori razodel svoje veličastvo.
 Ki je postavil sveto evharistijo.

ati Jože »Ti si pa res od sile,« *ga ati pohvali.* »Mar ni škoda, da bi tega, kar znaš, ne delil z drugimi?« *Jakob se rahlo nasmehne, ati pa nadaljuje:* »No, pa na kratko pogledjmo, o čem govorijo te skrivnosti.«

Luka »Povzemajo Jezusovo življenje in delovanje,« *odgovori Luka.*

ati Jože »Tako je,« *potrdi ati in nadaljuje:* »Si lahko predstavljate, kaj so ob teh dogodkih doživljali apostoli? Najbrž so se srečevali s podobnimi vprašanji kot mi danes. Se spomnite, kako se je Jezus na gori spremenil? Peter je želel najprej ostati kar tam, ko pa so odhajali, bi najraje vsem povedal, kako lepo je bilo na gori. Jezus pa je naročil, naj o tem ne govorijo.«

Jakob »Pameten je bil, vedel je, da se jim bodo smejali,« *odvrne Jakob.*

ati Jože »Seveda,« *nadaljuje ati,* »niso še bili zreli za pričevanje, niso dovolj razumeli. A ko je vstal od mrtvih, jim je naročil, naj oznanjajo evangelij po vsem svetu.«

mama Mojca »In tu smo sedaj mi,« *dopolni razlago mama.* »Tudi mi moramo oznanjati. A zato, da bi lahko oznanjali, bomo morali vztrajno moliti. Tudi apostoli so se ob Mariji na oznanjevanje pripravljali z molitvijo. Svetli del rožnega venca nas bo opogumil, da bomo zvesti pričevalci evangelija.«

Marija, čudovita opora oznanjevalcev, prosi za nas!

31. Obiskanje Device Marije

Danes so se Praznikovi umaknili, da bi dali prostor Mariji in vam, dragi prijatelji, ki ste hodili k šmarnicam. Ob današnjem prazniku se spominjamo, kako je Marija pohitela k svoji sorodnici Elizabeti. Ko sta se ženi srečali, je med njima takoj stekla beseda o Bogu in njuni poklicanosti. Obe sta svoj vsakdan tesno prepletali z vero, zato je bilo njuno srečanje tako bogato, živo, veselo ... tako drugačno.

Živeti z vero, živeti drugače – to je povabilo naše nebeške matere Marije, to je povabilo letošnjih šmarnic, v katerih smo spoznali Praznikove in z njimi preživljali majske večere. Kakšni so se vam zdeli? So bili kaj drugačni?

Seveda so bili drugačni, boste rekli. Niso se veliko prepirali in vedno so se lepo pogovorili med sabo. V naših družinah je veliko več nesporazumov, veliko več prepиров in težje pridemo skupaj. Veste, vse to poznajo tudi pri Praznikovih. A raje kot da bi pisali o tem, kar sami še preveč dobro poznamo, smo vam z njihovo pomočjo želeli pokazati, da je živeti z vero mogoče tudi danes. Spomnimo se, kaj smo se ob Ivani, Luku, Jakobu, atu Jožetu in mami Mojci lahko naučili.

V prvih dneh maja so se Praznikovi ustavljali ob pomenu molitve. Povabili so nas, naj vzamemo svoje življenje zares. Dan, ki ga začnemo in končamo z molitvijo, je gotovo drugačen. V njem bomo lažje prepoznali Božje darove in izzive. Molitev rožnega venca ni preživeta. Praznikovi so nas učili, kako lahko ta molitev postane odgovor na mnoga vsakodnevna vprašanja. Pogosta molitev rožnega venca pa ni le princip atija Jožeta in mame Mojce, kot je menil Luka. Že papež Janez Pavel II. nas je k temu goreče vabil. V letu rožnega venca nas je takole nagovoril: »Gledam vse vas, bratje in sestre vseh stanov. Vas, krščanske družine, vas, bolni in ostareli, vas, mladi: vzemite znova rožni venec z zaupanjem v roke! Postajamo bogatejši in svobodnejši. V tej čudoviti molitvi se umirimo. Ko se zadržujemo v takšnem premišljevanju, zremo skozi te besede kakor skozi okno na življenje Jezusa Kristusa. Jezus postaja naš sodobnik; skupaj z njim hodimo in on hodi z nami; njegova življenjska pot postaja naša in naša postaja njegova.«

Koliko lepega, pa tudi težkega se je ta mesec zgodilo Praznikovim. Otroci so izvedeli, da je mami noseča. Luka je družini predstavil svojo Lucijo. Jakob se je moral spoprijeti s tem, da je za nekatere sošolce čuden, ker hodi k maši in ministrira. Ivana je zbolela. Ati se je vsem opravičil, ker je raztresal jezo ... V vseh teh doživetjih so Praznikovi skušali prepoznavati milosti zakramentov. In kaj so nas naučili? Krst nam dviga dostojanstvo, obhajilo ga utrjuje, birma pa nas vabi, da v Svetem Duhu potrjeni stopamo v svet kot Jezusove priče. Zakrament zakona ni le lep obred, ampak resna obljuba, ki jo je mogoče v globini živeti le, če prosimo Gospoda, da našo vsakdanjo nemoč – vodo, spreminja v pogum – vino. Prav tako potrebujejo Božjo pomoč duhovniki. Mašniško posvečenje je zakrament, ki jih utrjuje v poslanstvu in jim pomaga, da so lahko resnično Kristusove priče in apostoli. Tudi v boleznih potrebujemo pomoč. Zato bolniško maziljenje ni za smrt, ampak za življenje, da vrača zdravje in daje pogum za srečanje s prehodom na ono stran.

Sredi meseca so Praznikovi ugotavljali, kako hitro se lahko v hišo prikrade greh. Motovilil se je okoli zajčnikov in med sabo sprl Jakoba in Ivano, ki sta tekmovala, kdo ima lepše zajčke. Plazil se je okoli mize in otroke dražil z rogljički. Atija je čakal na vrtu, med čistilno akcijo pa se je greh skušal razbohotiti v hiši. A družinskega miru mu vseeno ni uspelo zrušiti. Praznikovi so sovražnika prepoznali še pravočasno, zato so ga lahko tudi premagali. Pomembno je, da imamo tudi mi oči na preži, da bomo lahko premagali greh v svojem življenju. In ne pozabimo:

- lenoba ni le brezdelje; leni smo tudi takrat, ko delamo tisto, kar nam je lažje;*
- ni narobe, če pri sebi kaj občudujemo, a če pri tem pozabljamo, da je vse, kar smo, Božji dar, raste v nas napuh;*
- jeza ni opravičljiva, z njo se moramo spopasti;*

- lakomnost, požrešnost in nevoščljivost moramo neprestano premagovati s krepostmi: skromnostjo, zmernostjo in pozornostjo za stisko bližnjega.

Živeti z vero je drugače. In drugače je živela tudi Marija. Vse njeno življenje je bilo potovanje vere. Čutila je, da jo je Bog poklical v življenje, da je življenje Božji dar. Še močneje je začutila Božji dotik, ko je razmišljala o svojem poslanstvu in ko jo je Bog nagovoril, naj sprejme povabilo k Božjemu materinstvu. Marija je Boga vzela za res. Tako kot je on računal nanjo, je tudi ona zaupala njemu. Naredila je vse in rekla: »Glej, tvoja služabnica sem, kar morem, z veseljem storim.« Nam pa danes ne ugaja služiti. A kdor služi Bogu, služi sebi. Svoboden je in vesel, ker ga Bog ljubi in ker zmore ljubiti sam. Marija je vzor vernice, ki vesela hiti k Elizabeti, da ji prinese sporočilo: »Srečala sem Boga.« Naj bo ta lik Marije, ki Elizabeti prinaša veselo sporočilo, posebna spodbuda letošnjih šmarnic. Jezusovo oznanilo – vera, ki smo jo prejeli – je tako velik dar, da ga želimo v polnosti živeti in veseli sporočiti drugim.

Marija, vesela oznanjevalka odrešenja svetu, prosi za nas.